

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (96)
10 ΑΥΓΟΣ. 1940 Ε.



Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 45 — 10 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἢ λήγει ἡ συνδρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφὴ σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομήν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς διευθύνσεώς των.

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Εἰσερχόμεθα σήμερα εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἱστορικῆς περιόδου, ἡ ὁποία ἐπέφερε ριζικὴν Μεταβολὴν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πλέον στερεὰν καὶ ἀκλόνητον βάσιν τῆς μελλούσης τοῦ Ἔθνους ἐξελίξεως.

Ἔκτοτε κάθε χρόνον τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἠθέλησε νὰ τὴν ἑορτάζῃ μόνος του χωρὶς κρατικὴν πομπήν, θέλων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ ἀποδεικνύῃ ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι καθαρῶς ἰδική του καὶ ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐπέτειος, εἶναι σαφὴς καὶ ἄνευ περιστροφῶν ἐκδήλωσις τῆς θελήσεώς Του.

Ἔτσι ἠθέλησε νὰ τὴν ἑορτάσῃ καὶ ἐφέτος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς παρὰ τὴν μαινομένην γύρω του θύελλαν. Καὶ ἑπομένως ἡ θέλησίς σου αὐτή, ἔντονος καὶ ἀδίστακτος, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπολύτως σεβαστή. Τὸ μόνον ποὺ ἐνόμισα χρέος μου νὰ συστήσω, ἦτο νὰ ἀποφευχθοῦν ἐφέτος αἱ χαρμόσυνοι ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουν τὰ προηγούμενα ἔτη, νὰ λάβῃ δὲ ὁ ἑορτασμὸς τοῦ 1940 σεμνὸν καὶ ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα ἀνάλογον πρὸς τὴν βαρύτητα τῶν περιστάσεων τὰς ὁποίας διερχόμεθα.

Αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξ ὀνόματός Σου Ἑλληνικὲ Λαέ, δύναμαι νὰ ἐκφράσω εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν γενικὴν κατεύθυνσιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεθνῆ κατάστασιν. Κατὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν σύγκρουσιν ἡ ὁποία συγκλονίζει τὰ θεμέλια τῆς Εὐρώπης, ἡ Ἑλλάς, πάντοτε ἑτοίμη εἰς πᾶσαν θυσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐδάφους της, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς τιμῆς της, ἐὰν τὰ ὑπέρτατα αὐτὰ ἀγαθὰ ἤθελον κινδυνεύσει, ἔμεινε καὶ μένει οὐδετέρα. Ἔμεινε δὲ οὐδετέρα ἡ Ἑλλάς, οὐχὶ ἀπὸ ἐγωϊσμὸν ἢ ἀπὸ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ διότι ζυγίζουσα τὰς δυνάμεις της, τὰ μέσα της καὶ τὴν γεωγραφικήν της θέσιν ἔχει πλήρη συνείδησιν ὅτι ἡ καλλιτέρα ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κλυδωνιζομένην Εὐρώπην εἶναι νὰ συντείνῃ ὅπως διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη, τοὐλάχιστον εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, ὅπου τὴν ἔταξεν ἡ Θεία Πρόνοια. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ οὐδετερότης αὐτῆς ἦτο καὶ εἶναι πρὸς πάντας εἰλικρινής, καὶ ἀσχέτως μὲ τὴν ἀπόφασιν ὅπως οὐδεμίαν, οἱανδήποτε παραβίασιν τῆς οὐδετερότητος αὐτῆς ἀνεχθῇ, ἡ Ἑλλὰς εἶναι πεπεισμένη ὅτι τὰ ἕτερα κράτη ἀναγνωρίζοντα τὴν καλὴν αὐτῆς πίστιν θὰ σεβασθῶσιν ἀπολύτως τὴν οὐδετέραν αὐτῆς θέσιν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ κατεύθυνσις τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἀπ' ἀρχῆς τῆς πολεμικῆς κρίσεως.

Ἐννοεῖται ὅτι μία τοιαύτη στάσις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει καὶ εἰς πάντας τοὺς πολίτας αὐτῆς ἀνάλογα καθήκοντα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμπορῶ παρὰ νὰ οἰκτείρω τὰ παραπατήματα μερικῶν ἐπιπολαίων καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων, μετρουμένων, ἄλλωστε, εἰς τὰ δάκτυλα, οἱ ὁποῖοι φαντασθέντες ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ φοβερὰ σύγκρουσις γίνεται πρὸς χάριν των καὶ διὰ νὰ παράσχῃ εὐκαιρίαν ἀναδείξεως καὶ ἐπικρατήσεως τῆς μικρότητός των, ἀπεφάσισαν ὁ καθένας των, δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν καὶ μὲ διαφόρους ὁ καθεὶς των ἀπόψεις, νὰ δράσουν, προσφέροντες πρὸς διαφόρων ἐθνικοτήτων ξένους τὰς ἀηδεῖς ἑαυτῶν ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ὅμως οὐδεὶς ξένος, πρὸς τιμήν του, κατεδέχθη νὰ ἀποδεχθῇ, γνωρίζων ἄλλωστε καὶ τὴν ἀσημότητα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεμία κηλίς, οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη, εἰς τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς Ἑλλάδος ἔλαβα τὰ μέτρα μου ὅπως οἱ ὀλίγιστοι αὐτοὶ ἀναγκασθῶσι να παύσωσι νὰ δυσφημῶσιν ἀπέναντι τῶν ξένων τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ Ἕλληνος. Δὲν ἀξίζει ἄλλωστε τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς περισσότερον περὶ αὐτῶν.

Ἑπομένως ὁλόκληρον τὸ ἔθνος σύσσωμον, συγκεντρωμένον περὶ τὸν Βασιλέα Του, ἡνωμένον καὶ πειθαρχοῦν εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ καθιστᾷ ἐφικτὴν ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης αὐτῆς τὴν μόνην πολιτικὴν ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ αἰσθήματα, τὰ συμφέροντα καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν μετέχει πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς τοῦ πολέμου, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑφίσταται καὶ οἰκονομικῶς ὁλόκληρον τὸν βαρὺν ἀντίκτυπον αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ ἠδυνήθη νὰ ἀντεπεξέλθῃ μέχρι τοῦδε εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἀντικτύπου αὐτοῦ ἐπακόλουθα, ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸ δυνηθῇ καὶ μέχρι τέλους, τὸ ὀφείλει εἰς τὸ Καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν ἔντονον καὶ κοπιώδη ἀναδημιουργίαν τῆς συμπληρουμένης σήμερον τετραετίας, ὅπως ἄλλωστε εἰς τὸ Καθεστὼς αὐτὸ ὀφείλει καὶ τὸ ὅτι ἀντεμετώπισεν ἡνωμένον καὶ πειθαρχημένον τὰς δεινοτάτας ἐξωτερικὰς περιπετείας καὶ διέσωσεν αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ.

Δὲν ἐνόμισα ὅτι ὁ πόλεμος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὅλοι εὐχόμεθα βραχύν, ἀλλὰ διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς γνωρίζει πόσον θὰ διαρκέσῃ, ἔπρεπε νὰ ἀνακόψῃ τὸ ἔργον τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ὁποῖον ἀρχίσαμεν ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936. Καὶ διὰ τοῦτο παρ' ὅλας τὰς τεραστίας θυσίας χάριν τῆς πολεμικῆς ἡμῶν παρασκευῆς δὲν ἐδίστασα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐπιδιώξω τὴν συνέχισιν τῶν εἰρηνικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων τὸν ἀπολογισμὸν καὶ τὴν μέλλουσαν κατεύθυνσιν γνωρίζεις καλῶς, Ἑλληνικὲ Λαέ, καθὼς καὶ δὲν ἐδίστασα πρὸ τῶν δαπανῶν αἱ ὁποῖαι ἐχρειάζοντο διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀνύψωσιν τοῦ Ἔθνους, οὔτε πρὸ τῶν δαπανῶν αἱ ὁποῖαι ἐχρειάζοντο πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πενίας. Τὸ ὅτι ἡ πολιτική μου αὐτὴ ἐπέβαλε καὶ ἄλλα βάρη εἰς τοὺς εὐποροῦντας τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ πάντοτε ἐπίστευσα ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν παρέχει δικαιώματα, ἀλλὰ μόνον καθήκοντα καὶ βάρη ἐπιβάλλει.

Καὶ ἔτσι ἠμπορῶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν νὰ στραφῶ γεμᾶτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἱκανοποίησιν πρὸς Σὲ Ἑλληνικὲ Λαέ. Καὶ νὰ Σὲ εὐχαριστήσω. Νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀγαπητοί μου ἀγρόται τῆς Ἑλλάδος, ὄχι μόνον διότι χάρις εἰς ἐσᾶς μεταβάλλεται ἡ ὡραία μας χώρα ἀπὸ αὐχμηρὰν ἔκτασιν εἰς μεγάλον ἀνθισμένον κῆπον, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι χάρις εἰς τὸν τίμιον ἱδρῶτα σας καὶ τὸν κόπον σας ἠμποροῦμεν σήμερα, μὲ διακεκομμένας σχεδὸν τὰς θαλασσίας ἐπικοινωνίας καὶ δυσχερεστάτας τὰς κατὰ ξηρὰν τοιαύτας νὰ ζήσωμεν. Νὰ σᾶς εὐχαριστήσω προσφιλεῖς μου ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι διότι, ἐνῷ ἡ ζωή σας ἔγινεν ἕνεκα τοῦ οἰκονομικοῦ ἀντικτύπου τοῦ πολέμου πολὺ πλέον δύσκολη καὶ πολλὲς φορὲς προβληματική, ἐν τούτοις δὲν ἐδιστάσατε νὰ δεχθῆτε ὅλας τὰς στερήσεις καὶ τὰς θυσίας καὶ νὰ μείνετε πειθαρχικοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἠξεύρετε ὅτι εἶναι ἰδιαιτέρως ἰδικόν σας, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ μάλιστα θερμά, Ἕλληνες τῆς ἀστικῆς τάξεως, πάσης φύσεως ἀσχολίας καὶ ἐπαγγέλματος, διότι, σεῖς κυρίως, ὑπέστητε ὄχι μονάχα ἀγογγύστως ἀλλὰ καὶ προθύμως τὸ κολοσσιαῖον βάρος τῶν οἰκονομικῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν περιωπήν της, καὶ γενικὰ εἰς κάθε περίστασιν καὶ ἰδίως μέσα εἰς τὴν τρικυμίαν ποὺ διερχόμεθα. Καὶ τέλος νὰ Σὲ εὐχαριστήσω ἐσένα, ἀγαπημένη μου Νεολαία δι' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν σου, τὴν χαράν σου, τὴν πίστιν σου, τὴν ἐργασίαν σου καὶ τὴν ὡραίαν βεβαιότητα ποὺ μᾶς δίδεις πῶς τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταβάλῃ ποτὲ τὸν Ἀνταῖον αὐτὸν ποὺ λέγεται Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Καὶ δὲν εἶναι λίγο αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνεις μέσα εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, τὴν γεμάτην ἀπὸ σκοπέλους καὶ ὑφάλους, ποὺ διατρέχομεν κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν.

Ἔτσι θὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ πολέμου μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀποφασισμένοι θὰ ἀντιμετωπίσωμεν κάθε ἀντίξοον περίστασιν καὶ μὲ θάρρος θὰ ὑπερνικήσωμεν ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ τύχουν ἐμπρός μας.

Ἑνωμένοι καὶ ἀποφασισμένοι θὰ βαδίσωμεν ἐμπρός. Καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ κάποτε ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς εἰρήνης θὰ μᾶς εὕρῃ πολὺ πλέον ἰσχυροὺς καὶ χαλυβδωμένους διὰ νέας ἐντονωτέρας ἐξορμήσεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἑώρτασε τὴν περασμένην Κυριακήν, σεμνῶς, ὅπως καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, μὲ τὴν λιτὴν χάριν τῆς ὁποίας ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἱστορίας του κατέχει τὸ προνόμιον, ἀλλὰ μὲ ὑψωμένον ἀκόμη περισσότερον τὸν τόνον τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὴν ἐπέτειον τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ μολονότι, ὅπως ἦτο φυσικὸν καὶ δίκαιον, τὸ κέντρον τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Πανελλήνων ὑπῆρξεν ἡ ξεχωριστὴ μορφὴ τοῦ πολιτικοῦ ἡγέτου, ποὺ ἐπραγματοποίησε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τὴν νέαν ἀποφασιστικὴν στροφὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ὁ λαὸς τῆς Χώρας αὐτῆς, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ πραγματικὸν καὶ γνήσιον αὐτῆς ἀνθρώπινον πλήρωμα, ὁ κόσμος τῶν ἐργαζομένων τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πόλεων καὶ ἡ ἀνθοῦσα γενεὰ τῶν νέων, ποὺ ἔρχεται νὰ τὸν διαδεχθῇ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν δημιουργίαν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἑώρτασε τὴν ἐθνικὴν ἡμέραν καὶ ἐχάρη τὴν χαράν της ὡς ἰδικήν του. Ἔτσι ἡνώθη εἰς μίαν διάχυτον καὶ διάτορον ἰαχὴν ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ μὲ τὴν χαρὰν τοῦ Κυβερνήτου, εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἁρμονικῆς, ἀμοιβαίας ψυχικῆς εὐφορίας, ἐν ὄψει τοῦ δημιουργικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ὁ πρῶτος, ὑπὸ τὴν στιβαρὰν καὶ σοφὴν καθοδήγησιν τοῦ δευτέρου ἐπραγματοποίησε. Καὶ ὑπάρχει δικαιοσύνη ἀλλὰ καὶ δικαίωσις εἰς τὴν ἀμοιβαίαν αὐτὴν ψυχικὴν ἁρμονίαν Κυβερνήτου καὶ λαοῦ, διότι ἂν ὁλόκληρος ὁ ἀνορθωτικὸς αὐτὸς πυρετός, ποὺ τὸν ζοῦμε τόσον δυνατὰ καὶ τόσον ἔντονα ὅλοι μας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅλαι αἱ ἡλικίαι καὶ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ἔχῃ τὴν πηγὴν καὶ τὴν ἀφετηρίαν του εἰς τὰς ἐμπνεύσεις, εἰς τὰς συλλήψεις, εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὸ αἴσθημα καὶ εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἑνός, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του, εἰς τὰς μορφὰς εἰς τὰς ὁποίας πραγματοποιεῖται εἶναι ἔργον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐν τῇ συνεχεῖ ροῇ τοῦ γίγνεσθαι πολιτειακὴ μορφὴ καὶ ἡ νέα κοινωνικὴ ἱεράρχησις καὶ ἡ νέα τάξις πραγμάτων, ποὺ ἐπήγασεν ἀπὸ τὴν Αὐγουστιανὴν μεταβολὴν καὶ προχωρεῖ κάθε μέρα πρὸς τὴν συμπλήρωσίν της, εἶναι βαθύτατα καὶ γνησιώτατα λαϊκή. Ἀπείρως καὶ γνησίως λαϊκωτέρα ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος ἔζησε ἀπὸ τῆς ἀνακτήσεως τῆς πολιτικῆς καὶ κρατικῆς του αὐτοτελείας.

Ὁ Ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς ἔτσι τὴν ἠθέλησε, τὴν ἐτόλμησε καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε τὴν μεταβολήν. Βαθύτατα καὶ γνησιώτατα λαϊκήν. Καὶ διότι ἡ πεῖρα καὶ ἡ γνῶσις του δὲν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ τὴν φαντασθῇ διαφορετικήν, ἀφοῦ δὲν νοεῖται δημιουργία οὔτε πολιτικὴ οὔτε κοινωνικὴ ἐκτὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἄνευ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ βαθύτατα διακρίνει καὶ ξεχωρίζει τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν πολιτικῶν τῆς γενεᾶς του, εἶναι ἡ πίστις του εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ. Ἡ πίστις του εἰς τὰς παραμεληθείσας ἀρετάς του καὶ εἰς τὴν ἱκανότητά του νὰ βαδίσῃ, καλῶς ὁδηγούμενος καὶ μετὰ στοργῆς κυβερνώμενος, εἰς τοὺς ἀνηφορικοὺς δρόμους τῆς δημιουργίας. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἕνα βαθὺ σημεῖον ποὺ διαιρεῖ τὴν μεταυγουστιανὴν ἐποχὴν ἀπὸ τὴν προηγουμένην, τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει ν' ἀναζητῆται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκυβέρνησαν τὸν λαὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου πανευρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ κατόπιν, προεκτείνοντες τὴν ἰδίαν των ἀπιστίαν καὶ τοὺς ἰδίους των δισταγμοὺς καὶ τὴν ἰδίαν των ψυχικὴν ἀναπηρίαν, ἐφαντάσθησαν καὶ τὸν λαὸν τῆς Χώρας αὐτῆς ἄπιστον καὶ διστάζοντα καὶ ἀνάπηρον, καὶ ἀφωσιώθησαν εἰς τὸ νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ θωπεύουν τὰς ἀδυναμίας του, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐκαλλιέργουν καὶ προπαρεσκεύαζον τὴν παρακμήν. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐπανάστασις εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936, ἡ ἐπανάστασις ἔγκειται εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀπιστίας. Μιᾶς ἀμοιβαίας ἀπιστίας τῶν ἡγετῶν ἔναντι τοῦ λαοῦ των καὶ τοῦ λαοῦ ἔναντι τῶν ἡγετῶν του.

Χωρὶς τὴν διαπίστωσιν αὐτήν, τὴν ἁπλῆν ὅσον καὶ καθαράν, οὔτε ἡ αὐγουστιανὴ μεταβολή, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὅσα τὴν ἠκολούθησαν ὡς ἔργα, ὡς κατακτήσεις καὶ ὡς πραγματοποίησις, ἡ τάξις ἔπειτα ἀπὸ τὸ χάος, ἡ ἐμπιστοσύνη ἔπειτα ἀπὸ τὴν δυσπιστίαν, ἡ βεβαιότης ἔπειτα ἀπὸ τὴν στυγνὴν ἀβεβαιότητα, ἡ πειθαρχία καὶ ἀξιολογημένη ἐργασία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔμμονον καὶ ἀσθενικὴν φυγοπονίαν, ἡ χαρὰ τῆς προσπαθείας ἔπειτα ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν τῆς αὐτεγκαταλείψεως, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ κατανόησις ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὰς ἐμφυλίους διαιρέσεις, ὅλη ἡ ρωμαλέα καὶ σταθερὰ καὶ θαυμαστὴ ἄνοδος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, ἡ ὑλικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ εὐφορία, ἡ σύνθεσις μὲ μίαν λέξιν ἔπειτα ἀπὸ τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν, θὰ ἦσαν πράγματα ἀκατανόητα καὶ ἀδύνατα.

Κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε καὶ δὲν ἔχει τόσον πλήρη καὶ τόσον τελείαν ἐπίγνωσιν αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὅσον ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιγνώσεως αἰτία ἦτο καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ διαρκὴς καὶ διαρκῶς ἀνήσυχος ἐπιθυμία ποὺ τοῦ ἔγινε ψυχικὴ ἀνάγκη, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ εὑρίσκεται εἰς ἐπαφὴν ἄμεσον μὲ τὸν λαόν, ν' ἀκροᾶται καὶ νὰ σφυγμομετρῇ τὰς διαθέσεις του, νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ μαντεύῃ τὰς ροπάς του, διὰ νὰ τὰς ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὰς τονώνῃ ὅταν χρειάζωνται ἐνθάρρυνσιν καὶ τόνωσιν καὶ νὰ τὰς χαλιναγωγῇ ὅταν χρειάζωνται χαλιναγώγησιν καὶ συγκράτησιν. Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ λόγοι τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὁσάκις ἀπευθύνεται πρὸς τὸν λαόν, εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ κάθε συμβατικὴν προσήνειαν καὶ ἀπὸ κάθε ἴχνος κολακείας, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἦσαν τόσον συνηθισμέναι εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὰς ἀποστροφὰς τῶν πολιτικῶν πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀποκτᾷ ὅλως ἰδιαιτέραν ἀξίαν ἕνα σημεῖον τοῦ τελευταίου του διαγγέλματος πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Τὸ σημεῖον ὅπου ξεχειλίζει τόσον εἰλικρινῶς συγκινημένη ἡ ἱκανοποίησις τοῦ Ἀρχηγοῦ, διότι ὁ λόγος του καὶ ἡ θέλησίς του καὶ αἱ δημιουργικαὶ συλλήψεις του εὗρον τόσον τελείαν ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ καὶ ἐκαρποφόρησαν τόσον γόνιμα καὶ πλούσια ἔργα. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς — δι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς δισταγμὸς — θὰ τὴν αἰσθανθῇ καὶ θὰ τὴν ἀνταποδώσῃ πολλαπλασίαν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸν Κυβερνήτην, αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν μόχθων του. Ὅπως θὰ αἰσθανθῇ μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, ποὺ εἶναι φυλετικόν του χάρισμα, καὶ μὲ τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν διαύγειαν τῆς κρίσεώς του, ἀκόμη βαθύτερα, ἕνα ἄλλο πολύτιμον δίδαγμα, ποὺ βγαίνει ἀπὸ ἕνα ἄλλο σημεῖον τοῦ διαγγέλματος τοῦ Ἀρχηγοῦ (τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὰς μωρὰς ἀποπείρας μερικῶν ἀτόμων νὰ ἐπιβάλουν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὴν Χώραν προσφέροντες αὐτὴν καὶ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τοὺς ξένους) καὶ ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως καὶ ἐπικαίρως χρήσιμον εἰς τὰς ζοφερὰς αὐτὰς ἡμέρας, ποὺ διέρχεται ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ Κόσμος. Τὸ δίδαγμα αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ τὸ συνοψίσῃ κανεὶς εἰς τὸ ἑξῆς: Ὅτι κανεὶς λαός, καὶ ἰδιαιτέρως λαὸς ὡς ὁ ἑλληνικός, τοῦ ὁποίου ἡ τρισχιλιετὴς ζωὴ καλύπτει τὰς φωτεινοτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζῇ ὑπολογίζων εἴτε εἰς τὸ ἔλεος τῆς συμπαθείας τῶν ἄλλων, εἴτε εἰς τὴν παθητικήν του προσαρμογὴν εἰς τοὺς ξένους συνδυασμούς, εἴτε τέλος εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν αἴγλην τῶν κατορθωμάτων τῶν προγόνων του. Καὶ ὅτι ἐπίσης τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἂν ἀτενίζῃ χωρὶς φόβον εἰς τὰ κατακλυσμικὰ γεγονότα ποὺ συντελοῦνται γύρω του, στηρίζει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν βεβαιότητά του διὰ τὸ μέλλον πρωτίστως εἰς τὴν θέλησίν του νὰ ζήσῃ, εἰς τὴν πίστιν του εἰς τὰς ζωτικάς του δυνάμεις καὶ εἰς τὴν ἱκανότητά του ν' ἀποδεικνύῃ δι' ἔργων αὐτὴν τὴν θέλησιν καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν, νὰ εἰσφέρῃ δηλαδὴ θετικῶς καὶ γονίμως εἰς τὴν ἀποκατάστασιν δικαιοτέρας διεθνοῦς ἁρμονίας καὶ τελειοτέρων μορφῶν ζωῆς εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔταξεν ἡ Θεία Πρόνοια.

Η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΚΑΙ ΜΟΝΗ Η ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΕΙΑ...

Ἡ 4η ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἑορτάζεται ἐφέτος ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς ἕνα ἐπὶ πλέον τόνον ζωηρότητος, συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Διότι οἱ λαοὶ ἐνθυμοῦνται καὶ αἰσθάνονται. Διότι οἱ λαοὶ ἀντλοῦν ἀπὸ τὰς μεγάλας ἱστορικάς των ἡμέρας τὰ κριτήρια τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ θάρρος τοῦ μέλλοντος. Διότι οἱ λαοὶ κατὰ τὰς μεγάλας των ἐθνικὰς ἐπετείους σφυρηλατοῦνται καὶ ἀναβαπτίζονται.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τετραετίας καθιέρωσε τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου ὡς ἕνα πηγαῖον, αὐθόρμητον, ἀπροσχημάτιστον δημοψήφισμα ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέσυρεν ἐκ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τὸν ὕψωσεν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὡς ὑπόδειγμα ἀνανήψεως, πειθαρχίας, τάξεως, ἐργασίας, κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ ἁρμονίας, ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ συνοχῆς.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἐφέτος δι' ἑνὸς καὶ ἡμίσεος περίπου ἑκατομμυρίου δηλώσεων ἐψήφισεν ὀνομαστικῶς, φανερῶς καὶ δημοσίᾳ ὑπὲρ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἀπὸ τετραετίας συνεχίζει μὲ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς νέας ἑλληνικῆς πολιτείας ὑγιοῦς καὶ ἰσχυρᾶς, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος καὶ κατώρθωσε νὰ τηρήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἐν μέσῳ μιᾶς τεραστίας πολεμικῆς θυέλλης καὶ μιᾶς κοσμογονικῆς ἐξελίξεως τῶν διεθνῶν πραγμάτων εἰρηνικήν, σεβαστὴν καὶ ἄθικτον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἴπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἑορτάζει ἐφέτος τὴν μεγάλην ἱστορικήν του ἐπέτειον μὲ μεγαλειτέραν ζωηρότητα, συγκίνησιν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Καὶ ὀφείλει νὰ τὴν ἑορτάζῃ τὴν ἐπέτειον τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ὁ ἑλληνικὸς λαός. Διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ὁρόσημον μιᾶς νέας ἑλληνικῆς περιόδου, ἡ ὁποία ἐν τῇ διαδρομῇ καὶ τῇ ἐξελίξει της καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμελίων ποὺ καὶ σοφῶς διετεταγμένα ὑψώνει καθημερινῶς ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ ὅλην τὴν ἔννοιαν τοῦ προορισμοῦ του.

Διότι ἡ Μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν ὑπῆρξεν ἕνα σύνηθες κίνημα καταλήψεως μιᾶς ἐφημέρου καὶ ἄνευ βαθυτέρας σημασίας πολιτικῆς ἐξουσίας, ὡς τὰ κινήματα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα μᾶς εἶχον συνηθίσει καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Ἑλλάδι μερικοὶ πολιτικοὶ ἢ στρατιωτικοὶ κινηματίαι τῆς παρακμῆς.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὅταν ἀνελάμβανε τὴν τρομερὰν εὐθύνην τῆς νυκτὸς τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936 ἐγνώριζεν ὅτι ἤρχετο νὰ μεταβάλῃ ὄχι μόνον τὴν πολιτικὴν ἀλλὰ βαθύτερα καὶ τὴν ὀργανικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους.

Τὸ ἐγχείρημα προέκειτο τεράστιον καὶ δὲν ἐχρειάσθη μόνον τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἀλλὰ καὶ ἕνα σύστημα καὶ μίαν κοσμοθεωρίαν πολιτικὴν καὶ κοινωνικήν, ἡ ὁποία μόνον μετὰ τέσσαρα ἔτη, μετὰ τόσους πλουσίους ἐθνικοὺς καρπούς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ μέχρι τοῦδε δραματικὰ διδάγματα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, φωτίζεται ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν καὶ καταλαμβάνει τὴν ὁριστικήν της θέσιν μέσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν.

Οὕτω χάρις εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν ἡ Ἑλλὰς τῆς 4ης Αὐγούστου ἀποτελεῖ ἕνα κράτος συνειδητὸν καὶ



Ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδης.

συγχρονισμένον τὸ ὁποῖον εὗρον ἄγρυπνον οἱ κίνδυνοι τοῦ πολέμου καὶ θὰ εὕρουν ἕτοιμον καὶ τῆς εἰρήνης αἱ ἐξελίξεις. Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ ἡμερῶν εὑρίσκεται ἐν συναγερμῷ, ἰδοὺ διατὶ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ μέσα εἰς τὰς ζοφερὰς ὥρας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου μία σεμνὴ χαρὰ διατρέχει ὅλας τὰς ἑλληνικὰς τάξεις καὶ ἕνα κῦμα ὑπερηφάνου εὐγνωμοσύνης ὑψώνεται πρὸς τὸν ἄνδρα εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ὄχι μόνον ἡ κρατικὴ καὶ κοινωνικὴ μας ἀναδιοργάνωσις, ἀλλὰ καὶ τὸ διεθνὲς κῦρος τῆς χώρας. Κάποτε ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου κεφαλαίου ὁ ἱστορικὸς θὰ διηγηθῇ ἐνδιαφέροντα γεγονότα. Διότι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλλην Πρωθυπουργὸς ὅστις πρεσβεύει ὡς κυρίαν θρησκείαν τὴν ἑλληνοπρέπειαν. Εὐγενὴ θρησκείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπορρέει ἕνα ὁλόκληρον ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν δόγμα, μέσα εἰς τὰς διακλαδώσεις τοῦ ὁποίου ἀνευρίσκεται ὅλη ἡ πραγματικὴ πολιτικὴ φιλοσοφία τῆς 4ης Αὐγούστου. Μόνον ὅταν θὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὸν ὅρον αὐτὸν τῆς ἑλληνοπρεπείας καὶ συλλάβετε ὅλην τὴν ἔννοιάν του θὰ ἐννοήσετε διατὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τετραετίας ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν προσπαθοῦμεν νὰ σκεπτώμεθα, νὰ αἰσθανώμεθα καὶ νὰ ἐκφραζώμεθα ἑλληνοπρεπῶς, διατὶ ἡ ἐργασία μας, οἱ ἀγῶνές μας, αἱ δημιουργίαι μας, ἡ πολιτική μας, ἡ ζωή μας μὲ μίαν λέξιν εἰς τὰς μεγάλας της γραμμὰς καὶ τὰς μικρὰς της λεπτομερείας διαποτίζονται μόνον ἀπὸ πνεῦμα καὶ ἦθος ἑλληνικόν. Αὐτὴ ἡ κατανόησις τῆς σημασίας τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τοῦ ἑλληνικοῦ ἤθους καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ προορισμοῦ, αὐτὴ ἡ πίστις ἐπὶ τὴν εὐγένειαν τῆς φυλῆς καὶ τὰς ποικίλας της δυνατότητας ὡς καὶ τὰ ἠθικὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐξασφαλίζει ἕνας ἀνώτερος τρισχιλιετὴς πολιτισμός, καταυγάσας τὸν κόσμον, συνετέλεσαν ὥστε ἡ μικρὰ αὐτὴ χώρα κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴν ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ ἡγέτου νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐγερθῇ μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπιά της ἐντὸς τεσσάρων καὶ μόνον ἐτῶν καὶ προσβλέπει σήμερον ὑγιής, ὠργανωμένη, ἡνωμένη μὲ ἠρεμίαν τὸν κόσμον καὶ τὰ προβλήματά του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ καθέκαστα μιᾶς τεραστίας ἀναδημιουργίας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον αἱ λεπτομέρειαι ἑνὸς τεραστίου ἀπολογισμοῦ, ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ ὁποίου διέρχεται μνήμων καὶ ὑπερήφανος ὁ ἑλληνικὸς λαός, καὶ μόνη αὐτὴ ἡ ἑλληνοπρέπεια, τὴν ὁποίαν εἰς κάθε στιγμήν, εἰς ὥρας εὐχερεῖς καὶ δυσχερεῖς, ἐπέδειξε σεμνὸς ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικὸς ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸν καθιερώσῃ ὡς μίαν μεγάλην ἑλληνικὴν μορφήν. Διότι μόνη ἡ ἀρετὴ αὐτὴ ἡ ὁποία ἐμπραγμάτως ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ οὐχὶ μὲ λόγους μόνον κενοὺς ὡς ἄλλοτε, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι μόνον μία γεωγραφικὴ ἔκτασις ἀλλὰ μία πρὸ παντὸς ἠθικὴ δύναμις σεβαστὴ ἀνὰ τὸν κόσμον χάρις εἰς ἕνα τρισχιλιετῆ πολιτισμὸν μέσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀντλοῦμεν πάντοτε τὰς ἰδέας καὶ τοὺς τρόπους μιᾶς ὁλονὲν ἀνανεουμένης ἐθνικῆς ζωῆς, καὶ μόνη λέγομεν ἡ ἀρετὴ αὐτὴ καὶ ἡ τετραετής της ἄσκησις ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν ἑλληνικὴν μεταμόρφωσιν καὶ τὴν διεθνῆ της αἴγλην καὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ συνδέσῃ ἐσαεὶ τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν μὲ τὴν καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἰδοὺ διατὶ καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλῶ εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἀλησμονήτου ἑορταστικῆς ἡμέρας ἰαχαὶ εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ τοῦ διερχομένου διὰ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου λαοῦ πληροῦν τὸν ἀθηναϊκὸν ἀέρα.

Εἴπομεν ὅτι οἱ λαοὶ ἐνθυμοῦνται καὶ αἰσθάνονται.

ΕΥΛΟΓΙΑ

Δὲν πρόκειται διὰ τὰς παρελάσεις, τὰς παραστάσεις, τὰς τελετάς, ὅπου τὰ γαλάζια χρώματα τῶν στολῶν τῶν φαλάγγων ἐκυριάρχουν καὶ ἐδέσποζον αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο πολὺ βαρυσήμαντον. Διὰ τὸ πνεῦμα τῆς χαρούμενης αἰσιοδοξίας, διὰ τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον ἁπαλὸν καὶ παιγνιδίζοντα τόνον ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικόν της προνόμιον καὶ ποὺ μὲ αὐτὸν κατορθώνει νὰ καταπιάνεται καὶ νὰ πραγματοποιῇ ἡ νεότης τὰ σοβαρώτερα ἐγχειρήματα. Διὰ τὸ πολύτιμον στοιχεῖον τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς χαρᾶς, ζωηρόν, πηγαῖον καὶ μεταδοτικόν, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία της προσέδιδεν εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις. Ὁ λαὸς τῶν μεγάλων τῆς ὀφείλει ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην. Χάρις εἰς αὐτήν, χάρις εἰς τὴν ὑγείαν, εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἀπέπνεεν ἡ παρουσία της, ἔζησε καὶ αὐτὸς ὡς νέος, ἔντονα καὶ βαθειά, τὴν ἑορτὴν εἰς ὅλο τὸ ἀνανεωτικὸν νόημα ποὺ περιέχει. Εἶδε μαζί της, εἰς τὰ ξαναμμένα πρόσωπα, εἰς τὰ ζωηρὰ μάτια, εἰς τὶς χαρούμενες καὶ δροσερὲς φωνὲς καὶ ἠσθάνθη καὶ ἐμάντευσε τὴν ρωμαλεωτέραν, τὴν ὡριμωτέραν καὶ εὐτυχεστέραν Ἑλλάδα, ποὺ ἔρχεται, ὁρμητικὴ καὶ πάντολμος, ν' ἀδράξῃ εἰς τὰ χέρια της τοὺς προγονικοὺς πυρσοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀνεβάσῃ ὑψηλά, συνεχίζουσα τὴν παλαιάν, τὴν αἰωνίαν, τὴν ἀτέρμονα ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Εἶδε ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὡραῖα, ἠνωρθωμένα, ὑπερήφανα κεφάλια τῶν μυριάδων τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων, τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριστιῶν τοῦ Ἔθνους, τὴν ἰδικήν της συνέχειαν καὶ τὴν ἰδικήν της ἀθανασίαν. Ὠνειροπόλησε καὶ ὡραματίσθη εἰς ἕνα βάθος ἀπέραντον τὴν ἀτελείωτον ἅλυσιν τῶν γενεῶν ποὺ θὰ προέλθουν ἀπὸ αὐτήν, ἀνηφορίζουσαν πρὸς τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῆς δόξης, τοῦ μεγαλείου, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ἰδεώδους. Ἐθώπευσεν εἰς τὰ φωτεινὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ φωτεινότερα μάτια τὸ ἴδιο ὅραμα τῆς Ἑλλάδος, σταθερῶς καὶ ἀκλονήτως ἀνερχομένης τὸ αἰωνίως ἀνηφορικὸ μονοπάτι τοῦ μεγάλου της προορισμοῦ. Μετέλαβεν ἀπὸ τὴν ἁγνότητά της, ἀπὸ τὴν καθαρότητα τῶν ἐλπίδων της καὶ ἀπὸ τὸ ὄνειρον τῶν προσδοκιῶν της. Ἔνοιωσε ν' ἀναγεννῶνται καὶ ν' ἀνανεώνωνται μέσα της οἱ ἐνθουσιασμοί, ποὺ ἐπήγαιναν νὰ μαραθοῦν ἀπὸ τὰ χρόνια, ἀπὸ τοὺς δισταγμούς, ἀπὸ τὸν λίβαν τῆς παρακμῆς. Ὑπερενίκησε μαζί της τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἰδίου του καμάτου, τῶν διαφωνιῶν ποὺ τὸν ἐσπάραζον, τῶν ἀντιθέσεων ποὺ διέσπων καὶ ἐκλόνιζον τὴν δύναμίν του. Εἶδε καθαρὰ καὶ ἔζησεν ἐκ βαθέων τὴν πληρότητα τῆς ἰσχύος ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀποκατασταθεῖσαν παγίως καὶ ἀδιαταράκτως ἐθνικὴν ἑνότητα καὶ ἠσθάνθη τὴν εὐδαιμονίαν τῆς λυτρώσεώς του ἀπὸ τὰς παλαιὰς του ἀδυναμίας. Ἐγνώρισε καὶ ἐπανεῦρε τὸν καλλίτερον ἑαυτόν του, ἀνέζησε τὰς παλαιὰς καλὰς ἡμέρας τῶν ἐπικῶν του ἐξορμήσεων, τῶν ἡρωϊκῶν του κατορθωμάτων καὶ τῶν λαμπρῶν του κατακτήσεων εἰς τὰ πεδία τῶν πολεμικῶν καὶ τῶν εἰρηνικῶν ἔργων. Ἀντίκρυσε μὲ νεανικὸ μάτι, μὲ τὸ σπινθηρίζον, ὀξὺ καὶ γοργὸ μάτι τῶν παιδιῶν του, χωρὶς πάθος καὶ χωρὶς τύψιν τὸ ἰδικόν του παρελθὸν καὶ ἄνοιξε τὴν ἀγκάλην τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν προσδοκίαν τοῦ μέλλοντος, ποὺ τὸ ἀσφαλίζει φωτεινὸν καὶ ὡραῖον καὶ ὑπερήφανον καὶ εὐτυχὲς ἡ μονολιθικὴ ἑνότης καὶ ἡ ἐν τῇ ἑνότητι πολλαπλασιαζομένη ὁρμητικὴ θέλησις τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ ἀνέρχεται μὲ νέας ἀντιλήψεις καὶ νέα κριτήρια ζωῆς, προπαρεσκευασμένη ψυχικῶς καὶ ὑλικῶς διὰ νὰ δημιουργήσῃ νέας τελειοτέρας μορφὰς κρατικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου.

Μαζὶ μὲ τὸ θερμὸν καὶ κατακλύζον κῦμα τῆς ὑπερηφάνου στοργῆς ποὺ ἐφούσκωσε τὰ στήθη του εἰς τὸ θέαμα τῶν νέων βλαστῶν, τῶν ἰδικῶν του καὶ τοῦ Ἔθνους, ὁ λαὸς τῶν μεγάλων, ἀφῆκε νὰ ξεχυθῇ καὶ νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Χώρας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εὐγνώμων ἡ εὐλογία του πρὸς τὴν νεότητα αὐτήν, «διὰ τὴν ὡραίαν βεβαιότητα ποὺ τοῦ ἔδωσε — κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ — πὼς τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταβάλῃ ποτὲ τὸν Ἀνταῖον αὐτόν, ποὺ λέγεται Ἑλληνικὸν Ἔθνος».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ



Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.


Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς Κας Λέλας Μεταξᾶ καὶ τῶν ἐπισήμων εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου.


Ἡ πρόσοψις τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου Μεγάρου τῆς Ε. Ο. Ν. ὅπως ἦτο διακοσμημένη τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ

Ὥρες πολλὲς ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς καὶ ἀκόμη ἔχω τὴν αἴσθησι πὼς ζῶ τὶς θριαμβευτικὲς ἐκεῖνες στιγμές, πὼς βρίσκομαι κυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἰαχὴ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὸν συγκλονιστικὸ ἐνθουσιασμό, ποὺ ἄναψε καὶ κύκλωσε ὅλη τὴν πόλι καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Στ' αὐτιά μου ἀντιλαλοῦν τραγούδια, παιᾶνες, ὕμνοι καὶ στὰ μάτια μου προβάλλουν λαμπερὲς εἰκόνες, ξετυλίγεται μιὰ ταινία πολύτιμη, ὅσο καμμιὰ ἄλλη, γιατὶ κινοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται σ' αὐτὴ ὅσο σὲ καμμιὰ ἄλλη οἱ δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ἀστραποβολᾷ τὸ μέλλον του, χαράσσεται ἡ αἴγλη του.

Ναί, τὸ μέλλον, γιατὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ αὔριο κάθε φυλῆς στηρίζεται στὰ νειᾶτα. Στὴν ἱστορία τῶν ἐθνῶν, ὅπου οἱ αἰῶνες λογαριάζονται ὅσο καὶ οἱ στιγμές, ἔλαμψαν σὰν ἄστρα καὶ σὰν φεγγοβόλοι ἥλιοι πολλοὶ λαοὶ γιὰ νὰ σβήσουν καὶ νὰ μείνη μόνο ἡ ἀνάμνησι τοῦ ὀνόματός των στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας. Δοξάστηκαν οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Φοίνικες, οἱ Βαβυλώνιοι κι' ἄλλοι ποὺ μπορεῖ νὰ διατηροῦν τὸ ὄνομα τῶν προγόνων τους, καμμιὰ ὅμως σχεδὸν δὲν ἔχουν σχέσι μ' αὐτούς. Πολλοὶ λίγοι εἶναι οἱ προνομιοῦχοι λαοὶ ποὺ διετήρησαν τὶς ἱκανότητες τῶν προγόνων τους, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμά τους, τὴ γλῶσσα, τὰ γνωρίσματα ποὺ διαδηλώνουν τὴ ζωντανὴ φυλετικὴ συνέχεια. Καὶ πρῶτος στὴ σειρὰ ἔρχεται ὁ ἑλληνικός. Δὲν χρειάζεται νἆναι κανεὶς προικισμένος μὲ ἰδιαίτερη πνευματικὴ δύναμι γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ κοινὰ αὐτὰ γνωρίσματα, ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀδιάκοπη συνέχεια στὴν ἑλληνικὴ φυλή. Ἡ γλῶσσα, ἡ ἴδια πνευματικὴ εὐστροφία, τὰ ἴδια ἐλαττώματα καὶ προτερήματα, ὅλα διαδηλώνουν τὴν ἀκμαία ὕπαρξί της σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν εὐλογημένη γῆ, στὸ πιὸ ἀπομεμακρυσμένο παρελθόν, χθές, σήμερα, αὔριο. «Τί καινὸν ἄδεται» κατέβαινε ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην καὶ ρωτοῦσε στὰ κουρεῖα ποὺ ἔπαιζαν τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ παίζει σήμερα τὸ καφενεῖο. «Τί καινούργια» εἶναι τὸ πρωϊνὸ ἐρώτημα τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος. «Χαῖρε ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, «γειά σου» λέγουν οἱ σημερινοί. Ἀλλὰ καὶ στὴ λατρεία καὶ σὲ χίλια ἄλλα γνωρίσματα μένει ἀδιάσπαστη ἡ ἁλυσίδα ποὺ μᾶς φέρει ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῶν αἰώνων στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα.

Μόνο ποὺ εἶναι καιρὸς ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὰ κοινὰ γνωρίσματα μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος νὰ διαγράψουμε τὴ λέξι «ἐλαττώματα» καὶ νὰ διατηρήσουμε ἁπλῶς τὴ λέξι «προτερήματα». Τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος ἔχει ἱστορία πέντε χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἂν τὰ ἐλαττώματα εἶναι δικαιολογημένα στὰ πρῶτα βήματα ἑνὸς ἔθνους — ὁπότε εἶναι περισσότερο σφάλματα παρὰ ἐλαττώματα — δὲν μπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπο νὰ δικαιολογηθοῦν ὅταν τὸ ἔθνος αὐτὸ ἔχῃ διανύσει τόσες χιλιετηρίδες ὑπάρξεως καὶ εἶναι ὥριμο.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐχαρακτήρισε πάντοτε τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος στὰ παληὰ χρόνια ἦταν ἡ ἔλλειψις πειθαρχικοῦ πνεύματος, συνοχῆς, μιᾶς ὑποτεταγμένης στὸ γενικὸ σύνολο ἀντιλήψεως. Λαὸς φύσει ἐλεύθερος ὁ ἑλληνικός, εἶχε ἐπαναστατικότητες ποὺ ὡδήγησαν σὲ φοβερὰ λάθη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὑποδούλωσι τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Τὸ χθὲς ὅμως εἶναι χθὲς καὶ δὲν μπορεῖ νἆναι σήμερα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπλήρωσε μὲ τόσο αἷμα τὶς ἀτασθαλίες του, ὥστε ἀπὸ αὐτὲς καὶ μόνο πρέπει ν' ἀποκομίζῃ τὰ διδάγματα ποὺ θὰ τὸν ὁδηγοῦν στὸν ὀρθὸ δρόμο. Καὶ τὸν ὀρθὸν αὐτὸ δρόμο τὸν εἶδα, τὸν βλέπω στὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀποτελοῦν τὶς ἀναρίθμητες φάλαγγες τῶν Σκαπανέων καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν. Τὸν βλέπω στὰ παιδιὰ ποὺ ἐμπλαισιώνονται μὲ τὰ διδάγματα τοῦ σημερινοῦ Κράτους στὸ νόημα τοῦ συνόλου, χωρὶς νὰ χάνουν τὴν ἀτομικότητά τους. Γιατὶ ἀπώλεια τῆς ἀτομικότητος σημαίνει κολοσσιαία ζημία ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰσοφαρίσῃ. Ἡ ἀτομικότης ὁδηγεῖ στὴν εὐγενικὴ ἅμιλλα, καὶ ὄχι στὴν ἀπώλεια προσωπικότητος ὅπως θέλουν μερικοί. Ἡ Ἑλλάδα δὲν ἀποτελεῖται σήμερα ἀπὸ ἀναρίθμητες πολιτεῖες, μὲ ἰδιαίτερα κρατικὰ γνωρίσματα γιὰ τὴν κάθε μιά. Εἶναι μιὰ μόνη Ἑλλάδα, μιὰ κοινὴ ἰδεολογία καὶ μὲ κοινὲς κατευθύνσεις. Ὅταν αὐτὸ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν, τότε μποροῦμε νὰ θαυματουργήσωμε ὡς ἄτομα μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο μὲ τοὺς σαφῶς καθωρισμένους σκοπούς.

* * *

Καμάρωνα προχθὲς τὰ Ἑλληνόπουλά μας καὶ τὰ καμαρώνω κάθε μέρα. Καμαρώνω τὸν ἐνθουσιασμό τους, τὴν ψυχική τους διάθεσι, τὴν αἰσιοδοξία τους, τὴν πειθαρχία τους, μιὰ πειθαρχία ποὺ δὲν ἔχει τὸ νόημα τῆς ἐπιβολῆς. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλειψε ἀπὸ τὶς παλαιότερες ἑλληνικὲς γενεές, ὑπάρχει στὶς σημερινές: τὸ πνεῦμα τῆς συνειδητῆς πειθαρχίας, τοῦ ἐμψυχωμένου ἐνθουσιασμοῦ, τὸ πνεῦμα μιᾶς νέας κρατικῆς ἀντιλήψεως, ἡ συνολικὴ εἰκόνα ἑνὸς Κράτους στὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ ὁποίου μπαίνουν ὅλες οἱ δυνάμεις.

Καμάρωσα τὸ Ἑλληνόπουλό μου' τὸ εἶδα ἀκούραστο, ζωντανό, γεμᾶτο παλμό, δημιουργικὴ δύναμι καὶ μέσα στὴν ἰαχὴ ὡραματίσθηκα τὴν καινούργια Ἑλλάδα νὰ βαδίζῃ θριαμβευτικὰ τὸν δρόμο τῶν μεγάλων πεπρωμένων της.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ



Μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι ὑποδέχονται τὸν Ἀρχηγό τους στὸ Στάδιο.



ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΧΟΗΦΟΡΟΙ



6. (Συνέχεια)

Μὲ τὰ λόγια του τοῦτα ὁ χορὸς προσπαθεῖ νὰ ρίξη τὸν Αἴγισθο στὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔχουν στημένη ὁ Ὀρέστης μὲ τὸν πιστό σύντροφό του... Κι' αὐτὸς ἀνύποπτος τραβάει γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ, ἀνυπόμονος ν' ἀκούση μὲ τὰ ἴδια του τ' αὐτιὰ τὸ χαρούμενο μαντᾶτο.

Πάλι οἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ μένουν μονάχες καὶ ψιθυρίζουν σιγὰ τὶς εὐκές των καὶ καρτεροῦν ν' ἀκούσουν φωνὲς ἢ θόρυβο ποὺ νὰ μαρτυράη τί γίνεται ἐκεῖ μέσα.

ΧΟΡΟΣ

Νά, τ' ἀντροφόνα δὲς σπαθιὰ
μὲ τὴν κοπὴ αἱματοβαμμένα
ἢ θ' ἀφανίσουν
γιὰ πάντα τ' Ἀγαμέμνονα τὴ γένα
ἢ φῶς θ' ἀνάψουν καὶ φωτιὰ
τὴ λευτεριὰ γιὰ νὰ κερδίσουν...
κι' ὁ Ὀρέστης πίσω θ' ἀποχτήση
τὸ θρόνο καὶ τὸν πατρικό του πλοῦτο...
Ἕνας πρὸς δυὸ 'ναι στὸν ἀγῶνα ἐτοῦτο!
Ἄμποτες, θέ μου, νὰ νικήση.

Ἀκολουθεῖ σιωπή... σιωπὴ τραγικώτερη ἀπὸ κάθε λόγο.. Οἱ δοῦλες σκυμμένες, μὲ τ' αὐτιὰ κολλημένα στὴν κλεισμένη βαρειὰ πόρτα προσπαθοῦν ν' ἀκούσουν καὶ νὰ μαντέψουν τί γίνεται ἐκεῖ μέσα... Εἶναι ὠχρὲς σὰν πεθαμένες... Μερικὲς κρατοῦν τὰ χέρια στὴν καρδιά, θαρρεῖς καὶ μὲ τέτοιο τρόπο θὰ συγκρατήσουν τὸ φοβερό τους χτυποκάρδι...

Ξαφνικὰ ἀκούεται μιὰ κραυγὴ ἀντρίκεια... σὰ νᾆναι ζῶο ποὺ σφάζουν... Εἶναι τοῦ Αἰγίσθου...

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

Ὤχ... ὤχ... συμφορά μου...

Μὲ μιᾶς ἡ γυναικεία δειλὴ φύση τους τοὺς παρασύρει... Σκορπίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἂς τραβηχτοῦμε ἐμεῖς τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ φόνου
γιὰ νὰ μὴ δώσουμε ἀφορμὴ σὲ κατηγόρια,
γιατὶ ὁ ἀγώνας, φαίνεταί μου, πῆρε τέλος.

Ἕνας δοῦλος, πιστὸς τοῦ Αἰγίσθου ἀνοίγει τὴν κλεισμένη πόρτα καὶ τρέχει κατὰ τὸ γυναικίτη... Χτυπάει μὲ τὶς γροθιές του καὶ φωνάζει...

ΔΟΥΛΟΣ

Ἀλίμονό μου, μιὰ ποὺ χάθηκε ὁ ἀφέντης!
Ἀλίμονο καὶ τρισαλίμονο! ξαναφωνάζω...
Σκοτώσανε τὸν Αἴγισθο...Ὢ ἀνοίξετέ μου...
τοῦ γυναικίτη ξαμπαρώσετε τὶς πόρτες.
Ἔε! ἔε!
Σὲ κουφοῦ πόρτα, φαίνεται, χτυπῶ τοῦ κάκου!

Ἡ Κλυταιμήστρα ἡ ἴδια τοῦ ἀνοίγει...

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Τί τρέχει; Τί εἶναι αὐτὸς ὁ τάραχος ποὺ κάνεις;

ΔΟΥΛΟΣ

Τὸ ζωντανὸ σκοτώνουν, λέω, οἱ πεθαμένοι...

Ἔτσι αἰνιγματικὰ ἀπαντάει ὁ δοῦλος. Μὰ ἡ Κλυταιμήστρα δὲ χρειάζεται ἐξήγησι γιὰ νὰ καταλάβη... Πάντα τὴ φοβόταν καὶ τὴν περίμενε τὴν ὥρα τούτη ποὺ ὁ Ὀρέστης θάρθη νὰ πάρη πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα του.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Ὠιμέ, κατάλαβα τὰ σκοτεινά σου λόγια
μὲ δόλο ὅπως σκοτώσαμε θὰ σκοτωθοῦμε...
Γρήγορα δόστε μου τὸ κοφτερὸ πελέκι,
θὰ δοῦμε ἂν θὰ νικήσουμε ἢ θὰ νικηθοῦμε.

Οὔτε μπροστὰ στὴ θεία δίκη, καθὼς βλέπετε, ἡ φοβερὴ τούτη γυναίκα δὲ χάνει τὸ θάρρος της.

Τώρα ὅμως ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ ἀνδρωνίτη καὶ παρουσιάζεται ὁ Ὀρέστης. Κρατάει αἱματωμένο σπαθὶ στὸ χέρι του.

Λίγο παρέκει ἕνας ἄντρας σκοτωμένος πλέει στὸ αἷμα του...

Ἡ Κλυταιμήστρα στὸ θέαμα τοῦτο μπροστὰ δὲ βαστάει. Τὰ γόνατά της λυγίζουν... βάζει φωνή.

Ὠιμένα, ἀγαπημένε μου Αἴγιστε, σὲ σκότωσαν!..

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸν ἀγαπᾷς; Λοιπὸν στὸν ἴδιο τάφο θὰ σὲ θάψω
καὶ πεθαμένη δὲν μπορεῖς νὰ τὸν προδώσῃς.

Ὁρμάει καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν ὦμο... Ἡ Κλυταιμήστρα πέφτει στὰ γόνατα. Τὸν παρακαλεῖ.

Στάσου, παιδί μου, τὸ βυζί μου αὐτὸ σεβάσου
οὗθε ἄρμεξες μὲ τ' ἁπαλό σου στόμα
θρεψερὸ γάλα ἀπὸ τὴ νύστα καρωμένος...

Ἡ σκηνὴ εἶναι πολὺ σκληρή... Δὲν τὴ βαστάει ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ διαμαρτύρεται... Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ σηκώση χέρι φονικὸ ἀπάνω στὴ μάνα του ὅ,τι κι' ἂν τοὔχη κάνει. Ἀκόμα καὶ ὁ Ὀρέστης ποὺ ἔφτασε ἐδῶ μὲ θεϊκὴ προσταγὴ διστάζει. Ρωτάει τὸν Πυλάδη:

Λέγε, Πυλάδη, νὰ τὴ σεβαστῶ, τὴ μάνα μου;

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησή ποὺ θὰ δώση ὁ αὐστηρὸς καὶ τίμιος τοῦτος νέος κρέμεται ἡ ζωὴ τῆς Κλυταιμήστρας· καὶ ἡ ἀπάντησή του εἶναι ἀμείλικτη σὰν τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Πολλὲς φορὲς ἀλήθεια οἱ θεῖοι νόμοι συγκρούονται μὲ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ κάθε φορὰ ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τούτη ἀναπηδοῦνε οἱ συμφορὲς ποὺ χαρακτηρίζουμε μοιραῖες.

Μὰ ἀκούσετε ὅλο τὸν τραγικώτατο αὐτὸ διάλογο ποὺ φέρνει τὴ λύση στὸ δρᾶμα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Τότε λοιπὸν οἱ ἐπίλοιποι χρησμοὶ τοῦ Φοίβου
τί γίνονται, κι' ὅσα συμφώνησες μὲ ὅρκο;
Εἶν' ὁ Θεὸς πιὸ πολὺ φίλος μας ἀπ' ὅλους.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κρίνω καλὰ μιλᾶς, σωστὰ μὲ συμβουλεύεις...

Στὴν Κλυταιμήστρα:

Ἀκλούθα, τί κοντά του θέλω νὰ σὲ σφάξω.
Σὰ ζοῦσε ἀπ' τὸν πατέρα μου τὸν προτιμοῦσες,
τώρα ποὺ πέθανε καὶ σὺ στὸ πλάϊ του κοίμου.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Σ' ἀνάθρεψα· τώρα κοντά σου πιὰ ἂς γεράσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φόνισσα τοῦ πατέρα μου θὰ ζῇς κοντά μου;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Ἡ μοῖρα, γυιέ μου, σ' ὅλα τοῦτα εἶν' ἀφορμή!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Λοιπὸν ἡ μοῖρα καὶ τὸ φόνο αὐτὸ προστάζει.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Ἀπὸ τῆς μάνας σου φυλάξου τὴν κατάρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πῶς θὰ ξεφύγω τοῦ πατέρα μου ἂν σ' ἀφήσω;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Ἀλοί μου, γέννησα κι' ἀνάθρεψα ἕνα φίδι!
Τί καθαρὰ ποὺ βγῆκε, ὠιμένα, τ' ὄνειρό μου!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄδικα σκότωσες, γι' αὐτὸ θὰ σκοτωθῇς!

Ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦτα ὁ Ὀρέστης τραβῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Κλυταιμήστρα ποὺ δὲν ἀντιστέκεται πιά, μ' ἀκολουθεῖ σὰν τὸ ζῶο τὸ καταδικασμένο σὲ σφαγὴ τὴ μοῖρα του,



Κρατάει αἱματωμένο σπαθὶ στὸ χέρι.

μπαίνει στὸν ἀνδρωνίτη ὅπου νεκρὸς κοίτεται ὁ συνεργός της στὸ φόνο... Ἡ πόρτα κλείνει κι' ἀπομένει μόνος ὁ χορός.

Η΄.

Οἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ ἀναμετροῦν τώρα κι' ἀναθυμοῦνται ὁλόκληρο τὸ δρᾶμα καὶ τὴ δίκαιη μὰ τραγικὴ του λύση. Εἶναι φυσικὸ ὁ ἄνθρωπος, ἅμα βλέπει τὸ ἄδικο νὰ τιμωριέται, νὰ χαίρη γιατὶ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὁ ἄξονας, νὰ ποῦμε, τοῦ κόσμου, ἡ βάση του, καὶ δίχως αὐτὴν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη τάξη καὶ εἰρήνη καὶ κοινωνία ἀνθρώπινη.

Ἕνα μάτι ἄγρυπνο ἐπιβλέπει τὶς πράξεις μας, ἀκόμα καὶ κείνη ποὺ νομίζουμε πὼς κανεὶς δὲν εἶδε καὶ τὶς ζυγιάζει καὶ τὶς κρίνει καὶ δίνει σύμφωνα μ' αὐτὲς τὴν ἀνταμοιβὴ ἢ τὴν τιμωρία.

ΧΟΡΟΣ

Βαρειὰ τιμώρησε τὸν Πρίαμο
μὲ τὸν καιρὸ ἡ δικαιοσύνη.
Ὅμοια στὸ σπίτι τοῦ Αγαμέμνονα
φτάνει διπλὸ λιοντάρι, Ἄρης διπλός,
καὶ στὸν ἀγῶνα τέλος δίνει
ὁ ξωρισμένος ποὺ ἔστειλε ὁ Θεός!
Ἂς σύρουμε χαρούμενη ἀψηλὴ φωνή,
τὶ τὸ παλάτι καὶ τὸ βιός του θὰ γλυτώση
ἀπὸ τοὺς δυὸ χαμένους ποὺ κακὴ
μοῖρα θὰ τοὺς γραπώση.

Σ' αὐτοὺς ποὺ στῆσαν δολερὸ καρτέρι
ἡ ἐκδίκηση ἦρθε δολερή...
Καὶ πρόθυμα γιὰ τὸ ἔργο ἔδωσε χέρι
τοῦ Δία ἡ κόρη — ποὺ οἱ θνητοὶ
σωστὰ βγάλανε Δίκη τ' ὄνομά της —
κι' ὁρμᾷ μὲ λύσσα τρομερὴ
σ' αὐτοὺς ποὺ ἐχτροὶ σταθοῦν μπροστά της.

Ἔτσι ὁ Λοξίας ἀπὸ τὸν Παρνασσὸ
ποὺ τὴ μεγάλη τὴ σπηλιὰ ἔχει κατοικιά του
στὸν ἀφαλὸ τῆς γῆς, βαθειὰ ἐκεῖ κάτου,
μὲ τέτοιο πρόσταγμα τὸν ἔστειλεν ἐδῶ...
Ἦρθε κι' ἂς ἦρθε μὲ καιρό.
Ποτὲς βοήθεια στὸ κακὸ ὁ Θεὸς δὲ δίνει.
Πρέπει νὰ σέβεται ὁ θνητὸς
τὴν ἄξια τ' οὐρανοῦ δικαιοσύνη.

Μποροῦμε πιὰ νὰ δοῦμε φῶς
μιὰ ποὺ ὁ ζυγὸς συντρίμματα ἔχει γίνει!
Ἀνέβα, Ὀρέστη μου, στὸ θρόνο σου νὰ ὁρίζῃς·
Φτάνει ποὺ ἀνέγνωρος τόσον καιρὸ γυρίζεις.

Σὰ λείψη ἡ ἁμαρτία ταχειὰ
μὲ ξόρκια καὶ μὲ καθαρμοὺς
ποὺ τὸ κακὸ ἀποδιώχνουν,
θ' ἀλλάξη καὶ τοῦ παλατιοῦ ἡ θωριά...
Γελούμενες οἱ μοῖρες θὰ στραφοῦν
στοῦ παλατιοῦ τὴ νέα γενιά,
καὶ φῶς τὰ μάτια μας θὰ δοῦν!

Θ΄.

Ἡ τραγωδία μποροῦσε νὰ τελειώση μὲ τὸ χορικὸ τοῦτο ποὺ εἶναι ἕνας λαμπρότατος ὕμνος στὴ δικαιοσύνη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο δικαιολογεῖ τὴν πρᾶξι τοῦ Ὀρέστη καὶ μετριάζει τὸ συναίσθημα τῆς φρίκης ποὺ κατέχει τὸ θεατή... Δὲν τὴν ἀπαλλάσσει ὅμως ὁλότελα. Δὲν εἶναι ὁ τέλειος καθαρμὸς ποὺ χρειάζεται. Πολλὰ ἐρωτηματικὰ σηκώνονται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔκαμε καλὰ ὁ Ὀρέστης; Πρέπει ἔτσι δίχως δισταγμὸ νὰ τὸν δικαιώσουμε; Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴ μάνα, εἴπαμε, ἔχει τόσο βαθειὲς ρίζες μέσα μας ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὴν πετάξη κανεὶς πέρα χωρὶς ν' ἀφήση βαθειὲς αἱματηρὲς πληγὲς στὴν καρδιά του. Γι' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ ἀκλουθᾷ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ὁ ἀπαραίτητος συντονισμὸς καὶ ἰσορροπία ἀνάμεσα στὴ σκέψη καὶ τὸ συναίσθημα...

Ἡ πόρτα τοῦ ἀνδρωνίτη ἀνοίγει πάλι...

(Ἀκολουθεῖ)

Μ. Ἀναστασίου

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ







Μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη συμμετοχὴν τῆς Ε. Ο. Ν. στὸν ἑορτασμὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Υπο Α. Β. Γ.



25. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθηκε ἀποδιώχνοντας μὲ τὸ χέρι τὸ δῶρο:

— Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν Πάρι. Ἂν μοῦ φέρνατε τὴ λύρα τοῦ Ἀχιλλέα θὰ τὴ δεχόμουν μὲ μεγάλη χαρά.

Στράφηκε στοὺς συντρόφους του.

— Ὦ φίλοι, εἶπε, τελέσαμε τὸ χρέος μας στὶς μεγάλες σκιές· τώρα καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὸ στρατὸ καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη πορεία!

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια αὐτὰ κι' ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Παρμενίωνα ἔφτανε τρεχᾶτος.

— Τί ἔρχεσαι νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς μὲ τόση βιάσι; τὸν ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος γελῶντας. Μὴν τάχα πὼς ἀναστήθηκε ὁ Ὅμηρος;

— Ὦ βασιλιᾶ, εἶπε ὁ ἀπεσταλμένος, οἱ Πέρσες συγκεντρώθηκαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ κι' ἑτοιμάζουνται νὰ κινήσουν ἐναντίον μας.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπεσταλμένου ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Κι' ἀκόμα, βασιλιᾶ μου, εἶπε, ὁ βασιλιᾶς τῶν Περσῶν ὁ Δαρεῖος νὰ τί σοῦ στέλνει!

Ξετύλιξε ἀπὸ τὸ μανδύα του κι' ἔδωσε στὸν Ἀλέξανδρο μιὰν ἐπιστολὴ καὶ τρία παράξενα πράματα: ἕνα μαστίγι, ἕνα τόπι κι' ἕνα κουτὶ χρυσᾶ νομίσματα.

Οἱ φίλοι τοῦ Ἀλέξανδρου συνάχτηκαν γύρω καὶ κοίταζαν μὲ περιέργεια.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἄνοιξε τὴν ἐπιστολὴ καὶ διάβασε δυνατά:

«Ὁ Μέγας Βασιλιᾶς τῶν Περσῶν καὶ τῆς Οἰκουμένης Δαρεῖος στὸν μικρὸν Ἀλέξανδρο

Μαθαίνω πὼς ἦρθες στὸ βασίλειό μου καὶ κάνεις ἀταξίες. Γύρισε γρήγορα στὴν ποδιὰ τῆς μητέρας σου καὶ κάθισε φρόνιμα. Σοῦ στέλνω ἕνα μαστίγι γιατὶ πρέπει νὰ φᾶς ξύλο, κι' ἕνα τόπι, γιὰ νὰ παίζῃς, κι' ἕνα κουτὶ χρήματα γιὰ νἄχῃς νὰ γυρίσῃς στὸ χωριό σου».

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔκλεισε τὴν ἐπιστολὴ καὶ χαμογέλασε.

—Ὦ φίλοι, εἶπε, ἐμπρός! Ἂς μάθῃ ὁ Δαρεῖος πὼς εἴμαστε ἄντρες!

Κεφ. 39.

Ἔφτασε στὸ στρατό του κι' ἔδωκε διαταγὴ γρήγορα ν' ἀποβιβαστοῦν καὶ νὰ προχωρήσουν νὰ συναντηθοῦν μὲ τοὺς Πέρσες.

Πήγαιναν κι' ἔρχουνταν μέρα καὶ νύχτα τὰ καράβια ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀσία καὶ μετέφεραν τὸν ἑλληνικὸ στρατό.

Κι' ὡστόσο, πέρα, στὸ περσικὸ στρατόπεδο, γίνουνταν συμβούλιο. Τέσσερις ἦταν οἱ κυριώτεροι στρατηγοί κι' οἱ τέσσερις γνωστοί μας: Ὁ Ἀρσίτης, ὁ Ἀρτάβαζος, ὁ Σπιθριδάτης κι' ὁ Ἕλληνας ἀπὸ τὴ Ρόδο, ὁ Μέμνων.

— Τί πρέπει νὰ κάμουμε; ρώτησε ὁ Σπιθριδάτης στὸ συμβούλιο. Οἱ κατάσκοποί μας μᾶς πληροφοροῦν πὼς δὲν τρόμαξε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Μεγάλου Βασιλιᾶ κι' ἑτοιμάζεται νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ. Τί πρέπει νὰ κάμουμε;

Ὁ Μέμνων σηκώθηκε.

— Γνωρίζω καλά, εἶπε, τὸν μακεδονικὸ στρατό· εἶναι λίγος μὰ καλλίτερα ὠργανωμένος ἀπὸ τὸν δικό μας κι' οἱ φαλαγγῖτες εἶναι οἱ ἀνδρειότεροι ἄντρες τοῦ κόσμου. Γνωρίζω καλὰ καὶ τὸ βασιλιᾶ τους τὸν Ἀλέξανδρο. Εἶναι γεμᾶτος πίστι κι' ὁρμὴ κι' ἀπ' ὅ,τι ἔκαμε ὡς τώρα φοβοῦμαι πὼς ἔχει καὶ μεγάλη στρατιωτικὴ ἀξία.

Ὁ Ἀρσίτης θύμωσε, σηκώθηκε καὶ διέκοψε τὸ Μέμνωνα.

—Ἄφησε τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων, εἶπε. Πὲς τὴ γνώμη σου τί πρέπει νὰ γίνῃ!

— Ἰδοὺ ἡ γνώμη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μέμνων, κοιτάζοντας μὲ περιφρόνησι τὸν Ἀρσίτη: Νὰ μὴ δώσουμε μάχη, νὰ ὑποχωρήσουμε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀσίας, καίγοντας ὅ,τι φαγώσιμα βρίσκουμε στὸ δρόμο μας, καταστρέφοντας τὰ σπαρτά, τοὺς κήπους, τὰ κοπάδια. Νὰ μὴ βροῦν τίποτα νὰ φᾶν καὶ νὰ πεθάνουν τῆς πείνας.

Ὁ Σπιθριδάτης γέλασε.

— Καλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ συμβουλὴ γιὰ γυναῖκες! φώναξε. Ὄχι, δὲ θὰ φύγουμε. Θὰ σταθοῦμε ἐδῶ καὶ θὰ πολεμήσουμε. Σὲ λίγες ὧρες ὁ περίφημος αὐτὸς στρατὸς ποὺ μᾶς ἐκθειάζεις θὰ σκορπίσῃ σὰν ὁμίχλη!


Ξετύλιξε τὸ μανδύα του κι' ἔδωκε στὸν Ἀλέξανδρο μιὰ ἐπιστολή.

Ὁ Ἀρσίτης κι' ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι Πέρσες σήκωσαν τὰ χέρια:

— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! φώναξαν. Πόλεμος!

Ὁ Μέμνων σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Εἶπα τὴ γνώμη μου, μουρμούρισε. Δὲν ἔχω εὐθύνη. Ἐσεῖς θὰ μετανοιώσετε.

Πέρασαν τέσσερες μέρες κι' οἱ Πέρσες στὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ ποταμοῦ περίμεναν.

— Δὲ θἄρθουν! Δὲ θἄρθουν! ἔλεγαν οἱ Πέρσες. Ἔφυγαν!

Μὰ τὴν τέταρτη μέρα, κατὰ τὸ βράδυ, φάνηκαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες καβαλλάρηδες καὶ πίσω τους οἱ Μακεδόνες φαλαγγῖτες. Οἱ δυὸ στρατοὶ ἦταν τώρα ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ὁ Παρμενίων ζύγωσε τὸν Ἀλέξανδρο.

— Τί προστάζεις, βασιλιᾶ; ρώτησε.

— Νὰ ἐπιτεθοῦμε ἀμέσως!

— Εἶναι βράδυ· ἂς περιμένουμε καλύτερα τὸ πρωΐ.

— Ἀμέσως! Ἀμέσως! ἐπέμενε ὁ βασιλιᾶς. Πρὶν φύγουν!

Ἔτρεχε καβάλλα στὸ Βουκεφάλα κι' ἔδινε διαταγὲς στὸ ἐκλεκτὸ ἱππικό του νὰ περάσῃ πρῶτο τὸ ἀνάβαθο ποτάμι καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κεραυνοβόλα. Παράταξε τὸ στρατό, κράτησε αὐτὸς τὴν ἀρχηγία τῆς δεξιᾶς ἄκρας κι' ἐμπιστεύτηκε τὴν ἀριστερὴ στὸν Παρμενίωνα.

Εἶπε μερικὰ λόγια νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς στρατιῶτες καὶ διέταξε νὰ σημάνουν οἱ σάλπιγγες ἔφοδο.

Οἱ Πέρσες ἔβλεπαν ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄχθη τὰ πάντα· διέκριναν τὸν Ἀλέξανδρο μὲ τὴν ἀστραφτερὴ πανοπλία του καὶ τὰ δυὸ ἄσπρα φτερὰ στὴν περικεφαλαία του, διέκριναν τοὺς στρατηγοὺς ποὺ ἔτρεχαν καβαλλάρηδες καὶ παρέτασσαν τὸ στρατό. Κι' ἄξαφνα ἄκουσαν τὶς σάλπιγγες τῆς ἐφόδου.

Πρῶτο ὥρμησε τὸ ἱππικὸ νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι. Μπῆκαν μέσα στὸ νερὸ κι' οἱ Πέρσες καβαλλάρηδες νὰ τοὺς ἐμποδίσουν· μὰ ποῦ νὰ συγκρατήσουν τὴν ὁρμὴ τῶν Ἑλλήνων! Ἔφτασε στὴν ἄλλη ὄχθη τὸ ἑλληνικὸ ἱππικό, καὶ πίσω του κίνησαν προχωρῶντας οἱ φαλαγγῖτες.

Οἱ καλλίτεροι μαχητὲς εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ἀριστερὴ ἄκρα τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, γιὰ νἄχουν ἀπέναντί τους τὸν Ἀλέξανδρο. Μόλις λοιπὸν ἔφτασε στὴν ὄχθη ὁ Ἀλέξανδρος χύμηξαν οἱ πιὸ ἐκλεκτοὶ πολεμιστὲς μὲ σηκωμένα τὰ σπαθιὰ καὶ τὸν κύκλωσαν.

— Σκοτῶστε τον! Σκοτῶστε τον! φώναζαν.

Ὁ Στέφανος εἶχε λάβει σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ μέρος στὴ μάχη. Πήγαινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο καβάλλα στὸ ἄσπρο του ἄλογο. Ὁ ἥλιος βα-

VIII

Η΄. Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μὲ τὴν τέχνη τῶν κατακομβῶν, κυρίως τῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ περιφανέστερο καὶ μεγαλειωδέστερο μουσεῖό της, — ἀφοῦ στὴν Ἑλληνικὴ Ἀνατολή, κοιτίδα τῆς νέας θρησκείας, μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες καταστροφὲς ποὺ ὑπέστη, δὲν διασώθηκαν ἀνάλογα χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς πρὸ τοῦ Δ΄ αἰῶνος περιόδου, — κλείνει ὁ πρῶτος, ὁ συμβολικὸς λεγόμενος κύκλος, ἐπειδὴ σ' αὐτὸν ἐπικρατεῖ ὁ συμβολικὸς χαρακτῆρας, καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον εἰκονίζονται μὲ σύμβολα (σταυροῦ, ἰχθύος, καλοῦ ποιμένα κλπ.) καὶ ἀλληγορικὲς σκηνὲς (Ἱστορία τοῦ Ἰωνᾶ, Θυσία τοῦ Ἀβραὰμ κλπ.) τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, οἱ θεμελιώδεις ἰδέες τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ μετὰ θάνατον ζωή. Ἡ τέχνη ποὺ δημιουργεῖ ἡ πρώτη αὐτὴ περίοδος (Α΄—Δ΄ αἰὼν) εἶναι τόσον ἁπλῆ ὅσο καὶ ἡ ἀρχιτεκτονική της. Προκειμένου γιὰ τὸ ζωγραφικό της διάκοσμο, παρατηροῦμε ὅτι δὲν πρόκειται κἂν γιὰ διακόσμησι μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἐξωραϊσμοῦ, ἀλλ' ἁπλῶς γιὰ μιὰ προσπάθεια νὰ δοθῇ μὲ τὰ μέσα τῆς τέχνης μιὰ συμβολικὴ σημασία σὲ ὑπάρχουσες ἤδη παραστάσεις — εἰδωλολατρικὲς ἢ ἄλλες — ποὺ τὶς θεωρεῖ πὼς προαναγγέλλουν τὴ νέα θρησκεία. Τὶς παραστάσεις τοῦ Ὀρφέα, πλαστικὴ δημιουργία τοῦ Ὀρφικοῦ ποιητικοῦ κύκλου ποὺ εἶχε τάσι μονοθεϊστική, τῶν στεφάνων, ἀμοιβὴ ἐκείνων ποὺ ἐπετέλεσαν τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, τῶν ταῶ, πτηνῶν ποὺ θεωροῦσαν πὼς εἶχαν ἄφθαρτη τὴ σάρκα, τὶς μεταχειρίζεται γιὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ στοὺς πιστοὺς τὶς πεποιθήσεις των καὶ νὰ στερεώνῃ τὴν ἐλπίδα. Ἐκεῖνο ποὺ θἄπρεπε νὰ σημειωθῇ εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ πίστι τῆς χαρᾶς ποὺ ἀναδίδουν τὰ ἁπλοϊκὰ αὐτὰ σύμβολα, — βγαλμένα μάλλιστα ἀπὸ μιὰ κοινωνία ποὺ συχνὰ παρεξηγοῦνται καὶ καταδιώκουνται — δίχως νὰ προδίδουν ἴχνος ἀπὸ θλῖψι, τρόμο, ἀγανάκτησι ἢ ἐκδίκησι, παρὰ μονάχα κάποτε δυσνόητα καὶ σκοτεινὰ ἔτσι ποὺ διατηροῦν ἀκόμα ἔντονη τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔχουν δημιουργηθῆ ἀπὸ ἕνα στενὸ κύκλο μεμυημένων, ποὺ ἀποκλειστικὰ μονάχα αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τὰ καταλαμβάνῃ. Ὅλες αὐτὲς ἡ συμβολικὲς παραστάσεις μποροῦν νὰ διαιρεθοῦν σὲ δύο διακεκριμένους εἰκονογραφικοὺς κύκλους: α) Εἰς τὶς ἁπλούστερες παραστάσεις ἀπὸ ἀντικείμενα καὶ ζῷα ποὺ συμβολίζουν εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὰ εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενα Χριστιανικὰ δόγματα καὶ τὶς ἐλπίδες. β) Τὶς μεγαλύτερες συνθέσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς ἱερὲς Γραφές, τὴν Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη, καὶ ἀποτελοῦν ἐπίσης ἑρμηνεία τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ κύκλοι — ὁ ἁπλοῦς καὶ ὁ σύνθετος — ἔχουν προέλθει ἀναμφισβήτητα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολή. Ἐδῶ πρωτόγινε χρῆσις τοῦ μονογράμματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἰχθύος τοῦ «ζῶντος» μὲ τὴν περίφημη ἀκροστιχίδα ποὺ τὸ συνοδεύει, καὶ εἰδικώτερα στὴν Ἀντιόχεια καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπ' τὶς ὁποῖες προέρχονται καὶ ὅλες ἢ ἄλλες συμβολικὲς παραστάσεις καὶ τ' ἀπόκρυφα καὶ μυστικιστικὰ σύμβολα τῶν κατακομβῶν. Οἱ σωζόμενες κατακόμβες τῆς Ἀλεξανδρείας, οἱ τάφοι τῆς Κυρηναϊκῆς, τὰ ἀγαλματίδια τοῦ «καλοῦ ποιμένα», τοῦ «Ὀρφέα» ποὺ παίζει τὴ λύρα του ἀνάμεσα σὲ θηρία (Βυζαντινὸ μουσεῖο Ἀθηνῶν) δείχνουν τὴν εὐρύτατη διάδοσι ποὺ εἶχαν οἱ πρωτοχριστιανικοὶ τοῦτοι τύποι σὲ ὅλες γενικὰ τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ γραπτὰ ἐπίσης κείμενα βεβαιούμεθα πὼς τὸ σύμβολο τοῦ ἰχθύος, ποὺ τὸ ἐξῄτει εἰς τὴν ἐπιτάφιο ἐπιγραφή του ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἱεραπόλεως τῆς Συρίας Ἀβέρκιος κατὰ τὰ τέλη τοῦ Β΄ αἰῶνος ἦταν ἐδῶ γνωστότατο καὶ συνηθέστατο. Τὸ ἴδιο δημοφιλὴς σ' ὅλες τὶς Ἑλληνικὲς χῶρες ἦταν ἡ παράστασις τοῦ «καλοῦ ποιμένα» ποὺ θύμιζε τὸν κριοφόρο Ἑρμῆ, καὶ ποὺ φαίνεται νὰ διαδόθηκε ἀπὸ τὸν «ποιμένα» τοῦ Ἑρμοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα γραπτὰ μνημεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ (κατ' ἄλλους τοῦ Α΄, κατ' ἄλλους τοῦ Β΄ αἰῶνα) ποὺ διαβάζουνταν δημοσίᾳ στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς, κι' ἀπολάμβανε τόσο κῦρος, ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνεται μὲ τὶς ἱερὲς γραφὲς καὶ νὰ θεωρῆται καὶ αὐτὸ ὡς θεόπνευστο. Τὸ παράδοξο τοῦτο βιβλίο — γιὰ τὸ ὁποῖο μιλῶντας ὁ Ὠριγένης μᾶς λέγει πὼς ὁ συγγραφεύς του Ἑρμᾶς, ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. 15:14) τ' ὠνόμασε «Ποιμένα» γιατὶ ὁ ἄγγελος ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε καὶ τοῦ δίδαξε τὴν μετάνοια φοροῦσε ποιμενικὴ περιβολή, εἶχε ριγμένη στὸν ὦμο του πήρα καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του ραβδί, — ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία χωριστὰ μέρη (πρᾶγμα ποὺ ἔκανε πολλοὺς χριστιανολόγους νὰ τ' ἀποδώσουν σὲ δύο καὶ τρεῖς συγγραφεῖς μὲ τ' ὄνομα τοῦ Ἑρμᾶ παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητη συνοχὴ καὶ τὸ στενότατο σύνδεσμο ποὺ διατηροῦν καὶ τὰ τρία μέρη ἀναμεταξύ τους), ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτο περιλαμβάνει πέντε ὁράσεις (visiones) τὸ β΄ δώδεκα ἐντολὲς (mandata) καὶ τὸ γ΄ δέκα παραβολὲς (similitudines). Ἂν καὶ μᾶς ἔχει γίνει γνωστὸ ἀπὸ ἀρχαιοτάτη λατινικὴ μετάφρασι, εἶναι πλέον ἐξακριβωμένο ὅτι τὸ αὐθεντικὸ κείμενο εἶχε γραφῆ στὴν Ἑλληνικὴ καὶ συνετέλεσε τόσο στὴν ταχυτάτη καὶ εὐρυτάτη διάδοσι τῆς παραστάσεως τοῦ «καλοῦ ποιμένα» ὡς συμβόλου, ὥστε ἤδη οἱ πατέρες συχνὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ σὰ νὰ εἶχαν ἰδῆ εἰκόνες του. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνθέσεις ποὺ εἶναι παρμένες ἀπὸ τὶς γραφὲς — τόσο τὴν Καινὴ ὅσο καὶ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη — ἔχουμε ἀποδείξεις ὅτι ἐπλάσθησαν στὴν Ἀνατολή. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ, ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωνᾶ, τοῦ Δανιὴλ ἐν μέσῳ τῶν λεόντων κλπ. ἦσαν ἤδη στὴν Ἀνατολὴ γνωστότατα καὶ συνηθέστατα σύμβολα. Ἤδη ὁ Ἅγ. Αὐγουστῖνος βλέπει εἰς τὸν Νῶε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, στὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε τὸ σταυρό, περιγράφει δὲ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία τοῦ Ἰωνᾶ κλπ. Τέλος ἀπὸ τὴν Ἑλληνιστικὴ Ἀνατολὴ δὲν προέρχεται μονάχα ὁ συμβολισμὸς τῶν παραστάσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ καλλιτεχνικοὶ τύποι, καὶ ἡ τεχνοτροπία τῆς τέχνης αὐτῆς ποὺ συνεχίζει ἁπλᾶ, δίχως νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπινοήσῃ καινούργιες μορφές, τὴν Ἑλληνιστικὴ καλλιτεχνικὴ παράδοσι, ποὺ κατὰ τοὺς αἰῶνες κυρίως τῆς αὐτοκρατορίας εἶχε ἐξαπλωθῆ σ' ὅλες τὶς γύρω ἀπὸ τὴ Μεσόγειο χῶρες ποὺ εἶχαν ἐμποτισθῆ πιὰ μὲ τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ ποὔχαν ἀναπτύξει τὰ μεγάλα πνευματικὰ κέντρα, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἔφεσος, ἡ Ἀντιόχεια, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ



Διάκοσμος Κατακομβῶν μὲ τὰς παραστάσεις τοῦ «καλοῦ ποιμένος», τῆς «δεομένης», τοῦ «Ἰωνᾶ», τοῦ «Μωϋσέως», τοῦ «Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας».

σίλευε πιὰ κι' ἔπεφτε ἀπάνω στὰ μάτια τῶν Περσῶν καὶ τοὺς θάμπωνε· οἱ Ἕλληνες τὸν εἶχαν πίσω τους καὶ μποροῦσαν ἀνενόχλητοι νὰ πολεμοῦν.

Ἄξαφνα ὁ Στέφανος διέκρινε ἀνάμεσα στοὺς Πέρσες καβαλλάρηδες τοὺς παληοὺς γνωστούς του: Τὸν Ἀρσίτη, τὸν Ἀρτάβαζο καὶ τὸν Σπιθριδάτη. Εἶχαν διακρίνει κι' αὐτοὶ τὸν Ἀλέξανδρο κι' ὡρμοῦσαν ἐναντίον του. Ἔφτασαν· σήκωσε ὁ Σπιθριδάτης τὸ σπαθί του, χτύπησε· τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου κόπηκε σὲ δυὸ κι' ἔπεσε. Ἔγινε θρύμματα καὶ τὸ σπαθί.

Ὁ Ἀρσίτης τότε προχώρησε μὲ σηκωμένο τὸ σπαθί του ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Στέφανος χύθηκε καὶ μπῆκε στὴ μέση· ἔδωσε τὸ κοντάρι του στὸν Ἀλέξανδρο καὶ στάθηκε μπροστά του, φωνάζοντας. Ἔτρεξαν ἀμέσως οἱ πιστοὶ τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὰ σπαθιά τους.

Πάλευαν ὅλοι παλληκαρίσια· ὁ Ἀρσίτης ἔπεσε κάτω, ὁ Φιλώτας πληγώθηκε στὸ χέρι. Καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶχε συντριβῆ ἡ περικεφαλαία ἀπὸ τὰ χτυπήματα κι' ἔμενε τώρα τὸ κεφάλι του ἀφύλαχτο. Οἱ ἐχθροὶ ἦταν περισσότεροι, ὁ κίνδυνος μεγάλος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Σπιθριδάτης σήκωσε τὸ σπαθί του, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πάλευε μ' ἕνα Πέρση στρατηγό.

Ὁ Σπιθριδάτης κατέβαζε πιὰ τὸ σπαθί του ἀπάνω στὸ γυμνὸ κεφάλι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅταν σὰν ἀστραπὴ ὁ Κλεῖτος χύθηκε καὶ τοῦ ἔκοψε μὲ μιὰ σπαθιὰ τὸ μπράτσο ἀπὸ τὸν ὦμο. Ὁ Ἀλέξανδρος σηκώθηκε. Στράφηκε, εἶδε τὸν Κλεῖτο.

— Εὐχαριστῶ, πιστέ μου φίλε, εἶπε.

Νύχτωσε, οἱ Πέρσες καβαλλάρηδες δὲν μποροῦσαν πιὰ ν' ἀντισταθοῦν· γύρισαν πίσω τ' ἄλογά τους κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ἔμεινε ἔτσι ξέσκεπο τὸ περσικὸ πεζικὸ ποὺ ὡς τώρα κοίταζε ἀκίνητο τὸ ἱππικὸ νὰ παλεύῃ.

Ὁ Παρμενίων εἶχε πιὰ κι' αὐτὸς περάσει τὸν ποταμὸ καὶ χύθηκε στοὺς Πέρσες πεζούς. Μὰ γρήγορα λύγισαν κι' αὐτοί, ἔστρεψαν τὴ ράχι κι' ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Οἱ Ἕλληνες θέλησαν νὰ τοὺς πάρουν κυνήγι.

— Μὴν προχωρᾶτε! διέταξε ὁ Ἀλέξανδρος. Φτάνει!

Εἴκοσι χιλιάδες Πέρσες πεζοὶ ἦταν ξαπλωμένοι κάτω νεκροὶ καὶ δυὸ χιλιάδες πεντακόσιοι καβαλλάρηδες. Ἕλληνες ἔπεσαν μονάχα χίλιοι διακόσιοι σαράντα κι' εἰκοσιπέντε ἐκλεκτοὶ καβαλλάρηδες ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ βασιλιᾶ.

(Ἀκολουθεῖ)





Ἀπὸ τὸ σημερινὸν τεῦχος ἡ «Νεολαία» συμπληρώσασα τὸν ἐτήσιον κύκλον τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων, ἀρχίζει δημοσιεύουσα τὸν Ἀπόστολον ἑκάστης Κυριακῆς μετὰ τῆς σχετικῆς ἀναπτύξεώς του: Ἐπίσης θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου ἑκάστης Κυριακῆς, τοῦ ὁποίου τὴν ἑρμηνείαν δύνανται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ εὑρίσκουν εἰς τὸ ἀντίστοιχον Εὐαγγέλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

11ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου ιδ΄ 14—21)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὀψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. Ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

Ἀπόστολος (Α΄ πρὸς Κορινθίους α΄ 10—16)

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγετε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσί· λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ὁ μέγας διδάσκαλος καὶ μεγαλύτερος ὅλων τῶν Ἀποστόλων πρὸς διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας Παῦλος μὲ τὴν ἄνω περικοπὴν ἀπὸ τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν του μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρωνται ἀναμεταξύ τους οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί. Εἰς μίαν λοιπὸν φράσιν του μᾶς λέγει: «Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί μου, ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἔχετε ὁμοφροσύνην καὶ ὁμόνοιαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν μεταξύ σας διαιρέσεις καὶ κόμματα». Μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ θεωροῦνται ἀναμεταξύ τους ὡς ἀδελφοὶ καὶ ἡ συμπεριφορά μας πρὸς ὅλους νὰ εἶναι ἀδελφική. Ἐπίσης μᾶς λέγει νὰ μὴ μᾶς χωρίζουν διαιρέσεις καὶ κόμματα ποὺ μοιραίως γεννοῦν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε μονοιασμένοι καὶ ἀγαπημένοι. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπ' τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἀφοῦ ὅλους μᾶς ἔσωσε ἀπ' τὴν καταστροφὴ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ ὅλοι ἔχουμε πάρει τὸ ὄνομά του (Χριστιανοί), πρέπει νὰ θεωρούμεθα καὶ ἀδελφοί, ὅπως ἀκριβῶς τὰ παιδιὰ τοῦ αὐτοῦ πατέρα ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ τους καὶ προσπαθοῦν τὸ ἕνα νὰ κάνη καλὸ στὸ ἄλλο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ στείλη τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στοὺς Κορινθίους καὶ νὰ διδάξη σ' αὐτοὺς τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὁμόνοια, διότι εἶχε μάθει ὅτι αὐτοὶ εἶχαν διαιρεθῆ σὲ διάφορα κόμματα καὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν ἀναμεταξύ τους οἱ ὀπαδοὶ καὶ μαθηταὶ τῶν διαφόρων ἀποστόλων. Οἱ πρῶτοι Κορίνθιοι Χριστιανοὶ εἶχαν διαιρεθῆ εἰς μαθητὰς τοῦ Παύλου, τοῦ Πέτρου ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀκόμη καὶ ἄρχισαν τὰς συζητήσεις καὶ τὰς λογομαχίας. Ἤρχισε δηλαδὴ ὁ Σατανᾶς νὰ βάζη τὴν οὐρά του καὶ στὴν πρώτη Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου.

Λοιπὸν ὁ Παῦλος θέλοντας νὰ δείξη ὅτι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν διαιρέσεις καὶ φιλονικίαι καὶ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ θεωροῦνται ἴσοι ἀναμεταξύ τους λέγει πρὸς αὐτούς: «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» Δηλαδὴ ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιστέψατε εἶναι ἀδιαίρετος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μοιρασθῆ, σεῖς οἱ ὀπαδοί του γιατί μοιρασθήκατε; Ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν κομματιάζεται, ἔτσι καὶ σεῖς πρέπει ὅλοι μαζὶ ν' ἀποτελῆτε ἕνα σῶμα μὲ μιὰ ψυχή. Ὅπως μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια ἡ διχόνοια φέρει τὴν ἀναστάτωσι καὶ συνεπῶς τὴν καταστροφή, ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ οἰκογένεια. Ὅπου ὑπάρχουν διαιρέσεις, εἴτε σὲ οἰκογένεια, εἴτε σὲ κοινωνία, εἴτε σὲ κράτος, τὸ μοιραῖο τους καὶ ἀναπότρεπτο ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ βεβαία καταστροφή. Ἀδύνατο νὰ προέλθη ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο καλὸ ἀπὸ τὶς διχόνοιες. Καὶ θέλοντας ὁ Παῦλος νὰ μὴ μείνη καμμιὰ ἀμφιβολία στοὺς Κορινθίους γιὰ τὴν μεγάλη ἀλήθεια ποὺ τοὺς λέγει προσθέτει ὅτι αὐτὸς ἐστάλη στὸν κόσμο ὄχι γιὰ νὰ βαπτίζη, ἀλλὰ νὰ κηρύττη τὸ Εὐαγγέλιον. Τὸ ἴδιο ἔργο μαζί του εἶχαν ἀναλάβει καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου. Ἑπομένως ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευαν στὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀδιάφορο ἀπὸ ποιὸν Ἀπόστολο τὴν ἄκουαν, ἐγίνοντο ὀπαδοὶ καὶ μαθηταὶ ὄχι τῶν διαφόρων Ἀποστόλων, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον αὐτοῦ. Αὐτοῦ τὴ διδασκαλία ἐπίστευαν καὶ σ' αὐτοῦ μόνο τὸ ὄνομα ἐβαπτίζοντο καὶ συνεπῶς οἱ μεταξύ τους διαιρέσεις καὶ τὰ κόμματα ἦταν τελείως ἀδικαιολόγητα καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή. Τοὺς λέγει λοιπόν: «Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθη διὰ τὴν σωτηρίαν σας ἢ μήπως ἔχετε βαπτισθῆ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου;».

Λοιπὸν ἔχοντας καὶ μεῖς οἱ Χριστιανοὶ πάντα στὸ νοῦ μας τὴν μεγάλη αὐτὴ διδασκαλία τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν διδασκάλου, ἂς προσπαθοῦμε ὅσο μποροῦμε νὰ τὴν πραγματοποιήσουμε. Στὴν καθημερινὴ ζωή μας κάθε στιγμὴ μᾶς παρουσιάζεται κι' ἕνα μεγάλο δίδαγμα γιὰ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ φέρνουν ἡ διχόνοια καὶ ἡ ὁμόνοια. Σήμερα πρὸ παντὸς στὴν τραγικὴ ἀναστάτωσι ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὰ τρομερὰ δεινὰ ποὺ ὑποφέρει καὶ τοὺς ποταμοὺς τῶν αἱμάτων ποὺ χύνει ἐξ αἰτίας τῶν ταπεινῶν ἀνταγωνισμῶν καὶ ἀντιζηλιῶν, παίρνουμε τὰ πιὸ σκληρὰ μαθήματα ἀπ' τὴ διχόνοια. Μήπως θἄταν ἀδύνατο στοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νὰ συμβιβάσουν τὶς φιλοδοξίες των; Ἂν δὲν ἦσαν μόνον κατ' ὄνομα Χριστιανοὶ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν μιὰ λύσι στὶς διαφορές τους; Τί τοὺς ἔφταιξαν οἱ ἀθῶοι κάτοικοι τῶν χωρῶν τους καὶ τοὺς κάνουν ὁλοκαυτώματα; Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ δύναμι καὶ τὴ ζωτικότητά τους γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀλλὰ τόσο πολὺ ἀπομακρύνθησαν ἀπ' τὴ θεία διδασκαλία τῆς Ἀγάπης, ὥστε νομίζουν ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἄλλου θὰ εἶναι ἡ σωτηρία τους. Μεγαλύτερη ὅμως πλάνη δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Ὅλη ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀλήθεια. Καὶ συνεπῶς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου στοὺς Κορινθίους εἶναι κι' αὐτὸ ἀλήθεια. Τὸ μοιραῖο ἑπομένως ἀποτέλεσμα τῆς ἀναστατώσεως αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ καταστροφή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΗΡΩΪΔΟΣ

«Ὅταν θὰ κληθῆτε, πρέπει νὰ μπῆτε μέσα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας, διότι τὰ Ἔθνη δὲν γίνονται μεγάλα παρὰ ὅταν οἱ πολῖται ἔχουν μέσα των τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοθυσίας καὶ ὅταν εἰς κάθε στιγμὴν τῆς ζωῆς των, ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ μέσα εἰς τὴν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν, ἔχουν τὸ αἴσθημα ὅτι εἶναι ἕτοιμοι, ἂν τύχῃ καὶ τοὺς ζητηθῇ ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, νὰ δώσουν τὴν ζωήν των διὰ τὴν Πατρίδα, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν δώσουν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ



Ο ΑΡΧΗΓΟΣ αὐτοὺς τοὺς πατριωτικοὺς λόγους εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Καλαμῶν κατὰ τὴν ἐκεῖ περυσινὴν ἐπίσκεψίν του. Ἡ Ὀργάνωσις, καὶ μὲ τὴ συνολική της δρᾶσι καὶ μὲ τὴν ἀτομικὴν αὐτοθυσία τῶν μελῶν της κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των, ἔδωσε πολλὲς φορὲς ἔμπρακτον ἀπάντησι στοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀλλὰ ἡ πιὸ θετικὴ ἀνταπόκρισις στὴν ὑψηλὴ ἐπιταγή του, ἡ πιὸ ζωντανὴ ἐφαρμογή της ἐδόθηκε μὲ τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο τῆς Νίκης Περακάκη.

«Ὅταν θὰ κληθῆτε — εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς — πρέπει νὰ μπῆτε μέσα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας». Καὶ μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας εἶχε μπῆ στὴν Ὀργάνωσι ἡ Νίκη Περακάκη, ὅταν ἐκλήθη ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεώς της.

Μέσα στὴ λευκὴ ψυχή της ἐζοῦσαν ζεστὲς καὶ δυνατὲς οἱ πατριωτικὲς παραδόσεις τῆς Φυλῆς καὶ μέσα στὴν καθαρὴ καρδιά της ἔσφυζε ὁ ἡρωϊκὸς παλμὸς τῆς Κρήτης, τῆς ἰδιαιτέρας της πατρίδος. Στὴ φωτεινὴ καὶ καλλιεργημένη σκέψι της ἔπνεε τὸ φλογερὸ ἐθνικὸ πνεῦμα, ποὺ εἶχε ἐμφυσήσει μέσα της μιὰ ὑγιὴς καὶ γερὴ οἰκογενειακὴ διαπαιδαγώγησις.

Μὲ τέτοιον πλούσιον καὶ ὑψηλὸν ἐθνικὸ κόσμο μέσα της δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βρῇ τὴ μεγάλη ψυχικὴ λύτρωσι, ποὺ ζητᾶ κάθε ἀνώτερος ἄνθρωπος, μέσα στὴν πνευματική, τὴν ἐπιστημονικὴ μόνο καλλιέργεια καὶ κατάρτισί της. Ἡ ψυχή της ζητοῦσε ν' ἀνέβῃ πιὸ ψηλά, ν' ἁπλωθῇ σὲ πιὸ πλατειοὺς ὁρίζοντες, νὰ πλησιάσῃ πιὸ πολὺ στὸν ἥλιο, τὸν αἰώνιο ἥλιο τῶν ἀνωτέρων ἐθνικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἰδανικῶν.

Πρὸς τὸν ἴδιον αὐτὸν Ἥλιο εἶχε ἀνοίξει ἄλλοτε τὰ φτερά του ἕνας ἄλλος ἡρωϊκὸς συμπατριώτης της, ὁ Ἴκαρος. Πάνω στὴν ἴδια τροχιά, τὴν τροχιὰ τῶν μεγάλων παραδόσεων τοῦ Ἔθνους μας, ἐχάραξε καὶ αὐτὴ τὸν δρόμον της, καὶ τὸν διέτρεξε σταθερά, ἀποφασιστικὰ καὶ ἄφοβα.

Νέα κόρη αὐτή, ἐδιάλεξε τὸν πιὸ δύσκολο, τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο δρόμο τοῦ καθήκοντος, ἕτοιμη πάντα — ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς — ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ μέσα εἰς τὴν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν, νὰ δώσῃ τὴν ζωήν της εἰς τὴν Πατρίδα. Εἶχε κάθε εἰρήνην καὶ κάθε εὐτυχία· εἶχε τὶς ἐπιστημονικὲς σπουδές της, τὴν ἐκλεκτὴ θέσι της στὴν Ὀργάνωσι, τὴ θαλπωρὴ τῆς οἰκογενείας της, τὴν ἀγάπη τῶν συναγωνιστριῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων της, τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ πιὸ βάσιμες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον της. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ εἶχεν ὑποτάξει εἰς ἕνα ἀνώτερον σκοπὸν ζωῆς: τὴν ὑπηρεσίαν στὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ἕτοιμη πάντα νὰ προσφέρῃ σ' αὐτὰ κάθε προσπάθειά της, κάθε μόχθο της, τὴν ἴδια τὴ ζωή της.

Καὶ τὴν ἐπρόσφερε. Ἔπεσε καὶ αὐτή, ὅπως ὁ Ἴκαρος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν πτώσεις ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ τὶς ὑψηλότερες πτήσεις, μὲ τὶς μεγαλύτερες κατακτήσεις. Ὅταν ἡ Νίκη Περακάκη, κτυπημένη θανάσιμα, ρώτησε τοὺς συναγωνιστάς της ἂν ἐπέτυχε στὶς ἐξετάσεις της καὶ ἂν πῆρε τὸ δίπλωμά της, ἔδωσε μὲ τὴν ἀγωνιώδη ἐρώτησί της τὴν πιὸ ὑψηλὴ ἔκφρασι τοῦ ἡρωϊκοῦ πνεύματος ποὺ ἔζοῦσε μέσα της. Δὲν τὴν ἐνδιέφερε ἡ ζωή της. Τὴν ἐνδιέφερε ἂν ἐπραγματοποίησε τὸν σκοπό της, ἂν ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της, ἂν ἔπιασε, ἂν ἄγγιξε ἔστω τὸ ἰδανικό της. Τὸ δίπλωμα τοῦ ἀνεμοπόρου ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα σύμβολο, τὸ σύμβολο τῆς νίκης της εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποὺ ἤξαιρε νὰ τὸν ἀγωνίζεται, ὅπως τὸ ἔδειξε μέχρι θανάτου.



Ἡ ἡρωῒς Νίκη Περακάκη *

Οἱ συναγωνισταί της τῆς ἀπήντησαν μὲ ἕνα ἀδίστακτο, κατηγορηματικὸ «Ναί». Μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ «Ναί» Σοῦ ἀπαντοῦμε κι' ἐμεῖς ὅλοι, ἡρωϊκὴ συναγωνίστρια, ὅλοι οἱ συναγωνιστάί Σου ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης. Μὲ τὴν ἡρωϊκὴ θυσία Σου ἐνίκησες· ἐπῆρες τὸ πιὸ ὡραῖο, τὸ πιὸ πολύτιμο δίπλωμα ποὺ μπορεῖ ἄνθρωπος νὰ ὀνειροπολήσῃ: τὸ δίπλωμα τῆς δόξας καὶ τῆς ἀθανασίας. Καὶ συγχρόνως ἔδωσες σὲ ὅλους τὸ πιὸ ὑψηλὸ καὶ πιὸ μεγάλο δίδαγμα, τὸ δίδαγμα τῆς αὐτοθυσίας, ποὺ μὲ αὐτὴν κυρίως τὰ ἔθνη γίνονται μεγάλα, ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχηγός.

Ενας ἀκόμη τιμημένος νεκρὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας: Ἡ συναγωνίστριά μας ΝΙΚΗ ΠΕΡΑΚΑΚΗ. Ἐφονεύθη — ὡς γνωστὸν — εἰς τὸ μοιραῖον ἀερο-

---

* Ἡ Νίκη Περακάκη κατήγετο ἐκ μιᾶς τῶν διακεκριμένων οἰκογενειῶν τῆς Ἀνατολικῆς Κρήτης, τῆς Ἱεραπέτρας, ἐξ ἐκείνων αἵτινες προσέφεραν θετικάς θυσίας εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τῆς Μεγαλονήσου. Ὁ πατήρ της Ἰωάννης Περακάκης ὑπῆρξεν ἕνας τῶν πρωτοπόρων ἐπιστημόνων γεωπόνων, διακριθεὶς ἰδιαιτέρως διὰ τὸ πρακτικὸν πνεῦμά του καὶ τὴν γόνιμον ἐργασίαν του εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας. Παραλλήλως πρὸς τὴν ἐπιστημονικήν του ἱκανότητα τὸν διέκρινε θερμὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα. Ἦτο ἕνας ἐνθουσιώδης Ἕλλην καὶ ἕνας ἀληθινὸς Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ μαζὶ ἕνας ἰδεώδης οἰκογενειάρχης. Μὲ τὰς ἀρετάς του αὐτὰς ἀνέθρεψε τὰ τέκνα του καὶ ἦτο φυσικὸν ἡ ἰδική μας ἡρωῒς νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς ἀνατροφῆς ἧς ἔτυχε καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἰδιαιτέρας της πατρίδος.

πορικὸν δυστύχημα τοῦ Πανελληνίου Κέντρου Ἀνεμοπορίας τῆς Ε.Ο.Ν. μεταξὺ Βόλου καὶ Βελεστίνου, ὅπου ἐξεπαιδεύετο μὲ τὰ ἄλλα τολμηρὰ παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεώς μας — 95 Φαλαγγίτας καὶ 5 Φαλαγγιτίσσας — διὰ νὰ γίνῃ ἀνεμοπόρος καὶ ἀργότερα ἴσως καὶ ἀεροπόρος. Μετεῖχε μιᾶς τῶν ὡραιοτέρων προσπαθειῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος.

Ὁ φθονερὸς θάνατος τὴν ἐπῆρε ὕπουλα. Σὲ μιὰ πτῆσί της, ποὺ ἔκανε διὰ τὸ πτυχίον, σὲ μιὰ προσπάθειά της νὰ κερδίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπιβλητικώτερα τὸν τίτλον τῆς ἀνεμοπόρου τῆς Ε.Ο.Ν. ἔφερε — ἄγνωστον πῶς — τὸ ἀνεμόπτερον πρὸς τὸ ἔδαφος κατακορύφως. Πέντε μόλις ὥρας μετὰ τὸ δυστύχημα ξεψύχησε. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ δείξῃ πόσον ἦτο καλὴ Φαλαγγίτισσα, πόσον ἀληθινὰ τέλεια Ἑλληνοπούλα, πόσον πιστὴ συναγωνίστρια στὸν ἀγῶνα ποὺ μᾶς ἐμπνέει ὁ Ἀρχηγός, στὸν ἀγῶνα ποὺ δὲν εἶναι, ὅπως τὸ ξέρουμε ὅλοι μας, χωρὶς θυσίες μέχρις ἀκόμη καὶ τῆς ζωῆς.

— Συνεχίστε παιδιά... Δὲν εἶναι τίποτε... Μὰ κι' ἂν πάθω τίποτε, γιατὶ τὸ φοβοῦμαι, θέλω τὴ στολή μου καὶ τὴ σημαία....

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Ἤθελε νὰ ταφῇ μὲ τὴ στολὴ ποὺ πάντα τιμοῦσε σὰν καλὴ συναγωνίστριά μας καὶ μὲ τὴ σημαία, στὴν ὁποία εἶχε ὁρκισθῆ πίστι μέχρι θανάτου.

Ἡ τελευταία της θέλησις ἔγινε. Ἡ Ε.Ο.Ν. τὴν ἐκήδευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ποὺ ἀξίζουν σὲ μιὰ σεμνὴ ἡρωΐδα σὰν κι' αὐτή. Οἱ συναγωνισταί της στὸ Στρατόπεδο τοῦ Κέντρου Ἀνεμοπορίας σκόρπισαν λουλούδια τοῦ ἀγροῦ στὸν τόπο τῆς θυσίας της, στὸν ὁποῖο καὶ ἔστησαν ἕνα πρόχειρο μνημεῖο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἡρωϊσμοῦ της. Ὅλοι οἱ συναγωνισταί της καὶ αἱ συναγωνίστριαί της στὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας τὴν ἔκλαψαν σὰν ἡρωΐδα καὶ θὰ τιμοῦν πάντα τὴ μνήμη της.

Τὸν τάφον της κάλυψαν πολλὰ δάφνινα στεφάνια. Τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κ.Ε.Ν. συναγωνιστοῦ Α. Κανελλοπούλου, τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης, τῶν Διοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τῆς Διοικήσεως Ταγμάτων Ἐργασίας καὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Λαρίσης.

Τὴν συγκίνησιν τῶν συναγωνιστῶν μας συνεμερίσθη καὶ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τὰ αἰσθήματα τοῦ ὁποίου ἐξέφρασε τόσο χαρακτηριστικὰ ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος. Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὰς λεπτομερείας τοῦ θανάτου της καὶ ἄρθρα ἀφιερωμένα εἰς τὴν «Πρώτην Ἑλληνίδα Ἡρωΐδα τοῦ ἀέρος». Ἔτσι ἀπεδόθη κάθε ὀφειλόμενος φόρος τιμῆς εἰς τὴν νέαν ἡρωΐδα τῆς Ε.Ο.Ν., μὲ ὅλην δὲ τὴν ἐπιβεβλημένην φαλαγγιτικὴν σεμνότητα.



Τὸ Κέντρον Ἀνεμοπορίας ὅπου ἔπεσεν ἡ ἡρωΐς.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ διαιωνισθῇ ἡ μνήμη της καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν νὰ τιμηθῇ ἡ θυσία τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὸν ἀρξάμενον ἀγῶνα διὰ τὴν τιμήν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐνέκρινεν αἴτησιν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλον συναγωνίστριαι τῆς Νίκης Περακάκη καὶ συναγωνισταί της ὅπως διὰ συνεισφορῶν των ἀνεγερθῇ τὸ μνημεῖον αὐτό. Ἐπίσης διέταξεν ὅπως τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς φωτογραφίας της, ἡ ὁποία ἀνηρτήθη εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων, εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς ὁποίας ὑπηρέτει μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν, γίνουν μὲ μεγάλην ἐπισημότητα. Ὁ ἔρανος ἤρχισε. Καὶ ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν συνελέγη τὸ ποσὸν τῶν 75.000 περίπου χιλ. δρχ., εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ συμβολικὴ συνεισφορὰ κάθε Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐκ δραχμῶν 500. Συγκινητικὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ε. Ο. Ν. εἶναι ὅτι εἰς τὸν ἔρανον μετέχουν καὶ ἄνθρωποι ἔξω τῆς Ὀργανώσεώς μας, οἱ ὁποῖοι μάλιστα συνώδευσαν τὰς συνεισφορᾶς των μὲ χαρακτηριστικὰς ἐπιστολάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐξαίρεται τὸ πνεῦμα τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων ποὺ μεγαλώνουν μὲ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

* * *

Ὁ Κ.Ε.Ν. συναγωνιστὴς Α. Κανελλόπουλος μὲ συγκίνησι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι ἐπικήδειον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Α' Νεκροταφείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκηδεύθη ἡ ἀλησμόνητος συναγωνίστριά μας Περακάκη.

«Εἰς τὴν χορείαν τῶν τιμημένων μας Νεκρῶν, ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, προστίθεται σήμερα ἀκόμα ἕνα ὄνομα. Τὸ ὄνομα τῆς Λοχίτου Νίκης Περακάκη.

Πιστὴ στὰ ἰδανικὰ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ στὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὑπηρέτησε στὴ ζωή της τὴν Ε. Ο. Ν. ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μὲ ἀφοσίωσι καὶ αὐταπάρνησι ἀληθινή. Εἴτε ὡς ἐπιτελικὴ βαθμοφόρος, εἴτε ὡς ἡγέτις μονάδος, προσέφερεν ἐξόχως πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν θέσι, ὅπου τὴν ἔτασσε τὸ καθῆκον.

Ἦταν ἀληθινὴ ἀγωνίστρια καὶ ἀληθινὴ Φαλαγγίτισσα. Μὲ τὴν ἀπώλειά της δοκιμάζεται σήμερα σκληρότατα ἡ οἰκογένειά της, οἰκογένεια Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἀλλὰ δοκιμάζεται καὶ ἡ μεγάλη της, κοινή μας οἰκογένεια, ἡ Ε. Ο. Ν., ποὔχασε μιὰν ἐξαιρετικὴ ἀγωνίστρια. Ἡ Δ. Α. Σ. Θ. χάνει ἕνα ἐξαίρετο στέλεχος καὶ μέσα στὴν τόση ὀδυνηρή της ἀπώλεια δικαιοῦται νὰ εἶναι ὑπερήφανη, γιατὶ προσέφερε στὸ βωμὸ τῆς Φαλαγγιτικῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Φαλαγγιτικοῦ ἀγῶνος μιὰ τόσο μεγάλη θυσία.

Ἡ Λοχίτης Νίκη Περακάκη ἀγωνίσθηκε πιστά. Ἔμεινε πιστὴ μέχρι θανάτου. Ἐπεσφράγισε τὸν ὅρκο της, τὸν πανίερο ὅρκο ὅλων μας, μὲ τὸ αἷμά της. Καὶ κατέκτησε τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ προσφέρῃ καὶ τὴ ζωή της στὸν ἀγῶνα. Λέγει ὁ ὅρκος μας: «Τὸ ὅρκο μου αὐτὸν θὰ τηρήσω καὶ ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ζωῆς μου ἀκόμη. Ἴστωρ μοι ὁ Θεός». Ἡ Νίκη Περακάκη ἀξιοποίησε τὸν ὅρκο της μὲ τὴν πρᾶξι. Ἀπὸ τὴ θυσία της ἀντλοῦμε καινούργιες δυνάμεις καὶ ἡ θυσία της αὐτή, ὅπως κάθε τέτοιου εἴδους θυσία ἐνισχύει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἀπαρασάλευτή μας ἑνότητα, τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτη ἑνότητα, ὅλων τῶν συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν της.

Στὴν ἔνδοξη χορεία τῶν τιμημένων Νεκρῶν μας, ἡ μορφὴ τῆς Ν. Περακάκη θὰ κατέχῃ θέσι ξεχωριστή. Ὁ ἱδρῶτας δὲν γονιμοποιεῖται χωρὶς αἷμα. Κανένας ἀγῶνας, καμμιὰ δημιουργία δὲν ὑπάρχει χωρὶς θυσίες, χωρὶς ἱδρῶτα καὶ αἷμα. Καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ προσφερόμενο στὴν Ε. Ο. Ν., τὸ αἷμα αὐτὸ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγωνιστικὰ καὶ ἀκατάβλητα Ἑλληνικὰ νειᾶτα, προσφέρεται στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς 4ης Αὐγούστου γι' αὐτὴν ποὺ ἔτσι τὸν καθαγιάζει.

Ἀλλὰ ἡ μορφὴ τῆς Λοχίτου Νίκης Περακάκη δὲν θὰ στέκεται μονάχα σὰν ἕνα θαυμάσιο ὑπόδειγμα Φαλαγγιτικῆς ζωῆς καὶ Φαλαγγιτικοῦ θανάτου. Θὰ στέκεται καὶ σὰν σύμβολο τῆς θυσίας τῆς Ἑλληνικῆς Νεο-



Ἡ Νίκη Περακάκη (ἀριστερά) περιμένει νὰ πάρη τὸ συσσίτιόν της μετὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκπαίδευσιν.

λαίας γιὰ τὴν προσπάθεια ν' ἀνυψωθοῦν δυνατά, κυρίαρχα καὶ ὁλόχρυσα τὰ Ἑλληνικὰ φτερά. Εἶναι ἡ πρώτη θυσία τῆς Ε. Ο. Ν. γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ αὐτὰ φτερά, εἶναι ἡ πρώτη Ἑλληνὶς ποὺ πέφτει γι' αὐτά. Μόνο μὲ θυσίες γίνονται οἱ ἀγῶνες. Μόνο μὲ αἷμα καὶ ἱδρῶτα θεμελιώνεται ἡ δύναμις, ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῶν Ἐθνῶν.

Ἐπάνω στὴν αὐτοθυσία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας στηρίζεται ὁ ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. ὅπως τὸν καθώρισε ὁ Ἀρχηγός, γιὰ τὴν Τιμή, τὴ Δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπάνω στὴν αὐτοθυσία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας στηρίζεται ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν, τὴν τόσο ἀναγκαία, σήμερα περισσότερο παρὰ ποτέ.

Ἔτσι μονάχα μποροῦν νὰ πετάξουν πάλι ψηλά, κυριαρχικὰ καὶ ἡγεμονικὰ οἱ Ἑλληνικοὶ ἀετοί, κάτω ἀπὸ τὸν ὁλόχρυσο Ἑλληνικὸ ἥλιο, διότι, γιὰ νὰ φωτίζη ὁ ἥλιος αὐτὸς σ' ἐλεύθερη γῆ, χρειάζονται θυσίες πολλὲς καὶ μεγάλες καὶ ἔτσι μόνον θὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν κυριαρχία τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν στοὺς Ἑλληνικοὺς οὐρανούς.

Πάντα θὰ ζῇ μεταξύ μας, σὰν λαμπρὸ σύμβολο τῆς πίστεως στὸν ἀγῶνα, τῆς ἀφοσιώσεως στὸ καθῆκον καὶ τῆς θυσίας γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ Ἑλληνικοῦ Φαλαγγιτισμοῦ, ἡ Λοχίτης Νίκη Περακάκη, προαγομένη σήμερον μὲ ἀπόφασι τοῦ Ἀρχηγοῦ στὸ βαθμὸ τῆς Φαλαγγάρχου.

Ἄς μείνη αἰώνια στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία καὶ πρὸ πάντων στὶς Ἑλληνίδες Φαλαγγίτισσες ἡ ἱερὴ Μνήμη τῆς Φαλαγγάρχου Νίκης Περακάκη, ὡς ὑψηλὸ παράδειγμα Φαλαγγιτικῆς Ἀρετῆς».

* * *

Ἡ φωτογραφία τῆς ἡρωΐδος μας θὰ ἀναρτηθῇ εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος, διὰ νὰ θυμίζη εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ τὰς συναγωνιστρίας τὴν θυσίαν τῆς καλῆς Φαλαγγιτίσσης, τὸν ἡρωϊσμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέχθη τὸν θάνατον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός της — θὰ μείνουν ἀλησμόνητα τὰ τελευταῖα της λόγια: «Θέλω, ἂν πεθάνω, τὴ στολή μου καὶ τὴ σημαία» — διὰ νὰ συμβολίζη ὅ,τι ἔχουμε ὅλοι οἱ στρατιῶται τῆς Ε.Ο.Ν. ἱερώτερο νόμο: «Πίστι στὴν Πατρίδα μέχρι θανάτου, θυσία καὶ τῆς ζωῆς μας ἀκόμη εἰς τὰς ὡραίας προσπαθείας τῆς Ε. Ο. Ν.».

* * *

Σχετικῶς ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. ἐξέδωκε τὴν 24ην Ἰουλίου τὴν κάτωθι διαταγὴν πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν, τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ τὴν Διοίκησιν τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας:

«Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν ἔστω ὀλιγόχρονον, ἀναφέρονται μορφαὶ Συναγωνιστῶν καὶ Συναγωνιστριῶν, αἵτινες ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των κατέλαβον ἤδη τὴν μᾶλλον τιμητικὴν θέσιν ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς ἐξορμήσεως, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀναδημιουργίαν.

Καὶ ἡ ἱστορία ἀπετέλεσε πάντοτε τὸν γνώμονα τῶν πολιτισμένων λαῶν διὰ τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν των. Εἰδικῶς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἡ ἱστορία ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν πηγὴν διδαγμάτων, ἐξ ὧν κυρίως διατηρεῖται ἐν τῇ ἀθανασίᾳ ἡ Φυλὴ αὐτή.

Ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., τὸ κυριώτερον τοῦτο δημιούργημα τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τηρηθῇ ἡ ἰδία παράδοσις ἀντλήσεως διδαγμάτων ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἡ δρᾶσίς της δημιουργεῖ. Καὶ φωτεινότερα ἱστορικὰ διδάγματα ἐν τῇ Ὀργανώσει μας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἄλλα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λυσιτελῶς μᾶς προσέφεραν διὰ τῶν αὐτοθυσιῶν των Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι, προσφέραντες τὴν ζωήν των θυσίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των.

Ἡ Λῆμνος μὲ τοὺς Συναγωνιστὰς τοὺς ριφθέντας, διὰ νὰ σώσουν ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, εἰς τὰς φλόγας τοῦ καιομένου κινηματογράφου, ἀποθανόντας δὲ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των, ἡ Κρήτη μὲ τὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του ἀποθνήσκοντα Συναγωνιστήν, ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν μὲ τὴν ἐν καθήκοντι ἐκπαιδεύσεως πρωτοπόρον τῆς ἐθνικῆς προσπαθείας διὰ τὴν δημιουργίαν τετιμημένων Ἑλληνικῶν πτερῶν πεσοῦσαν Συναγωνίστριαν Περακάκη, καὶ θεμελιώσασαν διὰ τοῦ καθηγιασμένου αἵματός της, ἀσαλεύτως καὶ ἐσαεί, τὴν Ἑλληνικὴν θέλησιν, νὰ δημιουργήση τὸ Ἔθνος τοῦτο ἰσχὺν ἀκατάβλητον καὶ παντοῦ ὅπου πλούσια ἐξεδηλώθησαν τὰ δείγματα τῆς αὐτοθυσίας ἐν τῇ Ὀργανώσει μας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἐθνικοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἐπιβάλλουν εἰς ἡμᾶς τὴν συγγραφήν, ἢ μᾶλλον τὴν ἀπαρχὴν τῆς συγγραφῆς μιᾶς ἐνδόξου καὶ φωτεινῆς ἱστορίας τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἐντελλόμεθα, ὅθεν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης ἀποστείλετε εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Διεύθυνσιν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Διαπαιδαγωγήσεως, εἰς μικρὰ σχήματα ἢ μεγάλα, φωτογραφίαν τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των ἐκλειψάντων Συναγωνιστῶν ἢ Συναγωνιστριῶν (δηλ. εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Διαταγῆς ἢ Ὑπηρεσίας εἴτε κατὰ τὴν διενέργειαν πράξεως αὐτοθυσίας) συνοδεύοντες ταύτας ἐν συντομίᾳ μὲ τὸ ἱστορικόν, τὸ πλῆρες ὀνοματεπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸν βαθμόν, τὸν Σχηματισμὸν εἰς ὃν ἀνῆκον, τὸν τόπον γεννήσεως καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν συνετελέσθη ἡ θυσία μετὰ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐπίδοσιν.

Αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις αἵτινες ἀπέστειλαν ἤδη εἰς ἡμᾶς τοιαύτας φωτογραφίας Συναγωνιστῶν, ἐντέλλονται ὅπως ἐπαναποστείλουν αὐτάς, συνοδευομένας μετὰ τοῦ ὡς ἄνω ἱστορικοῦ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ ἐντολή μας αὕτη ἀφορᾷ αὐστηρῶς μόνον τοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των ἢ ἐν πράξει αὐτοθυσίας πεσόντας Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας καὶ ὄχι τοὺς τυχὸν φυσιολογικῶς ἀποβιώσαντας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ».

Μετὰ τὸ δυστύχημα ποὺ ἔπληξε τὴν ἀνεμοπορίαν τῆς Ὀργανώσεώς μας οἱ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι τῆς Περακάκη ἐσυνέχισαν καὶ συνεχίζουν τὴν προπαίδευσίν των. Λυπήθηκαν περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸν θάνατόν της. Ἀλλὰ δὲν ἐλιποψύχησαν οὔτε διὰ μίαν στιγμήν.

Ἐκ παραλλήλου ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ της Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν παλμὸν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ τὸν διακρίνει, ἐνήργησαν ὅτι ἔπρεπε διὰ νὰ παρηγορηθῇ ἡ σκληρῶς δοκιμασθεῖσα οἰκογένεια τῆς ἡρωϊκῆς συναγωνιστρίας. Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἀνέλαβεν ἐνεργῶς τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας Περακάκη.





Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

21. (Συνέχεια)

Ὁ Σταυρογιάννης στάθηκε συλλογισμένος. Φαινόταν σὰ ν' ἀνακινοῦσε τὶς θύμησές του γιὰ νὰ ξεχωρίση ἀνάμεσα σ' αὐτὲς κεῖνο ποὺ τὸν ρωτοῦσαν. Ὕστερα, κοιτάζοντας κατάματα τὸ Γρηγόρη, ἀπάντησε σταθερά:

— Ὄχι, ποτέ. Οὔτε ἐμένα ἔστειλε κατὰ κεῖ, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου.

— Γιὰ τὸν ἑαυτό σου καλά, τὸ παραδέχομαι. Γιὰ τοὺς ἄλλους ὅμως πῶς τὸ ξέρεις;

— Νὰ σᾶς πῶ. Μ' ὅλο ποὺ ὁ Ἰωαννίτσης μᾶς εἶχε ἀπαγορέψει νὰ λέμε ἀκόμα καὶ συναμεταξύ μας ποῦ πήγαμε καὶ τί κάναμε, ἐμεῖς συχνὰ κουβεντιάζαμε πάνω σ' αὐτό. Μᾶς ἔτρωγε, βλέπεις, ἡ περιέργεια. Τὸ λοιπὸν κανένα ποτὲ δὲν ἄκουσα νὰ πῆ: «Σήμερα εἶχα δουλειὰ στ' ἀρχοντικὸ τῶν Φωκάδων».

Ἦταν φανερὸ πῶς ὁ Σταυρογιάννης ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Οἱ τρεῖς φίλοι κοιτάχτηκαν μὲ ἀπορία. Ὡς τόσο ὁ Δημήτρης, ποὺ φωτίστηκε ξαφνικὰ ἀπὸ κάποια σκέψη, εἶπε:

— Θαρρῶ πῶς ὅ,τι εἴχαμε νὰ μάθωμε ἀπὸ τοῦτο τὸν ἄνθρωπο, τὸ μάθαμε. Κι' εἶναι καιρὸς νὰ πάη νὰ ἡσυχάση. Ὁ Βλαδίμηρος θὰ φροντίση νὰ μὴν τοῦ λείψη τίποτα. Ἂν οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔδωσε εἶναι ἀληθινὲς ἢ ὄχι, αὐτὸ θὰ τὸ δείξη ἡ αὐριανὴ μέρα.

Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα ὁ βαράγγος πῆρε πάλι τὸν αἰχμάλωτό του κι' ἔφυγε...

— Πέσαμε ἔξω, εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— Ἔτσι νομίζεις; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Δημήτρης.

— Ἔχεις μήπως καμμιὰ καινούργια ἰδέα;

— Ὄχι. Μονάχα ἐκείνη ποὺ ἐσὺ εἶπες, ἔτσι χωρὶς νὰ καταλάβης τί λές, ἐγὼ τὴν παίρνω καὶ τὴν ξετάζω καὶ τὴ βρίσκω πολὺ πιθανή. Ὁ Ἰωαννίτσης αὐτὸς δίχως ἄλλο εἶναι κατάσκοπος γιὰ λογαριασμὸ τῶν Σαρακηνῶν ἢ κάποιων ἄλλων ἐχτρῶν μας. Καὶ εἶναι πολὺ καλὰ πληροφορημένος γιὰ τὸ κάθε τί. Ἔτσι ὅταν μαθαίνη πῶς ὁ κὺρ Βασίλειος Πετεινὸς πηγαίνει μεταμορφωμένος σὲ γυναῖκα στὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου γιὰ νὰ συναντήση τὴν Αὐγούστα Ἑλένη, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβη πῶς κάποια συνωμοσία ἑτοιμάζεται.

— Μ' αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε... Γιατί νὰ τὸ καταγγείλη στὸ Βρίγγα; ρώτησε ὁ Μιχαήλ. Ἴσα-ἴσα ποὺ θἄπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήση τοὺς συνωμότες.

— Μὴ βιάζεσαι... Εἶπε ὁ Γρηγόρης ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὴ σκέψη τοῦ Δημήτρη κι' ἄρχισε νὰ θαμποβλέπη τὸ συμπέρασμα ποὺ πήγαινε νὰ βγάλη.

— Ἔχεις δίκηο, Μιχαήλ, εἶπε ὁ Δημήτρης. Οἱ διχόνοιες μας, οἱ στάσεις, οἱ ἀντιζηλίες κλπ. κουτσουρεύουν τὴ δύναμη τῆς αὐτοκρατορίας καὶ κάνουν τοὺς ἐχτρούς μας νὰ χαίρουν. Κι' ἂν τὸ κακὸ εἶναι ἀσήμαντο προσπαθοῦν νὰ τὸ μεγαλώσουν. Βάζουν λοιπὸν καὶ τὴ συκοφαντία ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ πετυχαίνουν τὸ σκοπό τους.

— Δηλαδή; ρώτησε πάλι ὁ Μιχαήλ.

— Θέλεις ναὶ καὶ καλὰ νὰ μάθης γιατί κατάγγειλε τὴ συνωμοσία στὸ Βρίγγα;... Λοιπὸν τὸ ἔκαμε — καὶ στοιχηματίζω γι' αὐτὸ — μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προστέση ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πρώτους καὶ καλλίτερους τοὺς Φωκάδες. Τώρα γιατὶ δὲν ἔστειλε στὸ ἀρχοντικό τους κατασκόπους; Καὶ γιατὶ νὰ στείλη; Σὲ ρωτῶ ἐγώ... ἀφοῦ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ πῶς οἱ Φωκάδες δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνακατεμένοι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

Ἡ σκέψη ἦταν πολὺ λαγαρή... πολὺ πιθανή, τόσο ποὺ νὰ θαυμάζη κανεὶς τὴν κρίση αὐτοῦ τοῦ νέου ποὺ βάζοντας κάτω ὅλα «τὰ δεδομένα» σὰ νἆταν μαθηματικὰ σημάδια, μὲ εὐκολία καὶ ἀκρίβεια ἔφτανε σὲ ἕνα «ἴσον» ποὺ δὲν ἐσήκωνε ἀντιλογία.

Ὁ Γρηγόρης πῆρε τὸ λόγο.

— Οἱ δυό σας ἀπόψε, εἶπε, ὁ ἕνας μὲ τὴ δραστηριότητά του καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν κρίση του, θαρρῶ πῶς λύσατε τὸ μυστήριο. Καὶ δὲν ξέρω ποιὸ νὰ παινέσω καὶ ποιὸ νὰ θαυμάσω περισσότερο... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βιαζώμαστε... καὶ νὰ νομίζουμε πῶς τελείωσε ἡ ἀποστολή μας... Τὸ δυσκολώτερο ἴσως μένει πίσω... Ὁ Βρίγγας δὲ θέλει σκέψεις γιὰ νὰ πεισθῆ, μὰ γεγονότα ποὺ ν' ἀποδείχνουν πῶς τὸ συμπέρασμά μας εἶναι σωστό... Ἕνα πρᾶμα ὡς τόσο εἶναι βέβαιο... Τίποτε δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ ὠφελήση τοὺς ἐχτρούς μας περισσότερο, ὅσο νὰ καταφέρουν νὰ κάμουν ὕποπτους στὸ παλάτι τοὺς Φωκάδες... γιατὶ ἔτσι ἡ ἐκστρατεία τῆς Κρήτης, ποὺ ἑτοιμάζεται μυστικὰ τρία χρόνια, θὰ ματαιωθῆ ἢ θ' ἀνατεθῆ σ' ἄλλον καὶ θ' ἀποτύχη.

Καὶ τώρα δὲν ἀπορῶ καθόλου γιατὶ μὲ τόσα χτυπητὰ λόγια χαρακτήρισε ὁ Βρίγγας τὴν ἀποστολὴ ποὺ σοῦ ἀνάθεσε, Δημήτρη. Νὰ ξεκαθαρίσης ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια μέσα σ' ὅλα τοῦτα τὰ μυστήρια εἶναι σωστὴ νίκη καὶ ἡ ὠφέλεια μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ νίκη.

Ἀπομένει ἕνα ζήτημα ἀκόμα:

Μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ ὅλα αὐτά.

— Καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμωμε ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερο, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχωμε καιρό... Παρατήρησε ὁ Μιχαήλ.

— Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα, πρόσθεσε ὁ Γρηγόρης. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τοὺς Φωκάδες;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ἔρριξε πάλι ὅλους σὲ συλλογή.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα... Εἶπε σὲ λίγο ὁ Δημήτρης. Ἡ ἀποστολὴ εἶναι ἐμπιστευτική. Ὕστερα ποιὸς ὁ λόγος ἀφοῦ μὲ τὶς ἐνέργειές μας θὰ τοὺς προσφέρουμε τὴ μεγαλύτερη ὑπηρεσία;

— Δηλαδή; ρώτησε μηχανικὰ ὁ Μιχαὴλ γιατὶ στὸ μεταξὺ ἀκολουθῶντας φαίνεται κάποια σκέψη ποὺ τοῦ καρφώθηκε στὸ νοῦ ἀφαιρέθηκε...

— Πῶς δηλαδή; Μικρὸ πρᾶμα εἶναι νὰ τοὺς ξεφορτώσουμε ἀπὸ μιὰ τέτοια συκοφαντία; Τί συλλογιέσαι;

— Σκέψου ἂν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, ποὺ δὲν ξέρουμε, οἱ Φωκάδες εἶναι ἀληθινὰ μπλεμένοι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση!!... Εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— Μή, γιὰ τὸ Θεό, μὴ λὲς ἀνοησίες. Παρατήρησε ὁ Γρηγόρης. Αὐτὸ θἆταν μεγάλη συμφορὰ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ φιλία μας. Γιατὶ μὲ ποιὸν ἔπρεπε νὰ ταχτοῦμε, μὲ τὸ Βρίγγα ἢ μὲ τοὺς Φωκάδες;

Κοιτάξανε καὶ οἱ τρεῖς αὐτὸ τὸ ἐν-



Ὁ Γρηγόρης σηκώθηκε.

Τὰ νέα βιβλία

«ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ»

Θυμᾶμαι πάντα τὸ πρῶτό μου ταξίδι στὴν Κέρκυρα. Ἔφθανα ἀπὸ τὰς Πάτρας καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν μᾶς ἄφησε μιὰ στιγμὴ ἡ συνοδεία τῆς βροχῆς· κάπου-κάπου μόνο ξεκαθάριζε ὁ οὐρανός, παιγνίδιζε ὁ ἥλιος καὶ μπορούσαμε ν' ἀναπαύουμε τὸ μάτι στὶς σκάλες τῆς Κεφαλλωνιᾶς, Ἁγία Εὐφημία, Φισκάρδο, στὶς πλαγιὲς μὲ τὰ πυκνὰ δάση τῶν κυπαρισσιῶν. Στὴν Πρέβεζα ὅμως ἦταν πάλι ἡ ἴδια βαρειὰ καταχνιά, τὸ κροτάλισμα τῆς βροχῆς, ἡ λάσπη, τὸ στεφάνωμα τοῦ Παντοκράτορος ἀπὸ τὰ βαριὰ σύννεφα. Τὰ ἴδια καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ποὺ τὸ βαπόρι ἔφθανε στὴν Κέρκυρα. Μὰ στὸ καράβι ἦσαν κι' ἄλλοι ποὺ ἔφθαναν σὰν κι' ἐμένα πρώτη φορὰ στὸ νησὶ καὶ σὰν νάθελαν ὁ τόπος κι' ὁ οὐρανὸς νὰ μᾶς καλωσορίσουν, ξεκαθάρισε γιὰ λίγο ὁ ὁρίζων καὶ πρόβαλε τὸ νησὶ σ' ὅλη του τὴν αἴγλη. Κάτω ἀπὸ τὴν ζωογόνο θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου ἐφάνηκαν τὰ κάστρα, τὰ σπίτια, τὰ βουνά, σὲ μιὰ ἀποθέωσι φωτὸς καὶ τῶν ἀνάερων πέπλων τῶν ἀτμῶν.

Εἶναι βέβαια κι' ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις ποὺ ἔχουν ἐπιβλητικὴ ἐμφάνισι, μὰ ἡ Κέρκυρα, ὅπως καὶ ἡ Ζάκυνθος, ἔχουν κάτι ἄλλο ἀπὸ ἁπλῆ ἐπιβολή. Ἔχουν μιὰ νότα πολιτισμοῦ, ποὺ προβάλλει μὲ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ποὺ σαγηνεύει καὶ ποὺ δικαιολογεῖ ἐκείνους ποὺ ἔγραψαν πὼς ἡ Κέρκυρα εἶναι ἡ πρώτη σκάλα τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Αὐτὴ τὴ σκέψι καὶ τὴν ἀνάμνησι μοῦ ξανάφερε στὸ νοῦ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σπύρου Μινώτου «Στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων». Δυστυχῶς, δὲν εἶναι ὅλο τὸ βιβλίο ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ ποὺ ἐκδίδει ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία». Εἶναι ἕνα μόνο μέρος, ποὺ λέει πολλὰ γιὰ τὸ ὅλο: «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα». Μὲ τί ὕφος ζωντανό, παλμῶδες μᾶς περιγράφει ὁ κ. Μινῶτος τὸ νησί, τὰ ἔργα πολιτισμοῦ, τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἱστορία του, — ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ — τὴν ἐποποιΐα αὐτὴ ποὺ ὡδήγησε στὴν ἕνωσι.

Τυπικὴ ἱστορία δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίση τὸ βιβλίο τοῦ κ. Μινώτου, εἶναι ὅμως κάτι περισσότερο ἡ ἱστορία. Ἡ τυπικὴ ἱστορία ἔχει τοῦτο τὸ μειονέκτημα: εἶναι προσιτὴ ἡ προσφιλὴς στοὺς λίγους. Ἡ ἱστορία καθὼς δίνεται ἀπὸ τὸν κ. Μινῶτο, σὰν ἕνα ἀνάγνωσμα ὑπὸ τύπον σημειώσεων, ἑλκύει τὴν προσοχὴ καὶ καθηλώνει τὸ ἐνδιαφέρον.

Τὸ παιδικὸ σχέδιο



Τὸ ἐλεύθερο ἀπὸ μνήμης σχέδιο δίνει τὴν εὐκαιρία στὸ παιδὶ ν' ἀναπτύξη ἱκανότητες ἴσαμε τὴν ὥρα ἄγνωστες καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὴ παιδαγωγικὴ ἄποψι, εἶναι ὅτι, ζητώντας ἀπὸ τὸ παιδὶ νὰ μᾶς δώση κάτι ἐντελῶς δικό του, τοῦ δημιουργοῦμε τὴν ἐντύπωσι πὼς μπορεῖ νὰ δουλεύη βασιζόμενο στὸν ἑαυτό του καὶ μόνο, ἀποκτάει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο αὐτοπεποίθησι, ἀναπτύσσει πρωτοβουλία καὶ πρὸ πάντων προσωπικότητα. Ὁ δάσκαλος στὸ κεφάλαιο τοῦτο ἔχει πολὺ δύσκολη δουλειὰ νὰ κάνη. Δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐπέμβη ὑποτιμῶντας τὴ δουλειὰ τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὶς ἀτέλειες ποὺ θὰ παρουσιάζη στὴν ἀρχή, ἀλλὰ οὔτε θὰ εἶναι συμφέρο νὰ τὸ ὑπερεγκωμιάζη, γιατὶ τότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ δημιουργήση ἕνα μικρὸ ἀλλὰ τρομερὸ ἐγωϊστή, ποὺ θὰ γίνη ὁ τύραννος ἀργότερα μέσα στὴν ὁμάδα τῶν συμμαθητῶν του, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, βασιζόμενος στὶς φυσικές του ἱκανότητες, θὰ πάψη νὰ δουλεύη. Μοῦ ἔτυχε νὰ ἔχω παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους (ἡλικίας 10 - 12 ἐτῶν) προικισμένα ἀπ' τὴ φύσι μὲ ἐξαιρετικὲς ἱκανότητες ἀλλὰ ποὺ γινόντουσαν τυραννικὰ στοὺς συμμαθητές τους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔφτιαχναν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία βαπόρια, ἀεροπλάνα ἡ αὐτοκίνητα κλπ. Λοιπὸν κανεὶς ἄλλος δὲν τολμοῦσε μέσα στὴν τάξι νὰ καταπιαστῆ μὲ παρόμοια θέματα, γιατὶ γίνονταν τὸ ἀντικείμενο τῆς εἰρωνείας τῶν μικρῶν αὐτῶν βασιλίσκων καὶ τῆς παρέας των. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ μὲν προνομιοῦχοι δὲν δούλευαν πιά, βέβαιοι γιὰ τὴν ἀξία τους, οἱ ἄλλοι δὲ ἀποκτήσανε πλάϊ τους τὸ αἴσθημα τῆς κατωτερότητας, σὲ σημεῖο ποὺ πολλὲς φορές, παιδιὰ μὲ ἀρκετὲς ἱκανότητες, μοῦ ζητοῦσαν παρακλητικὰ τὶς ἡμέρες τῶν διαγωνισμῶν νὰ τοὺς βαθμολογήσω μὲ μεγάλη καλωσύνη, ἔστω καὶ μόνο μὲ τὴ βάσι. Ἀσφαλῶς τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἄξιζαν καλλίτερης μοίρας.

Στὸ παιδὶ θὰ πρέπη νὰ σταθοῦμε πλάϊ μὲ πολὺ μεγάλη προσοχή. Τὸ παιδὶ μᾶς νοιώθει, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τὸ νοιώθουμε, μᾶς αἰσθάνεται, ἀλλὰ πολὺ δύσκολο σὲ μᾶς νὰ τὸ αἰσθανθοῦμε. Μὲ τὸ παιδὶ θὰ ἔπρεπε νὰ δουλεύουμε μὲ τὴν ἀρχὴ «ὡς ἴσος πρὸς ἴσον», τὸ μόνο δὲ ποὺ θὰ προσπαθήσουμε νὰ καταλάβη εἶναι πώς, σὰν μεγαλύτεροί του, ξέρουμε πολὺ περισσότερα πράγματα, μὰ ποὺ τὰ κερδίσαμε ὅμως μὲ τὴν δουλειὰ καὶ μόνο μὲ τὴ δουλειά. Ἐκεῖνο ποὺ κουράζει περισσότερο ἴσως εἶναι, ὅσο νὰ πεισθῆ τὸ παιδὶ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Ὑπάρχουν βέβαια ἕνα πλῆθος ἐπιχειρήματα, λ. χ. ὅπως βλέπει ὁ καθένας γιὰ λογαριασμό του, ὅπως αἰσθάνεται, πονάει ἡ χαίρεται, τοῦ ἀρέσει κάτι ἡ δὲν τοῦ ἀρέσει, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖ νὰ ἐκφράζεται χωρὶς νὰ στηρίζεται πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνο στὸν ἑαυτό του καὶ φυσικὰ στὶς γνώσεις ποὺ ἀποκτάει μέρα μὲ τὴ μέρα

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἐπιμελεία Σ. Δούκα

δεχόμενο ὅπως ἕνα βαθὺ γκρεμνὸ ποὺ θ' ἀνοιγόταν ξαφνικὰ μπροστὰ στὸ δρόμο τους.

— Ἄς μὴν εἴμαστε ἀπαισιόδοξοι ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦμε γιὰ τὴν ἐκστρατεία μας... εἶπε ὁ Δημήτρης.

Ὁ Θεὸς βοηθός!

Στὸ μεταξύ, μὲ τὴ συζήτηση, ἡ ὥρα εἶχε περάσει... Θἆταν πολὺ πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Μπάτης στεριανὸς ἄρχισε νὰ φυσᾷ... Γλυκειὰ μυρωδιὰ ἀναδεύονταν ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ περβόλια τῆς βασιλεύουσας... Οἱ τρεῖς φίλοι καταπιάστηκαν μὲ τὸ τί θἄκαναν αὔριο. Ἀνοίξανε τὸ δέμα μὲ τὰ κουρέλια ποὺ τοὺς ἔφερε ὁ Βλαδίμηρος... Ἦταν ἀκριβῶς ὅ,τι τοὺς χρειαζόταν. Κάτω ἀπὸ κεῖνα τὰ βρώμικα καταξεσκισμένα ροῦχα κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μαντέψη πὼς κρύβονται τρία ἀρχοντόπουλα, τρεῖς ἀξιωματικοὶ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς.

Ὁ Μιχαὴλ θὰ πήγαινε στὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου, ὁ Γρηγόρης στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ πρώην παρακοιμωμένου Βασίλειου καὶ ὁ Δημήτρης θὰ παραφύλαγε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κὺρ Βασιλείου Πετεινοῦ...

— Κι' ἂν στὸ μεταξὺ χρειαστῆ νὰ συνεννοηθοῦμε χωρὶς ν' ἀφήσουμε τὴ θέση μας; Παρατήρησε ὁ Μιχαήλ.

— Σωστά, μᾶς χρειάζεται ἕνας σύνδεσμος... Παραδέχτηκε ὁ Γρηγόρης.

— Τί λέτε γιὰ τὸ Βλαδίμηρο;

— Εἶναι πολὺ γνωστὸς στὸν κύκλο τῶν ζητιάνων, γιατὶ μ' αὐτὸν μοιράζει ἡ μάνα μου τὶς ἐλεημοσύνες της. Εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο λοιπόν. Κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῆ ἂν μᾶς πλησιάση. Γιατὶ μὴν ξεχνᾶτε πὼς θὰ φαινώμαστε ζητιᾶνοι. Φτάνει νὰ τὸν δασκαλέψης, Μιχαήλ, πῶς θὰ μιλᾷ καὶ πῶς θὰ φέρεται γιὰ νὰ μὴ μᾶς προδώση ἄθελά του... Εἶπε ὁ Γρηγόρης.

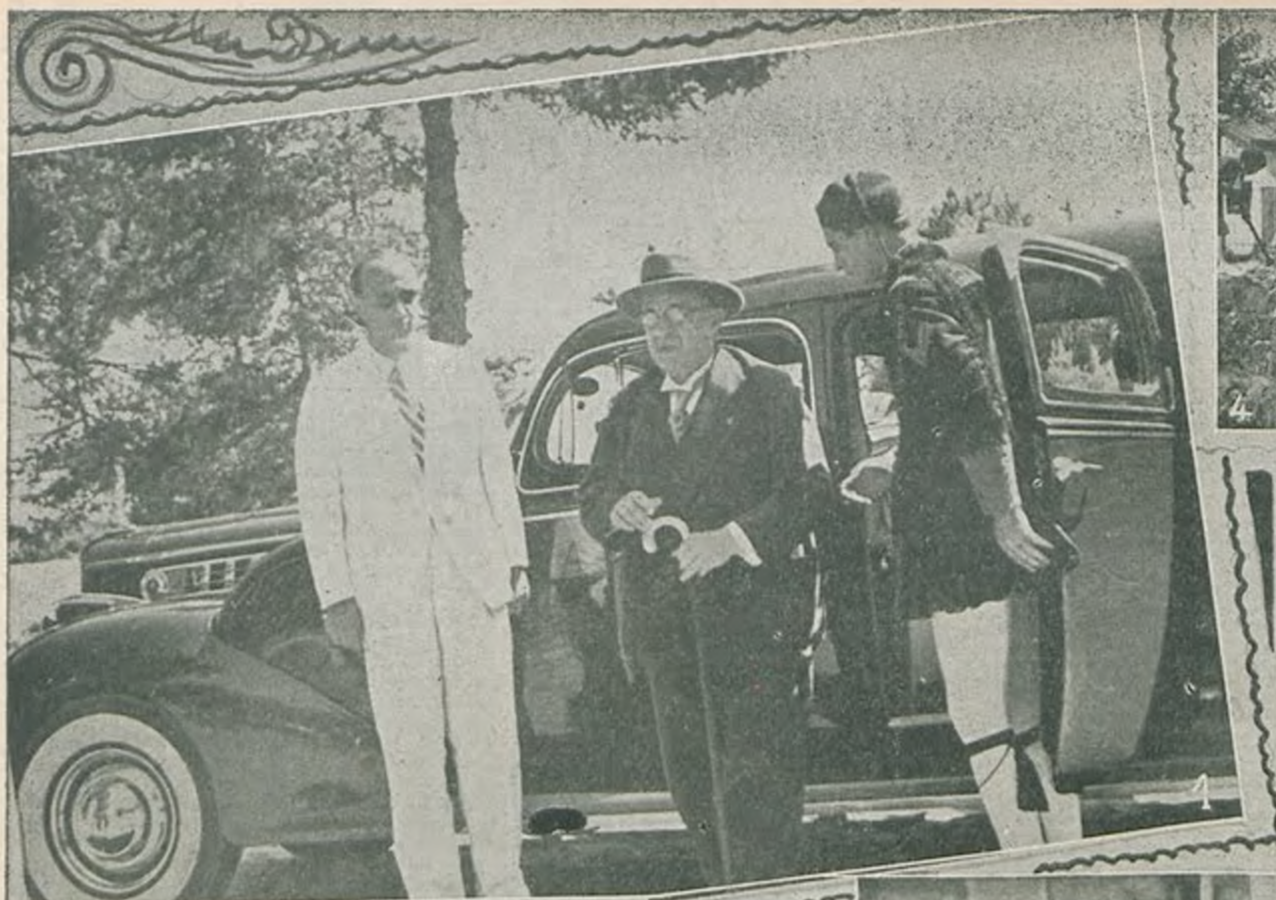
— Αὐτὸ τὸ παίρνω ἀπάνω μου. Μὴ σᾶς νοιάζει.

Ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ χωρίσουν... Νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ ὕπνος ξελαγαρίζει τὸ μυαλό, ξεκουράζει τὸ κορμί, σὰ νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω σου τὸ πατρικὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ λευτερώνει ἀπὸ τὶς ἔγνοιες καὶ τοὺς κόπους. Ξέχωρα ὁ Δημήτρης εἶχε ζήσει, θαρρεῖς, ἕνα χρόνο σὲ μιὰ μέρα. Τόσα περιστατικά, τόσες συγκινήσεις. Ἀξημέρωτα ἀκόμη εἶχε περάσει στὴν Ἀσιατικὴ ὄχτη μὲ τὴ βασιλικὴ ἀκολουθία. Ὕστερα τὸ κυνήγι τοῦ ἀγριόχοιρου στοὺς δασωμένους λόφους. Σὲ μιὰ ἀστραπὴ μέσα θυμόταν ἀκόμα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀθλητικὸ σῶμα τοῦ αὐτοκράτορα εἶχε κυλιστῆ πάνω στὴ χλόη καὶ τὸ θηριὸ μονιασμένο, γρυλίζοντας χύθηκε κατ' ἀπάνω του... Τὰ τρομερά του δόντια ἔλαμπαν σὰ λεπίδες μαχαιριῶν... Οὔτε σκέφθηκε ἀλήθεια τί ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ πίστευε ἀκλόνητα πὼς ἦταν μονάχα ἕνα ἔργο στὰ χέρια τῆς θείας πρόνοιας. Δὲν ἔνοιωσε καθόλου ὑπερηφάνεια γιὰ τὸ κατόρθωμά του μὰ κάτι σὰ δέος καὶ κατάνυξη... Ἀκολούθησαν ὕστερα ὅλα αὐτὰ ποὺ ξέρουμε καὶ ποὺ τώρα λαμπύριζαν μέσα στὸ μυαλό του σὰν εἰκόνες πολύχρωμες ποὺ ἡ μιὰ ἔμπαινε στὴν περιοχὴ τῆς ἄλλης κι' ἀνακατεύονταν μαζί της, ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦσες πιὰ νὰ ξεχωρίσης καμμιά.

— Καιρὸς γιὰ ὕπνο, φίλοι μου. Εἶπε ὁ Γρηγόρης καὶ πέρασε τὸ χέρι του στοὺς ὤμους τοῦ Δημήτρη... Πηγαίνομε... Γειά σου Μιχαήλ... Αὔριο βράδυ στὸ ἴδιο μέρος τὰ ξαναλέμε... κι' ἂς ἐλπίσουμε πὼς θἄχωμε τόσα πολλὰ καὶ σπουδαῖα νὰ ποῦμε ποὺ ἡ αὐριανὴ μέρα θὰ εἶναι σημαντικὴ σὰν τὴ σημερινή...

— Λένε, πρόσθεσε, πὼς οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι εἶχαν δυὸ στάμνες καὶ στὴ μιὰ ἔρριχναν μαῦρα ψηφιὰ καὶ στὴν ἄλλη ἄσπρα... Τὰ μαῦρα ἦσαν οἱ κακὲς μέρες, τ' ἄλλα οἱ καλές. Ἐμεῖς τούτην ἐδῶ πρέπει νὰ τὴ χρυσώσουμε καὶ νὰ τὴν κρατοῦμε γιὰ πάντα στὴ θύμησή μας.

(Ἀκολουθεῖ)













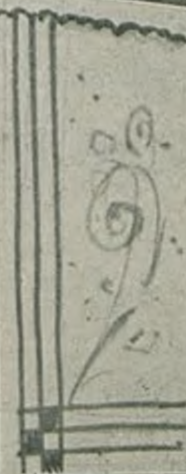
1) Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλὲξ Κανελλόπ
2) Φαλαγγίτισσαι ἀσχολούμεναι εἰς τὸν καθαρισμ
σπείροντες ἀγρὸν τῆς Ε.Ο.Ν 4) Φαλαγγίτισσα κα
γίαν. 5) Φαλαγγίτισσα ἐκπαιδευομένη εἰς τὸν Βρε
σικὸν τμῆμα τῆς Περιφερ. Διοικ Φθιωτιδοφωκίδος
δαστριῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο Ν 8) Φαλ
ἐργασίας. 9) Ἡ προσευχὴ εἰς















ουλος ἐπισκεπτόμενοι τὸ Στρατόπεδον «Ι Μεταξᾶς»
όν τοῦ Στρατοπέδου των 3) Φαλαγγῖται Λαρίσης
ι Σκαπάνισσαι Καλαμῶν ἀσχολούμεναι εἰς τὴν γεωρ-
φοκομικὸν Σταθμὸν Περιφερείας Γκύζη. 6) Τὸ μου-
. 7) Ὁ Ἀρχηγὸς δοκιμάζει τὸ συσσίτιον τῶν σπου-
αγγίτισσαι Μεσσηνίας ἀσχολούμεναι εἰς ἀγροτικὰς
τὴν κατασκήνωσιν τῆς Δ Α Σ Θ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ἐξύπνησα, ἦταν ἀκόμα νύχτα, τἄστρα ἔλαμπαν στὸ βαθὺ γαλάζιο καὶ κανένας κρότος δὲν ἀκουγόταν. Θ'ἀργοῦσε ἀκόμα νὰ ξημερώση. Πῆγα καὶ κάθησα στὸ σκαμνί μου, μὴ τολμῶντας νὰ περπατήσω, γιὰ νὰ μὴ κινήσω τὴν προσοχή, ἂν περνοῦσε τυχὸν καμμιὰ περιπολία. Κι' ἐπερίμενα. Σὲ λίγο, ἕνα ρολόγι κτύπησε τρεῖς. Πολὺ νωρὶς εἶχα ξυπνήσει. Ὡστόσο δὲν ἐτόλμησα νὰ ξανακοιμηθῶ· μοῦ φαίνεται ἄλλως τε πὼς καὶ νὰ ἤθελα, δὲν θὰ μποροῦσα πιὰ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία, τὴν ἀγωνία μου.

Δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ νὰ μετρῶ τὶς ὧρες ποὺ κτυποῦσαν τὰ ρολόγια. Ἀλλὰ πόσο μακριὰ μοῦ φαινόνταν τὰ δέκα πέντε λεπτὰ ποὺ ἐχώριζαν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ τέταρτο, τὸ τέταρτο ἀπὸ τὴ μισή, τὴ μισὴ ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα! Μὰ πόσο μακριά, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐνόμιζα πὼς τὸ ρολόγι εἶχε κτυπήσει χωρὶς νὰ τ' ἀκούσω ἢ πὼς εἶχε χαλάσει...

Ἀκουμπησμένος στὸν τοῖχο, εἶχα τὰ μάτια μου καρφωμένα στὸ παράθυρο. Μοῦ φαινόταν πὼς τὸ ἄστρο ποὺ παρακολουθοῦσα, ἔχανε λίγο-λίγο τὴ λάμψι του κι' ἄνοιγε τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ.

Ξημέρωνε. Ἀπὸ μακριὰ ἄκουσα νὰ λαλοῦν κοκόρια.

Σηκώθηκα, ἐπλησίασα μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν τὸ παράθυρο καὶ προσπάθησα νὰ τὸ ἀνοίξω, χωρὶς νὰ τρίξη καθόλου. Δὲν ἦταν εὔκολο· ἀλλὰ σιγά-σιγὰ τὸ κατώρθωσα.

Εἶχα τύχη ποὺ τὸ κελλί μου ἦταν μέσα σὲ μιὰ χαμηλὴ σάλα, ποὺ τὴν εἶχαν κάμει φυλακή, καὶ ποὺ τὸ παράθυρό μου δὲν εἶχε παρὰ κάγκελλα ἀπέξω. Ἂν δὲν μποροῦσα νὰ τ' ἀνοίγω, δὲν θἄκουγα βέβαια τὴ φωνὴ τοῦ Ματτία... Ἀλλὰ τί κι' ἂν ἄνοιξα τὸ παράθυρο; Τὰ κάγκελλα ἔμεναν, κι' οἱ χοντροὶ τοῖχοι, κι' ἡ σιδερόφρακτη πόρτα. Τρέλλα ἦταν νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ μ' ἐλευθέρωναν· κι' ὅμως ἤλπιζα!

Τ' ἀστέρια χλώμιαζαν ὁλοένα κι' ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ἀλλὰ δὲν ἄφινα τὸ παράθυρο. Ὀρθὸς ἐκεῖ, προσεκτικός, κοίταζα κι' ἀκροαζόμουν, ἂν καὶ χωρὶς νὰ ξέρω οὔτε τί θἄβλεπα, οὔτε τί θἄκουγα...

Ἕνας μεγάλο πέπλος λευκὸς ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ τ' ἀντικείμενα στὴ γῆ ἄρχισαν νὰ διακρίνουνται καθαρώτερα. Ἦταν τὰ «χαράματα» ποὺ εἶχε πῆ ὁ Ματτίας. Ἀκροάσθηκα κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα παρὰ τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς μου στὸ στῆθός μου.

Τέλος μοῦ φάνηκε σὰ νἄκουσα κάποιο ξύσιμο στὸν τοῖχο· ἐπειδὴ ὅμως πρωτήτερα δὲν εἶχ' ἀκούσει βήματα, μοῦ φάνηκε πὼς γελάστηκα. Ὡστόσο ἀκροαζόμουν. Τὸ ξύσιμο ἐκεῖνο ἢ τὸ σύρσιμο ἐξακολουθοῦσε. Καὶ σὲ λίγο εἶδα ἔξαφνα ἕνα κεφάλι νὰ προβάλλη ἀπάνω ἀπ' τὸν τοῖχο.

Ἀμέσως εἶδα πὼς δὲν ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Ματτία· ἀλλ' ἂν καὶ δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα καλά, ἐγνώρισα τὸν Μπόμπ. Μὲ εἶδε ἐκεῖ μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ κάγκελλα.

— Σούτ! μοῦ εἶπε σιγά.

Καὶ μὲ τὸ χέρι μοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦμα, ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς ἐσήμαινε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐστάθηκα ἐκεῖ ἀκίνητος. Τὸν εἶδα τότε νὰ σηκώνη τἄλλο του χέρι, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μακρὺ σωλῆνα, στιλπνὸ σὰ νὰ ἦταν γυάλινος. Τὸν ἔβαλε στὸ στόμα του, φύσηξε δυνατὰ καί... μιὰ ἄσπρη σφαιρούλα τινάχθηκε ἀπὸ τὸ σωλῆνα, ἔσχισε τὸν ἀέρα κι' ἔπεσε στὰ πόδια μου. Στὴ στιγμὴ τὸ κεφάλι τοῦ Μπὸμπ ἔγινε ἄφαντο πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο· καὶ δὲν ἄκουσα πιὰ τίποτα.

Ἔσκυψα κι' ἅρπαξα τὴ σφαιρούλα. Ἦταν ἀπὸ λεπτὸ χαρτί, τυλιγμένο γύρω σ' ἕνα κομματάκι μολύβι. Μοῦ φάνηκε πὼς ὑπῆρχαν γράμματα ἀπάνω στὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. Ἀδύνατο ὅμως νὰ τὰ διαβάσω κι' ἔπρεπε νὰ περιμένω ὡς νὰ ξημερώση καλά.

Ἔκλεισα τὸ παράθυρό μου μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ καὶ γρήγορα-γρήγορα ξαπλώθηκα στὴν αἰώρα μου μὲ τὴ σφαιρούλα στὸ χέρι.

Ἀργά, πολὺ ἀργὰ γιὰ τὴν ἀνυπομονησία μου, ἡ αὐγὴ χρυσώθηκε κι' ἕνα ρόδινο φῶς γλύστρησε στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου. Τότε ξετύλιξα τὸ χαρτὶ καὶ διάβασα:

«Αὔριο τὸ βράδυ θὰ σὲ μεταφέρουν στὴ φυλακὴ τῆς Κομητείας. Θὰ ταξιδέψης μὲ τὸ σιδηρόδρομο, σὲ βαγόνι δευτέρας θέσεως, μαζὶ μ' ἕνα πόλισμαν. Νὰ καθήσης κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ θὰ μπῆς. Ἀφοῦ τρέξη σαρανταπέντε λεπτὰ (μέτρησέ τα καλά), τὸ τραῖνό σας θὰ λιγοστέψη τὴν ταχύτητά του γιὰ κάποια ἕνωσι ποὺ θὰ γίνη ἐκεῖ. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ πήδησε ἔξω. Πρόσεξε, πάρε φόρα, ἅπλωσε τὰ χέρια μπροστὰ κι' ἰσοζυγιά σου ὥστε νὰ πέσης στὰ πόδια σου. Μόλις πατήσης χάμω, τρέξε κι' ἀνέβα στὸν ἀριστερὸ ὄχθο τῆς γραμμῆς. Ἐκεῖ δὰ θὰ σὲ περιμένουμε μ' ἕν' ἀμάξι, νὰ σὲ πάρουμε. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἴμαστε στὴ Γαλλία. Ἔλα! Ἔχε θάρρος κι' ἐλπίδα. Καὶ πρόσεξε πρὸ πάντων νὰ πηδήσης μακρυὰ καὶ νὰ πέσης στὰ πόδια σου».

Ἐσώθηκα! Δὲν θὰ πήγαινα στὸ Κακουργιοδικεῖο! Δὲν θἄβλεπα τί θὰ συνέβαιν' ἐκεῖ! Ἆ, τὸν καλό μου τὸν Ματτία! Ἆ, τὸν καλό μου τὸν Μπόμπ! Γιατὶ αὐτός, ἤμουν βέβαιος, τὸν βοηθοῦσε μὲ τὰ ὅλα του. «Θὰ σὲ περιμένουμε μ' ἕν' ἀμάξι». Μονάχος του ὁ Ματτίας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ σχεδιάση καὶ νὰ τὰ καταφέρη ἔτσι καλά.

Καὶ ξαναδιάβασα τὸ γράμμα: Σαρανταπέντε λεπτὰ μετὰ τὸ ξεκίνημα... Στὸν ἀριστερὸ ὄχθο... Καὶ νὰ πέσω στὰ πόδια μου, ὀρθός. Καλά! Θὰ πηδοῦσα θαρρετὰ καὶ ἂς σκοτωνόμουν. Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ καταδικασθῶ γιὰ κλέφτης... Ἆ, τί ὡραῖα! «Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἴμαστε στὴ Γαλλία!».

Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν παραφορὰ τῆς χαρᾶς μου, συλλογίσθηκα καὶ κάτι λυπηρό:

Ἀμ ὁ Κάπης;

Θὰ φεύγαμε χωρὶς τὸν Κάπη, ποὺ ἴσως θὰ τὸν εἶχε ἀκόμα ὁ πόλισμαν Τζέρρυ;

Ἀλλὰ γρήγορα ἔδιωξα τὴν ἀλγεινὴ αὐτὴ ἀνησυχία: Ὁ Ματτίας δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐγκαταλείψη ἔτσι τὸν Κάπη. Ἀφοῦ βρῆκε τρόπο γιὰ νὰ δραπετεύσω ἐγώ, βέβαια θὰ βρῆκε κάτι καὶ γιὰ τὸν σκύλο μας. Ξαναδιάβασα τὸ γράμμα δυὸ-τρεῖς ἀκόμη φορές· ἔπειτα, τὸ μάσησα καλὰ - καλὰ καὶ τὸ κατάπια. Τώρα πιὰ μποροῦσα νὰ κοιμοῦμαι ἥσυχος. Κοιμήθηκα πραγματικῶς καὶ δὲν ἐξύπνησα παρὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ δεσμοφύλακας μοῦ ἔφερε τὸ πρόγευμά μου.



Σηκώθηκα κι' ἐπλησίασα στὸ παράθυρο.

Ὁ καιρὸς πέρασε ἀρκετὰ γρήγορα καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἕνας πόλισμαν ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζα, μπῆκε στὸ κελλί μου καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Εἶδα μ' εὐχαρίστησί μου πὼς ἦταν ἄνθρωπος καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, ποὺ δὲν φαινόταν εὐκίνητος καθόλου.

Ὅλα ἔγινεν ὅπως τὰ εἶχε προσχεδιάσει ὁ Ματτίας:

Ἀνέβηκα στὸ βαγόνι μας καί, ἅμα ξεκίνησε τὸ τραῖνο, κάθησα κοντὰ στὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἴχαμε μπῆ. Ὁ πόλισμαν εἶχε καθήσει ἀντίκρυ μου. Ἤμαστε οἱ δυό μας στο διαμέρισμα ἐκεῖνο.

— Μιλᾶς ἀγγλικά; μὲ ρώτησε.

— Λίγο.

— Τὰ ἐννοεῖς;

— Ὅταν δὲν τὰ μιλοῦν πολὺ γρήγορα, ἐννοῶ ἀρκετά.

— Τότε λοιπόν, παιδί μου, ἄκουσε ποὺ θὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Μὴν προσπαθήσης νὰ γελάσης τὴ δικαιοσύνη· ὡμολόγησε· ἔτσι μόνο θὰ σὲ συμπαθήσουν ὅλοι. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα, παρὰ νὰ ἔχη κανεὶς νὰ κάμη μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἐπιμένουν ν' ἀρνοῦνται τὸ σφάλμα τους, κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι ὁλοφάνερο· ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ τ' ὁμολογοῦν, τί εὐχάριστοι ποὺ εἶναι! Ἔλα τώρα, πές μου πὼς ἔγινε 'κείνη ἡ δουλειὰ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰ κορώνα. Χρειάζουνται, ξέρεις, τὰ χρήματα στὴ φυλακή.

Ἑτοιμάσθηκα ν' ἀποκριθῶ πὼς δὲν εἶχα τίποτα νὰ ὁμολογήσω· σκέφθηκα ὅμως πὼς θἄταν καλλίτερο γιὰ μένα ν' ἀποκτήσω τὴ συμπάθεια τοῦ πόλισμαν ἐκείνου, καὶ δὲν ἀποκρίθηκα καθόλου.

— Διστάζεις; ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λέη· καλά, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ βιάσω. Ἅμα σκεφθῆς μονάχος σου, στὴ φυλακή, κι' ἀναγνωρίσης πόσο καλὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου, φώναξέ με. Γιατὶ δὲν πρέπει, βλέπεις, νὰ ὁμολογῆ κανεὶς στὸν πρῶτο τυχόντα, ἀλλὰ νὰ διαλέγη ἐκεῖνον ποὺ ἐνδιαφέρεται, ὅπως ἐνδιαφέρουμαι ἐγὼ γιὰ σένα κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω.

Ἔκαμα νεῦμα βεβαιωτικό.

— Λοιπόν, νὰ ζητήσης τὸν Ντόλφιν. Ἔτσι μὲ λένε. Θὰ θυμηθῆς καλὰ τὄνομά μου;

— Μάλιστα, κύριε.

Στηριζόμουν στὴν πόρτα, ποὺ τὸ γυαλί της ἦταν κατεβασμένο, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ κοιτάζω τὰ μέρη ποὺ περνούσαμε. Ὁ πόλισμαν, γιὰ νὰ μὲ καλοπιάση ἀκόμα, μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς μποροῦσα νὰ κοιτάζω ὅσο ἤθελα. Τί φόβο εἶχε; Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μ' ὅλη τὴν ταχύτητα.

Σὲ λίγο, ἐπειδὴ ὁ ἀέρας ποὺ τὸν κτυποῦσε στὸ πρόσωπο, τὸν εἶχε παγώσει, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐκάθησε στὴ μέση τοῦ βαγονιοῦ. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν τόσο εὐαίσθητος στὸ κρύο. Ἔβαλα μὲ τρόπο τὸ ἀριστερό μου χέρι ἔξω, ἔπιασα τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὸ ἔστριψα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξη, τὴν κρατοῦσα καλὰ μὲ τὸ δεξί.

Πέρασαν ἔτσι τὰ σαρανταπέντε λεπτά. Ἡ μηχανὴ σφύριξε καὶ λιγόστεψε τὴν ταχύτητά της. Ἦταν ἡ στιγμή... Γρήγορα ἔσπρωξα τὴν πόρτα κι' ἐπήδησα ὅσο μακρύτερα μποροῦσα. Ἔπεσα μέσα στὸ χαντάκι. Εὐτυχῶς, τὰ χέρια μου ποὺ τὰ εἶχα μπροστά, βρῆκαν τὸ χορταριασμένο ὄχθο. Ἀλλὰ ὁ κτύπος ἦταν τόσο ἀπότομος, ὥστε σωριάσθηκα χάμω λιγοθυμισμένος.

Ὅταν συνῆλθα, μοῦ φάνηκε πὼς ἤμουν ἀκόμα στὸ σιδηρόδρομο. Γιατὶ ἄκουγα πάλι κύλισμα τροχῶν κι' αἰσθανόμουν πὼς φεύγω μὲ γρηγοράδα. Ἀλλὰ τώρα ἤμουν ξαπλωμένος σ' ἕν' ἀχυρόστρωμα.

Περίεργο πρᾶγμα! Τὸ πρόσωπό μου ἦταν βρεμμένο καὶ στὰ μάγουλά μου, στὸ μέτωπό μου, περνοῦσε σὰν ἕνα χάδι μαλακὸ καὶ ζεστό.

Ἄνοιξα τὰ μάτια. Ἕνας σκύλος, ἕνας ἄσχημος σκύλος κίτρινος, ἦταν σκυμμένος ἀπάνω μου καὶ μ' ἔγλειφε. Δίπλα μου, ὁ Ματτίας γονατιστός.

— Γλύτωσες! μοῦ εἶπε, παραμερίζοντας τὸ σκύλο κι' ἀγκαλιάζοντάς με.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν Παιδείαν

1) Χάρις εἰς τὴν σθεναρὰν θέλησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως Ἰ. Μεταξᾶ, ἡ παιδεία μας κατέστη πράγματι ἐθνική, στηριζομένη ἐπὶ τῶν πατροπαραδότων ἐκείνων ἀρχῶν ποὺ ἔκαναν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τοῦ παρελθόντος καὶ ποὺ θὰ στηρίξουν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τοῦ μέλλοντος. Τὸ διδακτικὸν προσωπικόν, ἀπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μέχρι τῶν δημοδιδασκάλων, κατέστη ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του καὶ μορφώνει ἤδη μίαν Νεολαίαν ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὰ ὀλέθρια βάρη τοῦ παρελθόντος. Τὸ νέον παιδαγωγικὸν σύστημα, προϊὸν βαθείας μελέτης, χρησιμοποιεῖ τὰ θεωρούμενα ὡς ἀκλόνητα συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς αἰωνίου Ἑλλάδος.

2) Μόνον κατὰ τὸ 1939 ἐξεπονήθησαν 150 νέαι μελέται διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέων διδακτηρίων μὲ δαπάνην 166.000.000 δραχμῶν καὶ 175 μελέται διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ μεταρρύθμισιν διδακτηρίων μὲ δαπάνην 89 ἑκατ. Ὡσαύτως ἐπεχορηγήθησαν 1.300 σχολεῖα μὲ 150.000.000 διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπισκευήν των. Ὡσαύτως κατεσκευάσθησαν μὲ δαπάνην 4.400.000 δρχ. 7.000 θρανία διανεμηθέντα εἰς 200 σχολεῖα.

3) Μόνον κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἱστορικῆς τετραετίας διετέθησαν 30.000.000 διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν σχολείων μὲ ὄργανα φυσικῆς. Ἐγένετο ὡσαύτως προμήθεια 500 κινηματο-



γραφικῶν ταινιῶν μορφωτικοῦ περιεχομένου. 150 μηχανήματα κινηματογραφικῆς προβολῆς καὶ 50 ραδιόφωνα ἀπεστάλησαν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀπομεμακρυσμένων χωρίων. Τέλος διετέθησαν 120 μηχαναὶ παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν σχολείων καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ραδιοφώνων καὶ τῶν κινηματογράφων.

4) Κατὰ τὸ 1939 ἱδρύθησαν 53 νέα δημοτικὰ σχολεῖα, προήχθησαν δὲ ἕτερα 373, διορισθέντων 859 δημοδιδασκάλων καὶ 71 νηπιαγωγῶν. Ἱδρύθησαν ὡσαύτως πρότυπα δημοτικὰ σχολεῖα διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ.

5) Μόνον κατὰ τὸ 1939 ἱδρύθησαν 56 νέα γυμνάσια, τοῦ συνόλου ἀνελθόντος εἰς 227 καὶ ηὐξήθη τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν διὰ τοῦ διορισμοῦ 430 νέων καθηγητῶν. Ὡσαύτως ηὐξήθησαν κατὰ τρεῖς αἱ ἐκπαιδευτικαὶ περιφέρειαι.

6) Σήμερον οἱ φοιτηταὶ ἀποτελοῦν πράγματι τὴν πρωτοπορίαν τοῦ ἔθνους εἰς κάθε πατριωτικὴν καὶ μεγαλειώδη προσπάθειαν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως συντελεσθεῖσαν ἀνασυγκρότησιν καὶ τελειοποίησιν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἀφ' ἑτέρου ἀναδιωργανώθη ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ καὶ ἐτροποποιήθη ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν. Ὡσαύτως τὸ Πολυτεχνεῖον ὑπήχθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν ἐπίτευξιν τοῦ προορισμοῦ του.

7) Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1939—40 ἐλειτούργησαν εἰς 346 δημοτικὰ σχολεῖα, ἐπὶ συνόλου 424, συσσίτια τῶν ὁποίων συμμετέσχον 21. 700 μαθηταὶ ἐπὶ συνόλου 97.404. Γενικῶς δὲ εἰς τὰ μαθητικὰ συσσίτια συμμετέσχον κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος 100.000 μαθηταὶ ἔναντι 50.000 τοῦ παρελθόντος ἔτους. Παρεσχέθησαν δὲ 2.953.737 μερίδες φαγητοῦ μὲ δαπάνην δραχμῶν 16.006.984.

8) Ἡ κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου ἵδρυσε τὴν Ἐθνικὴν Ἀκαδημίαν Σωματικῆς Ἀγωγῆς, ἀναδιωργάνωσε τὴν Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἵδρυσε κατὰ τὸ 1939 στάδιον εἰς τὴν Σάμον καὶ 19 γυμναστήρια εἰς τὰς ἐπαρχίας, 2.000.000 διετέθησαν διὰ τὴν ἀγορὰν διαφόρων γυμναστικῶν καὶ ἀθλητικῶν εἰδῶν καὶ ἕτερα 2.000.000 διετέθησαν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἀθλητικῶν Συλλόγων.

Ἡ ἐθνικὴ κυβέρνησις τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ, ἐν τῇ προσπαθείᾳ της ὅπως καταπολεμήσῃ τὸν ἀναλφαβητισμὸν καὶ προαγάγῃ ἐν γένει τὸ μορφωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ λαοῦ, συνέστησε κατὰ τὸ 1939 52 νέα ταμεῖα ἀνεγέρσεως διδακτηρίων μὲ δαπάνην 390. 511. 000.

Τὸ ἐφαρμοζόμενον πρόγραμμα ἐθνικῆς πράγματι παιδείας, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν φωτεινὴν δρᾶσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, σφυρηλατοῦν μίαν νέαν ἑλληνικὴν γενεάν, ἀνταξίαν τῶν παραδόσεων τοῦ ἑλληνικοῦ γένους καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ κ. Ἰ. Μεταξᾶ.

Διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ Λαοῦ

Ἐκεῖ ποὺ ἡ Κυβέρνησις εἶχε νὰ παλαίσῃ μὲ τρομερὰς δυσχερείας, ἦταν ἡ προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσῃ εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα τὰς τιμὰς τῶν τροφίμων. Ἡ ἐποχὴ ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν ἀντίξοος. Ὁ πόλεμος, οἱ περιορισμοὶ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν εἰσαγωγῶν, οἱ ὑψώμενοι ναῦλοι ἦσαν οἱ σοβαρώτεροι συντελεσταὶ τῆς ἀκριβείας.

Καὶ ἐν τούτοις, παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ Κυβέρνησις ἐπέτυχε νὰ διατηρήσῃ τὰς χαμηλὰς προπολεμικὰς τιμάς, τόσον ὥστε αὗται νὰ εἶναι πολὺ κατώτεραι τῶν τιμῶν ἄλλων γειτονικῶν κρατῶν, καὶ γενικῶς τὸ κόστος τῆς ζωῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ εἶναι χαμηλότερον ἀπὸ πλείστας ἄλλας χώρας.

Ἡ μεγαλειτέρα ὅμως φροντὶς τῆς Κυβερνήσεως ἐστράφη εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ φθηνοῦ ψωμιοῦ, κυρίως γιὰ τὰς ἐργατικὰς τάξεις. Καὶ ἐπέτυχε, παρὰ τὴν μεγάλην ὑπερτίμησιν τῶν σιτηρῶν εἰς τὰς διεθνεῖς ἀγορὰς καὶ παρὰ τὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν μεταφορῶν δι' ὑπερόγκων ναύλων καὶ ἀσφαλίστρων, ἡ τιμὴ τοῦ ψωμιοῦ στὴν Ἑλλάδα νὰ εἶναι πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὴν τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ἄλλα γειτονικὰ κράτη. Οὕτω ἐνῷ ἡμεῖς τρῶμε τὸ ψωμὶ πρὸς 11 δραχμὰς εἰς τὸ Βελιγράδιον τιμᾶται 15.90 δρ. καὶ εἰς τὴν Ἄγκυραν 15.45.

Αἱ τιμαὶ αὐταὶ εἶναι ἀρκεταὶ διὰ νὰ καταδείξουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς διατηρήσεως χαμηλῶν τιμῶν τῶν τροφίμων.

Διὰ τὴν Δικαιοσύνην



Εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς Δικαιοσύνης ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει κυρίως νὰ ἐξαρθῇ εἶναι ὁ καταρτισμὸς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑκατονταετίαν ἀνέμενε τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τὴν ὁποίαν διέταξεν ἡ Κυβέρνησις... Καποδιστρίου! Ἔκτοτε συνεσωρεύοντο διάφοροι διατάξεις, οὐχὶ σπανίως ἀλληλοσυγκρουόμεναι, καὶ ὁ Νομικὸς καὶ Δικαστικὸς κόσμος μετ' ἀγωνίας ἔβλεπε κάθε παρουσιαζομένην περίπτωσιν, δεδομένου ὅτι ἡ ἔκβασίς της ἦτο πράγματι ἄγνωστος.

Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως καὶ ἡ σθεναρὰ θέλησις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἔλυσε τὸν Γόρδιον αὐτὸν δεσμὸν καὶ οὕτω κατηρτίσθη ὁ Νέος Ἀστικὸς Κῶδιξ, ποὺ ἀποτελεῖ μνημειῶδες ἔργον τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν Δικαιοσύνην καὶ οὕτω χάρις εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς ζωῆς ἐμειώθησαν κατὰ 33%, τὰ τῆς ζωοκλοπῆς, ἡ ὁποία εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς λῃστείας, ἐμειώθησαν κατὰ 40%, καὶ γενικῶς τὸ ποσοστὸν τῶν κρατουμένων ἀπὸ 16. 60 ἐπὶ 10.000 κατοίκων ἔφθασε μόλις τὰ 12.

Ἀκόμη χάρις εἰς τὰ σύντονα μέτρα τῆς Κυβερνήσεως ἐπετεύχθη καὶ ἡ ἐμπέδωσις τῆς Ἀγροτικῆς Ἀσφαλείας. Μὲ τοὺς νέους νόμους περὶ ἀγροφυλακῆς ἐσημειώθη εἰς τὰ ἀγροτικὰ ἀδικήματα μείωσις κατὰ 12-13% ἔναντι τῶν ἀριθμῶν τοῦ 1935. Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἀγροτικῆς Ἀσφαλείας ἔσωσε τὴν Ἑλληνικὴν Ὕπαιθρον.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Οἱ ἠλίδες

ΣΥΜΒΟΛΟ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

«Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ ἠθικὰ στοιχεῖα, τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὸν ἡρωϊσμόν, δὲν κάμνομεν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξασφαλίζωμεν τὸ μέλλον μας, τὴν εἰρήνην εἰς τὸν τόπον μας, τὸν πολιτισμόν μας καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν τέκνων μας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητὴ Φαλαγγίτισσα,

Θἄρθη μιὰ φορὰ ἡ ἐποχή, ποὺ οἱ λαοὶ θὰ τιμοῦν τοὺς μεγάλους ὁραματιστὰς καὶ ὀνειροπόλους των, ὡς τοὺς πιὸ μεγάλους ἀνθρώπους δράσεως. Τοὺς ὀνειροπόλους ἐκείνους ποὺ εἶχανε κάνει τὴν εἰκόνα τοῦ ὀνείρου των σκοπὸν τῆς ζωῆς των. Φορμαρισμένο σὲ ἰδέα ἀκολουθοῦσαν τὸ ὄνειρο αὐτὸ ὡς μάρτυρες κάποιας θρησκείας, ὡς φιλόσοφοι, ὡς δημιουργικοὶ ἐφευρέτες καὶ πολιτικοί. Σὲ πλαστικὴ μορφὴ τὸ ἔντυναν ὡς καλλιτέχνες μὲ τὸ λόγο, τὸν τόνο ἢ τὸ χρῶμα.

Τὸ ὄνειρο ἑνὸς ἐφευρέτου εἶναι ἡ πρώτη ἐξωτερίκευσι μιᾶς ψυχικῆς δυνάμεως. Κατευθύνει ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς ἐνέργειες πρὸς ἕνα σημεῖο, μεγαλώνει στὸ βάσανο τῆς γνώσεως ὅτι ἡ ἐσωτερικὰ σχηματισθεῖσα εἰκόνα δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ, ὅλες τὶς ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς ἐνέργειες καὶ τέλος γεννᾶ τὴ δημιουργικὴ πρᾶξι ποὺ στὸν ἄξονά της μιὰ νέα ἐποχὴ γυρνᾶ.

Κάποτε, τὸν παληὸν καιρό, ὠνειρεύονταν τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα γιὰ τὸ πλησίασμα τοῦ ἥλιου, γιὰ τὸ πέταγμα τοῦ ἀνθρώπου πάνω ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο. Ἡ λαχτάρα αὐτὴ γέννησε τὸ δρᾶμα τοῦ Ἰκάρου. Τσακίστηκε ὅπως αὐτός, ὅμως γιὰ ν' ἀντισταθῆ πάλι σὲ κάποιο ἄλλο σημεῖο καὶ νὰ δώση παλμὸ στὴ ζωή.

Ὁ ὀνειροπόλος ἄνθρωπος ἔστελνε στὸν ἀγέρα «παρθένες τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ σπαθιοῦ», ἔβλεπε μέσα στὴν ἐρημιά νὰ κυνηγῶνται στὰ σύνεφα οἱ Βαλκύρες καὶ νὰ χάνωνται στὸ ἄπειρο στὴ μακρινὴ Βαλάλα. Αὐτὴ ἡ πολὺ παληὰ λαχτάρα γίνηκε εἰκόνα στὸν Βίλαντ τὸ σιδερᾶ, πέθανε ἀκόμα μιὰ φορὰ κι' ἀναστήθηκε πάλι στὴν κάμαρα τοῦ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι Τὸ ὄνειρο τοῦ ποιητῆ ἔγινε θέλησι γιὰ πρᾶξι καὶ ἐφαρμογή. Μιὰ δυνατὴ ἀνθρωπότητα πλησίασε τὴ φύσι κι' ἀφουγκράζονταν κυριαρχικὰ τοὺς νόμους της. Ὅμως ἤτανε ἀκόμα πολὺ ἐνωρίς.

Τετρακόσια χρόνια ἀργότερα νίκησαν οἱ ὀνειροπόλοι. Τὸ πέταγμα τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε πραγματικότητα. Ἡ λαχτάρα τοῦ Ἰκάρου πραγματοποιήθηκε. Τὴ φορὰ αὐτὴ νικήθηκε ἡ ὕλη, συμπυκνωμένη σκόπιμα σὲ δυνατὴ ἐνέργεια, ποὺ μιὰ μέρα ἕνα «καράβι τοῦ ἀέρα» πέταξε ψηλὰ θαυμάσια καὶ γρήγορα. Μὲ τὸ τιμόνι στὰ χέρια, θεὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὡδηγοῦσε ἀνάμεσα στὰ σύνεφα. Τὸ ὄνειρο χιλιετηρίδων ἔγινε ἀλήθεια Οἱ μορφὲς τῆς πραγματοποιήσεως ἤτανε ἀλλοιώτικες βέβαια ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐσκέφθηκαν οἱ πρῶτοι ὀνειροπόλοι, ἡ τεχνικὴ ἀνάλογη πάντα μὲ τὴν ἐποχή της, ὅμως ἡ ψυχικὴ — κυριαρχικὴ ὁρμὴ ἤτανε ἡ αἰωνία, ἡ ἀνεξήγητη ἐκείνη θέλησι ποὺ ἔτεινε πρὸς ἕνα ἐπίμονο σκοπὸ καὶ ποὺ ξεπέρασε τὸ βάρος τῆς γῆς.



Ἡ ἡρωΐς Νίκη Περακάκη.

. . . .

Ἡ ἀνεξήγητη αὐτὴ θέλησι ποὺ ξεπέρασε τὸ βάρος τῆς γῆς καὶ ποὺ χιλιάδες χρόνια σὰν ὄνειρο φώλιασε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κίνησε σὲ ἐνθουσιῶδες τόλμημα τὴ νεαρὴ ἀνεμοπόρο Νίκη Περακάκη. Τὸ ὄνειρο δὲν κάνει διάκρισι γένους καὶ προσώπου. Τὸ ἡρωϊκὸ ὄνειρο γεννιέται μέσα στὴν ἡρωϊκὴ ψυχή. Κι' ἤτανε μιὰ τέτοια ψυχὴ ἡ κοπέλλα ποὺ στὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμοπλάνου της ζητοῦσε νὰ τινάξη τὴ βαρύτητα τῆς γῆς καὶ νἄρθη πιὸ κοντὰ στὸν ἥλιο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἀψηφοῦσε τοὺς κινδύνους, ποὺ ὁπωσδήποτε φέρει μαζί της μιὰ τέτοια ἀσχολία.

Μέσα σὲ ἑκατὸν παιδιά, πέντε κορίτσια ἐθελοντὲς κρατοῦσαν τὸ μοχλὸ κι' ἔπαιρναν φόρα γιὰ τὰ ὕψη. Ἴσως πῆ κανεὶς ὅτι αὐτὲς οἱ πέντε τολμηρὲς γυναῖκες, μὲ τὴν τόσο πλούσια ὁρμὴ καὶ τὴν τόσο δυνατὴ θέλησι, μποροῦσαν πολλὰ νὰ δώσουν πάνω σὲ ἐπίπεδα ἀνάλογα μὲ τὸ γένος τους. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς σκεπτικιστὴς μπροστὰ σ' ἕναν ὡραῖο θάνατο, ποὺ φτάνει τὰ ὅρια τοῦ ἡρωϊσμοῦ. Ὅταν τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμία νὰ στήσουν ἕνα μνημεῖο γιὰ τὴ φτερωτὴ αὐτὴ πεταλοῦδα ποὺ πετοῦσε πιὸ κοντὰ στὸν ἥλιο, δὲν τὸ ζήτησαν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὴν κόρη αὐτὴ ποὺ λεγότανε Νίκη Περακάκη. Ὄχι! Θέλουν νὰ στήσουν τὸ μνημεῖο τῆς δυνατῆς ψυχῆς της ποὺ γέμισε ἀπὸ τολμηρὰ ὄνειρα καὶ ἀπὸ ἡρωϊκὲς ἐνέργειες.

Τὸ μνημεῖο αὐτό, ἔστω καὶ σ' ἕνα ὄνομα ἀφιερωμένο, ἔστω καὶ σ' ἕνα ἄτομο στημένο, θὰ συμβολίζη αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ συμπυκνωμένη ψυχὴ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας ποὺ στὴν μακαρία αὐτὴ ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεώς της πληρώθηκε σὰν ἱερὸ δισκοπότηρο μὲ κάθε τόλμη καὶ κάθε ἡρωϊσμό. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ θὰ δηλώνη βαθύτερα ὅτι ἡ νεανικὴ ψυχὴ τῆς ἐποχῆς μας πῆρε πάλι τὰ φτερά, τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ μεγάλα, γιὰ τὰ τολμηρὰ πετάγματα. Θὰ φανερώνη ὅτι εἶναι ἱκανὴ πραγματοποιώντας τὰ ὄνειρα ὁλοκλήρου ἀνθρωπότητος νὰ προσφέρη καὶ τὴ ζωή της ἀκόμα, ὅταν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήση ἕνα ἰδανικό. Κι' ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ τὰ πιὸ αἰώνια Ἰδανικά. Γιὰ τὸ Ἰδανικὸ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος.

Σ. Καρ.

των κοριτσιών

✱ Α' ΗΛΙΑΚΟ ΦΑΣΜΑ: ✱

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 43)

Ἡ μεγαλύτερη πηγὴ φωτὸς στὸν κόσμο εἶναι ὁ ἥλιος. Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου εἶναι λευκὸ (στὴν πραγματικότητα λευκοκίτρινο) καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄπειρες ἀκτῖνες χρωματιστές, ποὺ τὸ μῖγμα τους ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ λευκοκίτρινο χρῶμα. Ὅταν μία δέσμη ἀκτίνων τοῦ ἥλιου μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ θάλαμο διαπερνᾷ ἕνα πρῖσμα ἀπὸ κρύσταλλο καὶ συναντᾷ μιὰ λευκὴ ὀθόνη, ἀναλύεται πάνω σ' αὐτὴ σὲ μιὰ ταινία πολύχρωμη. Ἡ ταινία αὐτὴ λέγεται ἡλιακὸ φάσμα καὶ ἔχει ἀκριβῶς τὰ ἴδια χρώματα τοῦ οὐρανίου τόξου. Τὰ χρώματα αὐτὰ τῆς ταινίας διαιροῦνται σ' ἑπτὰ ζῶνες χρωματιστές, ποὺ ἀποτελοῦν τὶς ὁμάδες χρωμάτων, κόκκινη, πορτοκαλλιά, κίτρινη, πράσινη, γαλάζια, λουλακιὰ καὶ βιολετί, (πέραν ἀπὸ τὸ κόκκινο καὶ πέραν ἀπὸ τὸ βιολετὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ὁμάδες ἀκτίνων, ποὺ δὲν εἶναι ὁρατὲς μὲ τὰ συνήθη μέσα καὶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν). Κάθε ζώνη ἔχει ἄπειρες ἀποχρώσεις, ποὺ ἡ μιὰ διαδέχεται τὴν ἄλλη ἀσυναισθήτως καὶ ὄχι μὲ ἀπότομο χωρισμό.

Συνήθως τὰ χρώματα διαιροῦνται σὲ ὀκτὼ ὁμάδες, δηλαδὴ στὶς ἑπτὰ ποὺ ἀναφέρουμε προσθέτουν τὴν πορφυρᾶ, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει στὸ φάσμα τοῦ ἥλιου καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ μῖγμα κόκκινων καὶ βιολετὶ ἀκτίνων. Μὲ τὸ μέσον αὐτὸ τοῦ πρίσματος μποροῦμε ν' ἀναλύσουμε καὶ νὰ βροῦμε τὴν σύνθεσι κάθε εἴδους φωτός, καὶ κάθε μίγματος ἀκτίνων χρωματιστῶν. Γιατὶ κάθε εἶδος φωτός, ἠλεκτρικοῦ, λάμπας πετρελαίου, ἀεριόφωτος, κεριοῦ κλπ. ἔχει δικό του μῖγμα χρωματιστῶν ἀκτίνων. Γιὰ τὴν παραβολὴ καὶ τὴν ἐξέτασι τῶν χρωμάτων στὴ συνήθη ζωὴ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ ἐντυπώσεις στὸ φῶς τοῦ ἥλιου.



Πάντα καλοντυμένη

Εἴπαμε κι' ἄλλες φορὲς ὅτι τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο ἑνὸς ἀνθρώπου φανερώνει καὶ τὸ ντύσιμό του. Γι' αὐτὸ πρέπει κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς νὰ φροντίζῃ πολὺ γιὰ τὸ πρῶτο καὶ νὰ μὴν παραμελῇ τὸ δεύτερο.

Μὲ λίγα μέσα οἰκονομικὰ μποροῦμε ἂν ἔχουμε διάθεσι καὶ γοῦστο νὰ τὸ κατορθώσουμε.

Αὐτὸ τὸ φόρεμα — μαντὼ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ δυὸ μεταχειρισμένα μας, παληὰ φορέματα. Φτάνει μόνο νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἁρμονικὸς ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων. Μὲ τὰ περυσινὰ καὶ προπερσινά μας θὰ φκιάσουμε κάτι νέο κομψὸ καὶ νόστιμο.

Παιδικὲς χειροτεχνικὲς ἐργασίες

Ὅλοι ξέρομε τὰ δαντελλωτὰ ροκανίδια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ξύστρα, ὅταν ξύνωμεν τὸ μολύβι μας. Ὅταν μάλιστα ἡ ξύστρα κόβῃ καλά, αὐτὰ βγαίνουν μονοκόμματα καὶ σχηματίζουν ὄμορφους κύκλους καὶ ὅταν τὸ μολύβι εἶναι χρωματιστό, ἔχουν στὴν ἄκρη ἕνα χρωματιστὸ περιθώριο. Ἒ λοιπὸν μ' αὐτὰ τὰ ροκανίδια, γίνονται πολὺ ὄμορφες χειροτεχνικὲς ἐργασίες.

Παρατηρήσατε τὴν εἰκόνα.

Τὰ δαντελλωτὰ αὐτὰ φουστανάκια εἶναι κομμάτια ἀπὸ τὰ ροκανίδια, ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια καὶ ὁ κορμός, ὅλα



εἶναι κομμένα ὅπως χρειάζεται στὸ σχέδιο καὶ κολλημένα προσεκτικὰ μὲ σιδερόκολλα σὲ λευκὸ χαρτονάκι γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὴν εἰκόνα ποὺ βλέπουμε. Μὲ τὰ ροκανίδια μπορεῖτε νὰ φτιάξετε πουλάκια ποὺ πετοῦν, γάλους, παγώνια, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἀρκεῖ νὰ προσέξετε νὰ ἔχῃ τὸ κατασκεύασμα σας τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀντικειμένου ποὺ θέλετε νὰ παρουσιάσετε. Ἀκόμη μποροῦμε νὰ φτιάξουμε ὡραῖα μπουκέτα μὲ διάφορα λουλούδια, ἐπωφελούμενες ἀπὸ τὸ σχέδιο τῶν ροκανιδιῶν. Ἕνας κύκλος ροκανιδιοῦ, μὲ λίγο πράσινο ἢ κίτρινο χαρτὶ στὴ μέση, μᾶς δίνει ἕνα τύπο λουλουδιοῦ. Δαντελλωτὰ κόκκινα ξυσίδια τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο κάνουν ὡραῖα γαρύφαλλα.

Ἕνα μεγάλο ροκανίδι, καθὼς στρίβει μόνο του σὰ σαλίγκαρος, μᾶς δίνει μιὰ καμπανέλλα.

Διάφορα κομμένα κομματάκια μολυβιῶν, κάνουν μαργαρῖτες κλπ. Γιὰ κοτσάνια καὶ φύλλα χρησιμοποιοῦμε πράσινο χαρτί, σὲ δυὸ τρεῖς τόνους.

Ἐπίσης ὄμορφες χειροτεχνικὲς ἐργασίες γίνονται ἀπὸ τὰ πολύχρωμα λεπτὰ χαρτάκια τῶν καραμελλῶν.

Σχεδιάζουμε πρόχειρα διάφορες σὲ σχήματα καὶ μεγέθη πεταλοῦδες καὶ πάνω στὰ σχήματα τῶν φτερῶν κόβομε τὰ λεπτὰ χαρτάκια τῆς καραμέλλας. Τὰ φτερὰ αὐτὰ τὰ κολλοῦμε πάνω σὲ ἄσπρο χαρτονάκι ἐλαφρά, μόνο στὸ μέρος ποὺ πρέπει νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὸ σῶμα τῆς πεταλούδας. Κόβουμε τὸ σῶμα ἀπὸ ἕνα χαρτάκι καφὲ καὶ τὸ κολλοῦμε πάνω ἀπὸ τὰ φτερά. Πρέπει ὅμως νὰ προσέξωμε, τὰ φτερὰ νὰ εἶναι κολλημένα μόνο στὸ σῶμα, στὰ ἄλλα μέρη νὰ εἶναι ἐλεύθερα, γιὰ νὰ φαίνεται πὼς θὰ πετάξῃ ἡ πεταλούδα. Ἔτσι συνδυάζετε καὶ κολλᾶτε μεγάλες καὶ μικρὲς πεταλουδίτσες ἢ ὅλο μικρὲς - μικρὲς σὰν νὰ πετοῦν κοπαδιαστά

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ....

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ μαστρο-Γιάννης γύριζε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, ἡ σειρῆνα τοῦ αὐτοκινήτου τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶχε βγάλει ὅλη τὴ γειτονιὰ στὴν ἐξώπορτα.

Γυναικοῦλες μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, κοριτσόπουλα ποὺ καὶ κεῖνα μόλις εἶχαν σχολάσει ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ὑφαντουργεῖο, παιδιὰ ποὺ παίζανε στὰ γύρω στενάκια, βρέθηκαν σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὸ πεζοδρόμιο καὶ στὴ μέση τοῦ δρόμου, λὲς καὶ εἶχε κτυπήσει συναγερμός!

— Τί εἶναι καλέ; ρωτοῦσε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ἀρρώστησε κανένας στὴ γειτονιά μας;

— Μὰ μήπως κι' ἐγὼ ξέρω; Ἄκουσα τὴ σειρῆνα καὶ πετάχτηκα.

Καὶ ὅλοι τρέχανε βιαστικοὶ νὰ ἰδοῦν σὲ ποιὰ πόρτα τῆς μακρινῆς ἐργατογειτονιᾶς θὰ σταματοῦσε τὸ κάτασπρο νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ξεσήκωμα τῆς γειτονιᾶς δὲν ἔγινε ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια, ὅπως γινότανε κάθε φορὰ μὲ τὰ μικροκαυγαδάκια ποὺ κάνανε οἱ γειτόνισσες γιὰ ἕνα κομμάτι κουρελοῦς, ἢ ἕνα παλητενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν ποὺ χάθηκε. Τότε ἡ γειτονιὰ ἔβγαινε γιὰ γλέντι, γιὰ κουτσομπολιὸ καὶ γιὰ νὰ προσθέσῃ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη τὸ κοντό της καὶ τὸ μακρύ της!

Ἡ νοσοκομειακὴ σειρῆνα στὴ φτωχοσυνοικία ξυπνάει στοὺς κατοίκους ὁμαδικὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν συνάνθρωπο, τὸ γείτονα, ποὺ γιὰ νὰ ἔρχεται τὸ φορεῖο τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἔχει νὰ πῇ πὼς ἡ συμφορά, τὸ ἀτύχημα, χτύπησε τὴν πόρτα του καὶ μπῆκε στὸ φτωχικό του. Καὶ τρέχουνε μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία καὶ συμπόνια.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα ἑνὸς χαμηλοῦ φτωχόσπιτου. Δυὸ νοσοκόμοι κι' ἕνας γιατρὸς μὲ τὶς ὁλόασπρες μπλοῦζές τους κατέβηκαν σοβαροὶ καὶ ἀμίλητοι.

Ἡ ἴδια σοβαρότητα καὶ σιωπὴ μεταδόθηκε στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν γειτόνων, ποὺ σὲ διάστημα ὀλίγων λεπτῶν εἶχαν πλημμυρίσει τὸ δρόμο. Κάτι τὸ σοβαρὸ συνέβαινε μέσα στὴ χαμοκέλλα.

Οἱ νοσοκόμοι πῆραν τὸ φορεῖο καὶ προχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς.

Ὁ ἕνας ρωτοῦσε τὸν ἄλλον ψιθυριστὰ τί συνέβαινε. Ποιὸς εἶναι ἄρρωστος μέσα στὸ σπίτι τῆς χήρας τῆς κυρὰ Τζεβῆς;

Κείνη τὴ στιγμὴ πλησίασε κι' ὁ μαστρο-Γιάννης, ψηλός, ξερακιανός, μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἔμοιαζε σὰν μάσκα λύπης.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κι' αὐτὸς σιγανά.

— Ὁ γυιὸς τῆς κυρὰ Τζεβῆς, εἶπε κάποιος, ποὺ μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ φτωχόσπιτο.

— Αἴ; Τί; Χτύπησε τίποτε στὸ ἐργοστάσιο;

— Μακάρι νὰ κτύπαγε. Αὐτὸ θἄτανε τὸ λιγώτερο.

— Τότε;

— Αἱμόπτυσι, εἶπε σοβαρὰ καὶ θλιμμένα.

— Καταραμένη ἀρρώστεια, μουρμούρισε ὁ μαστρο-Γιάννης. Ἔχει κάψει κόσμο καὶ κοσμάκη. Καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἔφυγε μουρμουρίζοντας: «Δὲν ἀντέχω νὰ δῶ τέτοια ἀρρώστεια! Μ' ἔκαψε».

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ ἡ γειτονιὰ μπουκάρησε στὴ χαμοκέλλα.

* * *

Ἀργότερα στὸ μικρὸ καφενεῖο τῆς γειτονιᾶς μὲ τὴ λεύκα στὸ πεζοδρόμιο, ὁ μαστρο-Γιάννης ἔπαιρνε μόνος τὸ καφεδάκι του κυττάζοντας διαρκῶς τὴ σελήνη.

Κάθε τόσο ἀναστέναζε καὶ κάπου-κάπου κρυφοσκούπιζε ἕνα δάκρυ, ποὺ κυλοῦσε στ' αὐλακωμένα του μάγουλα.

Ἕνας γνωστός του, μὲ τὴν ἀφέλεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ ποὺ δὲν παίρνουν τὴν τυπικὴ ἄδεια γιὰ νὰ κάτσουν στὸ ἴδιο τραπέζι, πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε ἀπέναντί του.

— Αἴ, μαστρο-Γιάννη. Τί χαμπάρια; Τὄρριξες βλέπω στὴ ρωμάντζα.

— Ρωμάντζα μαύρη κι' ἄραχλη, εἶπε ἀναστενάζοντας βαθειά. Ἀπόψε κλαίει ἡ ψυχή μου.

— Γιατί; Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος μ' ἐνδιαφέρον.

— Τί νὰ πάθω χειρότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπαθα; Ἔχει χειρότερο ἀπὸ τὸ χαρόκαμα; Νά! Θυμήθηκα ἀπόψε τὸ μακαρίτη τὸ γυιό μου. Εἶχε τὰ ἴδια χρόνια μὲ τὸ γυιὸ τῆς κυρὰ Τζεβῆς καὶ τὴν ἴδια καταραμένη ἀρρώστεια. Μὰ τὸ δικό μου τὸ παιδὶ πέθανε χωρὶς γιατρὸ καὶ φάρμακα μέσα στὴν καλύβα μας κι' ὁ Θεὸς ξέρει ἂν δὲν μοῦ μόλυνε καὶ τἄλλα μου παιδιά.



Γιατί; Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος.

— Δὲν πιστεύω, καϋμένε! Μὴ κακομελετᾷς. Ὅλα τυχερὰ εἶναι.

— Τί τυχερὰ μωρὲ μαστρο-Θανάση; Τυχερὰ μοῦ λές;... Εἴχαμε κράτος νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ λαό, γιὰ τὴν ὑγεία του; Ὅταν ἔπαθε τὸ μακαρίτικο, καὶ ποῦ δὲν ἔτρεξα! Σὲ πολιτικούς, στὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας, στὶς κυρίες τῆς Φιλοπτώχου; Ἄφησα πόρτα ποὺ νὰ μὴν κτύπησα καὶ ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν τὸν παρακαλέσω; Τὸ παιδί μου ἔλυωσε ἐπάνω στὸ ἀχυρόστρωμα χωρὶς φάρμακα καὶ γιατρό.

Καὶ ξανασκούπισε δυὸ χοντρὰ δάκρυα ποὺ τοῦ ξανακύλησαν στὰ μάγουλα.

— Αἴ! Ὅλα εἶναι τυχερά!

— Δὲν μποροῦσε αὐτὸ τὸ κράτος νἄτανε ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια; Ὁ κόσμος δὲν θὰ ψόφαγε σὰν σκυλί!... Νὰ τὸ παιδὶ τῆς Τζεβῆς μὲ τὴν πρώτη αἱμόπτυσι τὸ παίρνουν οἱ κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις. Αὔριο τὸ πρωῒ τὸ σπίτι θὰ τὸ ἀπολυμάνουνε καὶ τὸ παιδί, νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι, θὰ σωθῇ, θὰ γίνῃ καλὰ καὶ θὰ ξαναβγῇ στὴν κοινωνία νὰ δουλέψῃ. Ἐγὼ τὸ δικό μου τὄχασα τζάμπα.

Καὶ ἀναστέναξε καὶ πάλι βαθειά. Οἱ δυὸ συνάδελφοι γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν ἀντήλλαξαν λέξι. Ἤτανε βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους. Τέλος ὁ μαστρο-Γιάννης σηκώθηκε.

— Καλὴ νύκτα μαστρο-Θανάση.

— Ὑπομονή!

— Τί νὰ κάνουμε; Ἢ ἐμεῖς γεννηθήκαμε νωρὶς ἢ τὸ νέο κράτος ἄργησε πολὺ νὰ γίνῃ. Ἦρθε ἀργὰ γιὰ μερικοὺς ἀπὸ μᾶς.

— Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Τί νὰ κάνουμε;

Καὶ σκυφτός, βαρύς, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, χάθηκε στὸ σκοτάδι ὁ μαστρο-Γιάννης.

Δ. Δειλινὸς

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Οἱ φαλαγγῖτες καὶ αἱ φαλαγγίτισσες, οἱ σκαπανεῖς καὶ αἱ σκαπάνισσες εἶναι ἀποφασισμένοι καὶ πανέτοιμοι, σὰν ἕνας ἄνθρωπος μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ μιὰ καρδιά, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τους καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα νὰ συνεχίσουν μὲ ἀξιωσύνη τὴν παράδοσι τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, καὶ τῆς ὁποίας Ἐθνικῆς παραδόσεως ζωντανοὶ φορεῖς εἶναι αἱ ἔνοπλοι τῆς χώρας δυνάμεις.



ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΞΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΜΠΟΥΡΑ



Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας ψαρᾶς ποὺ δὲν ἀποχτοῦσε παιδιά. Μιὰ μέρα περνάει μιὰ γρηὰ καὶ λέει στὴ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ: Τί τὰ θέλεις τὰ καλὰ ποὺ ἔχεις καὶ παιδιὰ δὲν ἔχεις;

—Ἔτσι θέλησε ὁ θεὸς κυρά μου! τῆς εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ:

—Δὲν θέλησε ὁ θεός, παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ γρηά, μόν' ὁ ἄνδρας σου, γιατὶ ἂν ἔπιανε τὸ χρυσὸ τὸ ψάρι θ' ἀποχτούσατε παιδιά. Ἔτσι νὰ 'πῇς τ' ἀνδρός σου τὸ βράδι ποὺ θἄρθῇ, νὰ πάη νὰ τὸ πιάση, ἂν θέλης νὰ κάνης παιδιά· καὶ νὰ τὸ κάνετε ἔξη κομμάτια· ἕνα κομμάτι νὰ φᾶς ἐσύ, κι' ἕνα ὁ ἄνδρας σου, καὶ θὰ κάνετε δυὸ παιδιά· ἕνα ἡ σκύλα, καὶ θὰ κάνη δυὸ σκυλιά· ἕνα ἡ φοράδα, καὶ θὰ κάνη δυὸ πουλάρια· ἕνα νὰ βάλετε ἀπ' τὄνα πεζούλι κι' ἕνα ἀπ' τἄλλο, καὶ θὰ φυτρώσουν δυὸ κυπαρίσσια.

Τὸ βράδι ποὺ ἦρθε ὁ ἄδρας της, τοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτά, κι' εὐθὺς ἐκεῖνος πῆγε κι' ἔπιασε τὸ ψάρι, καὶ τὸ ἔκαναν καθὼς τοὺς παράγγειλε ἡ γρηά. Κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἀπόχτησε δυὸ παιδιὰ τόσο ὅμοια, ποὺ δὲν ξεχώριζες τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Γέννησε κι' ἡ σκύλα δυὸ σκυλιὰ ὅμοια, κι' ἡ φοράδα δυὸ πουλάρια ὅμοια, καὶ στὰ πεζούλια φύτρωσαν δυὸ κυπαρίσσια.

Τὰ παιδιὰ ἀφοῦ γίνηκαν μεγάλα δὲν ἤθελαν νὰ κάτσουν στὸ σπίτι τους, ἂν κι' εἴχανε πολλὰ λεπτά, μόν' ἤθελαν νὰ πᾶν ν' ἀποχτήσουν ὄνομα. Ὁ πατέρας τους δὲν τ' ἄφηνε νὰ φύγουν, γιατὶ τὰ εἶχε μοναχοπαίδια, καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάη πρῶτα τὸ ἕνα, κι' ἀφοῦ γυρίση, νὰ πάη τὸ ἄλλο. Τότες τὸ ἕνα τὸ παιδὶ πῆρε τὸ ἕνα τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἕνα σκυλί, κι' ἔφυγε.

Πῆγε, πῆγε πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο του, κι' ἔφθασε σὲ μιᾶς γρηᾶς τὸ σπίτι, καὶ τὴ ρώτησε ποιανοῦ ἦταν τοῦτο τὸ σπίτι. Καὶ ἡ γρηὰ τοῦ εἶπε: Τοῦτο εἶναι τὸ παλάτι τῆς ὄμορφης τοῦ τόπου.

—Κι' ἐγώ, τῆς εἶπε τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὴν πάρω ἦρθα.

—Πολλοί, παιδί μου, ἦρθαν νὰ τὴν πάρουν καὶ κανένας δὲν μπόρεσε τοῦ εἶπε ἡ γρηά.

Τότες τῆς εἶπε τὸ παιδί: Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τῆς τὸ πῶ πὼς ἦρθα νὰ τὴν πάρω, κι' ἂς μοῦ κάνη ὅ,τι θέλει.

Τὸ παιδὶ ἤξερε κι' ἔπαιζε πολὺ καλὰ τὸν ταμπουρᾶ. Λοιπὸν ἔπαιξε κεῖνο τὸ βράδι, καὶ τὸν ἄκουσε ἡ βασιλοπούλα.

Τὸ πρωῒ ἡ ὄμορφη τοῦ τόπου λέει τῆς γρηᾶς: Γρηά, ποιὸν εἶχες ἐδῶ στὸ σπίτι σου, κι' ἔπαιζε τὸν ταμπουρᾶ τόσο καλά;

—Ἕνας ξένος ἦρθε, βασιλοπούλα μου, τῆς λέει ἡ γρηά, καὶ τὸν ἔπαιζε.

—Νὰ τοῦ 'πῇς νἄρθῇ νὰ μ' ἀνταμώση τῆς εἶπε ἡ βασιλοπούλα.

Τὸ παιδὶ μόλις τοῦ τὄπε ἡ γρηὰ πῆγε στὴ βασιλοπούλα, καὶ κείνη τὸ ρώτησε ἀπὸ ποιὸν τόπο εἶναι, καὶ τοῦ εἶπε πὼς πολὺ τῆς ἄρεσε ὁ ταμπουρᾶς, κι' ἀκόμη πὼς θέλει νὰ τὸν πάρη ἄνδρα.

—Κι' ἐγώ, βασιλοπούλα, εἶπε τὸ παιδί, γι' αὐτὸ ἦρθα.

—Σύρε λοιπὸν νὰ πῇς τοῦ πατέρα μου, τοῦ λέει αὐτή, πὼς θέλεις νὰ μὲ πάρης γιὰ γυναῖκα, κι' ὅ,τι σοῦ εἰπῆ, νἄρθῇς νὰ μοῦ τὸ πῇς.

Πῆγε τὸ παιδὶ στὸ βασιλιᾶ καὶ τοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ πάρη τὴν κόρη του γυναῖκα. Κι' ὁ βασιλιᾶς τοῦ εἶπε:

—Ἂν εἶσαι ἄξιος νὰ μοῦ κάνης ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, τότες καλά, εἰδὲ μὴ θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι. Ἔχω ἕνα κούτσουρο χοντρὸ στὸν κάμπο ποὺ δὲν τὸ σφίγγουν δυὸ ὁλάκαιρα σχοινιά, κι' ἂν τὸ κόψης μὲ τὸ σπαθί σου, θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γιὰ γυναῖκα.

Τότες σηκώθηκε καὶ πῆγε τὸ παιδὶ στὴ γρηὰ καταλυπημένο. Τὸ βράδι δὲν ἔπαιξε τὸν ταμπουρᾶ, ὅπως ἔκανε κάθε βράδι, μόν' συλλογίζονταν μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ κόψη τὸ κούτσουρο ποὺ ἦταν τόσο μεγάλο.

Σὰν δὲν ἄκουσε ἡ βασιλοπούλα τὸν ταμπουρᾶ, τοῦ φώναξε: Γιατὶ δὲν παίζεις ἀπόψε τὸν ταμπουρᾶ, μόν' εἶσαι συλλογισμένος;

Καὶ τὸ παιδὶ τῆς ὡμολόγησε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι; τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα: Παῖξε τὸν ταμπουρᾶ γλήγορα, γιὰ νὰ γλεντήσουμε κομμάτι, κι' αὔριο τὸ πρωῒ ἔλα ἀπ' ἐδῶ.

Ἔπαιξε τὸν ταμπουρᾶ τὸ παιδὶ ὅλο τὸ βράδι κι' ἐγλέντησαν καλά. Καὶ τὸ πρωΐ, σὰν ἔφεξε, τοῦ ἔδωσε ἡ βασιλοπούλα μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά της, καὶ τοῦ εἶπε νὰ κουλουριάση τὴν τρίχα στὸ σπαθί του, καὶ θὰ κόψη τὸ κούτσουρο μὲ μιᾶς.

Πῆγε λοιπὸν τὸ παιδὶ ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ κούτσουρο, καὶ τὄκοψε μὲ τὴν πρώτη σπαθιά. Σὰν τὄδε αὐτὸ ὁ βασιλιᾶς τοῦ εἶπε: Ἀκόμη ἕνα θὰ σοῦ πῶ νὰ κάνης, καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναῖκα. Νὰ καβαλλικέψης ἕνα ἄλογο, τοῦ εἶπε, καὶ νὰ πᾶς τρεῖς ὧρες δρόμο, καὶ νὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου δυὸ ποτήρια νερὸ γιομᾶτα, κι' ἂν δὲν χύσης μήτε στάλα, τότες θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναῖκα.

Πάλι τὸ παιδὶ πῆγε καταλυπημένο στὴ γρηά, καὶ δὲν ἔπαιξε τὸν ταμπουρᾶ· κι' ἡ βασιλοπούλα τὸ φώναξε πάλι καὶ τοῦ εἶπε: Γιατὶ δὲν παίζεις τὸν ταμπουρᾶ σου ἀπόψε, μόν' εἶσαι χολιασμένο;

Τότες τὸ παιδὶ τῆς ὡμολόγησε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Κι' ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε νὰ μὴν στενοχωριέται μόν' νὰ παίξη τὸν ταμπουρᾶ, καὶ τὸ πρωῒ νὰ πάη ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸ πρωῒ πῆγε κι' ἡ βασιλοπούλα τοῦ ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι της, καὶ τοῦ εἶπε: Νὰ τὸ βάλης τὸ δαχτυλίδι στὸ νερό, καὶ θὰ παγώση, κι' ἔτσι δὲ θὰ χυθῇ.

Τότες αὐτὸ ἔκανε καθὼς τοῦ εἶπε ἡ βασιλοπούλα καὶ δὲ χύθηκε τὸ νερό. Κι' ἀφοῦ ὁ βασιλιᾶς εἶδε πὼς ἔκαμε καὶ τὴ δεύτερη παραγγελία τοῦ λέει: Ἀκόμη ἕνα λόγο θὰ σοῦ πῶ κι' ὕστερα δὲ σοῦ λέω ἄλλο· ἔχω ἕναν Ἀράπη, κι' αὔριο νὰ παλέψετε, κι' ἂν τὸν νικήσης, θὰ πάρης τὴ βασιλοπούλα.

Τότες τὸ παιδὶ πῆγε χαρούμενο στὴ γρηά, κι' ἦταν ὅλο γλέντια. Τοῦ φωνάζει ἡ βασιλοπούλα καὶ τοῦ λέει: Κάτι χαρούμενος εἶσαι ἀπόψε! Τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου κι' εἶσαι ἔτσι χαρούμενος;

Καὶ τὸ παιδὶ τῆς λέει: Μοῦ εἶπε, νὰ παλέψω αὔριο μ' ἕναν Ἀράπη, κι' ἐλπίζω νὰ τὸν νικήσω, γιατὶ ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτός, ἄνθρωπος εἶμαι κι' ἐγώ.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο, τοῦ εἶπε ἡ βασιλοπούλα, γιατὶ ὁ Ἀράπης εἶμαι ἐγώ, καὶ μοῦ δίνουν ἕνα σορόπι, κι' ὅταν τὸ πιῶ, γίνουμαι Ἀράπης· μόν' αὔριο νὰ πᾶς στὴν ἀγορά, καὶ νὰ πάρης δώδεκα βουβαλοπέτσια, καὶ μ' αὐτὰ νὰ ντύσης τ' ἄλογό σου: Νὰ καὶ τοῦτο τὸ μαντήλι! κι' ὅταν ἔρχομαι ἐγὼ καταπάνω σου, νὰ μοῦ τὸ δείχνης, ὥστε νὰ μοῦ ἔρχεσαι κάπως στὸ νοῦ, κι' ἔτσι δὲ θὰ σὲ σκοτώσω· κι' ἐσὺ νὰ δοκιμάσης νὰ κτυπήσης τ' ἄλογό μου ἀνάμεσα στὰ φρύδια, καὶ σὰ σκοτώσης τ' ἄλογό μου, τότες μὲ νικᾶς ἐμένα.

Πῆγε λοιπὸν τὸ παιδὶ στὴν ἀγορὰ καὶ πῆρε τὰ βουβαλοπέτσια κι' ἔντυσε τ' ἄλογό του. Καὶ βγῆκε νὰ παλέψη μὲ τὸν Ἀράπη. Κι' ἀφοῦ πάλεψαν, κι' εἶχαν ξεσκισθῆ τὰ ἕντεκα βουβαλοπέτσια, κι' ἦταν ἕτοιμος ὁ Ἀράπης νὰ νικήση τὸ παιδί, τὸ παιδὶ χτύπησε τ' ἄλογο τοῦ Ἀράπη στὰ φρύδια κι' ἔτσι νίκησε τὸ παιδί. Τότες ὁ βασιλιᾶς τοὔδωσε τὴν κόρη του, κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' **ἐμεῖς καλλίτερα.**



Ὁ ξένος μὲ τὸν ταμπουρᾶ.



ὁ Κῆπος



Ο ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Ὡρκιστήκαμε ᾿μπρὸς στὴ Σημαία
οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς μὲ χαρὰ
στὴν Ὀργάνωσι γιὰ τὴν Ἰδέα
νὰ δουλεύουμε ὅλοι γερά.

• • •

Μέσ᾿ στὰ στήθη μας καίει ἡ λαμπάδα
τῆς Πατρίδος, Θρησκείας, Τιμῆς,
μιὰ καινούργια νὰ κάνουμ᾿ Ἑλλάδα
πάντα μπρὸς θὰ βαδίζουμε ᾿μεῖς.

• • •

Σκαπανεῖς, Σκαπανεῖς, Σκαπανεῖς,
τιμημένων προγόνων βλαστάρια
μιᾶς γενιᾶς δοξασμένης τρανῆς
θὰ γινοῦμε γερὰ παλληκάρια.

• • •

Μὰ κι᾿ ἂν εἴμαστε τώρα μικροί,
στὴν Πατρίδα γενναῖοι στρατιῶτες,
νὰ δειχτοῦμε θὰ ἔρθουν καιροὶ
στὶς γραμμὲς τοῦ πολέμου τὶς πρῶ-
[τες.

• • •

Ὅλα κλείνουμε ᾿μεῖς μὲ λατρεία
τὴν Ἑλλάδα βαθειὰ στὴν καρδιὰ
Γιὰ τὸ Ἔθνος χρυσῆ ἱστορία
θὲ νὰ γράψουμε νέα, παιδιά.

• • •

Ἕνα θἄχουμε πάντα προστάτη
τὸν τρανὸ Βασιληᾶ καὶ φρουρὸ
τ᾿ Ἀρχηγοῦ μας τὸ ἄγρυπνο μάτι
στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερό.

Στίχοι: ΛΑΚΗ ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Μουσική: ΠΑΝ. ΓΛΥΚΟΦΡΙΔΗ



«Ὅλο τὰ ροῦχα πλένει ἡ θειὰ
[Σμαρώ,
λέει ἡ Μπουμπού μας μέσα στὸ μυα-
[λό της
Ἐμένα μόνο δὲ μὲ βάζει στὸ νερὸ
σὰ νἄθελα ποτέ μου τὸ κακό της!»

Ἀχ! Νὰ τὰ ροῦχα, ἀράδα στὸ σκοινὶ
λιάζονται στὸν ἡλᾶκο νὰ στεγνώσουν!
Σφίγγει ἡ καρδούλα τῆς Μπουμπούς,
[πονεῖ...
Μά, θὰ τὰ καταφέρη δίχως νὰ τὴ
[νοιώσουν.



7. (Συνέχεια)

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ τὰ παιδιὰ ἀνέβαιναν πάλι παλεύοντας στὴν ἐπιφάνεια κι᾿ ἔβαζαν τὶς φωνές...

— Βοήθεια...

— Βοήθεια...

— Βοήθεια ἔ; Μασκαράδες μουρμούρισε ὁ κὺρ Στάθης καὶ τοὺς ἔβλεπε ἥσυχα... νὰ ξαναβουλιάζουν...

— Ἄς τους νά... ξεδιψάσουν ἔλεγε.

Καὶ μόνο σὲ λιγάκι τοὺς ψάρεψε ἀπὸ τὰ ροῦχα ἕναν ἕναν, σὲ κακὰ χάλια καὶ τοὺς ἔβγαλε ἔξω...

Σὰν Χατζῆδες οἱ δυὸ ἥρωες ψαράδες εἶχαν σταθῆ στὴν ὄχθη κι᾿ ἔκλαιγαν.

— Κλαῖτε βρέ; τοὺς εἶπε ὁ κὺρ Στάθης ἀντὶ νὰ τοὺς παρηγορήση.. Θὰ σᾶς ταράξω τώρα στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μοῦ ξεπληρώσετε τὴ σκάφη τοῦ ζυμώματος... Ποῦ θὰ φτιάξη βρὲ τώρα τὰ μουστοκούλουρα ἡ κυρὰ Πελαγία; Ἄντε μπρός.

Καὶ σὲ κακὰ χάλια τὰ δυό... ἡρωϊκὰ κορόϊδα γύρισαν σπίτι τελείως ἀπογοητευμένα ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἔμπνευσι καὶ τὴν ἄτυχη ἐκδρομή τους.

Οὔτε φαῖ ἐκείνη τὴν ἡμέρα οὔτε τίποτα.

— Δὲ θὰ φᾶτε! Τόσο νερὸ ποὺ ἤπιατε θά... στομαχιάσατε παλιόπαιδα, ἔλεγε ὁ κὺρ μυλωνᾶς.

Ὥς που τ᾿ ἀπόγευμα μόλις ὁ κὺρ Στάθης τοὺς ἄφησε λιγάκι μόνους τοὺς δυὸ πιτσιρίκους, ὁ Ζαχαρίας συνήντησε τὸν Προκόπη:

— Σὲ βλέπω σὰ φραντζόλα, τοῦ εἶπε, τί θὰ γίνη;

Μιλιὰ ὁ Προκόπης...

— Πᾶμε γιὰ βοσκή; ξαναρώτησε ὁ Ζαχαρίας.

Ὁ Προκόπης ἔπεσε στὸ δόκανο. Ἡ πεῖνα τὸν νίκησε:

— Πᾶμε εἶπε κι᾿ αὐτός, γιὰ βατόμουρα καὶ γιὰ μποστανικά...

Κι᾿ ἔφυγαν τόσο μαστορικὰ ποὺ μήτε ὁ... θεὸς δὲν θὰ τοὺς πῆρε εἴδησι...

Μόλις ξάνοιξαν πρὸς τὰ ἔξω νάσου κι᾿ ἔπεσαν πάνω σ᾿ ἕνα μποστάνι...

Σὰν χρυσᾶ γυάλιζαν στὸ χῶμα τὰ κίτρινα πεπόνια καὶ τὰ ὁλοστρόγγυλα καρπούζια τοὺς γαργαλοῦσαν τὴν ὄρεξι.

— Εἶδες; ρώτησε ξερογλύφοντας ὁ Προκόπης.

— Εἶδα εἶπε κι᾿ ὁ Ζαχαρίας κι᾿ ἔβαλε στὸ μάτι ἕνα μεγάλο ζαχαρωμένο πεπόνι ποὺ ἦταν ἄκρη ἄκρη πρὸς τὸν φράχτη...

— Αὐτό, εἶπε...

Τὰ δυὸ παιδιὰ σύρθηκαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ἅ σίγουρα θὰ ἔκαναν ἕνα γεῦμα σπάνιο μ᾿ αὐτὸ τὸ πεπόνι...

— Θὰ φᾶμε, κουράγιο ἔλεγε ὁ Ζαχαρίας στὸν Προκόπη.

— Ναὶ θὰ φᾶμε ἀπαντοῦσε κι᾿ ὁ Προκόπης.

Πάνω ὅμως στὸ «θὰ φᾶμε» ἀκούστηκαν γαυγίσματα σκύλου...

Ἕνα δεμένο τεράστιο μαντρόσκυλο γαύγιζε καὶ τέντωνε τὴν ἁλυσίδα του πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ νάσου καὶ παρουσιάστηκε στὴν ἄκρη τῆς καλύβας τοῦ χωραφιοῦ ἕνας χωριά-

Τῶν σκαπανέων μας





Καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὴ σκάφη ἐκεῖ βουτᾶ
καὶ σαπουνίζει μ' ἕνα ροῦχο τὸ κορμί της.
Μιὰ τέτοια εὐχαρίστησι πολὺ κρατᾶ
καὶ πρέπει νἆναι καθαρὸς κάθε πολίτης.

Σὰ ροῦχο ὕστερα κρεμάστηκε κι' αὐτὴ
στάζει νερό, μὰ σὲ λιγάκι θὰ στεγνώση.
Κι' ἡ θειὰ Σμαρὼ κυττάζει ἐκστατικὴ
καὶ λέει: «Κύτταξε τί πῆγε νὰ σκαρώση!»

Γ. Δ.

Ἔξυπνα κουτά

Ὁ καθηγητής: Ποιὰ θὰ μπορέση νὰ μοῦ πῆ τὸ ἀφηρημένο τοῦ ἀγνός;

Μαθήτρια: ....

Ὁ καθηγητής: Καμμιά;.. Μὰ τὸ ἔχετε ἀπάνω σας, μέσα σας!...

Ἡ Μιμόζα (θριαμβευτικά): Ἄγνοια, κύριε καθηγητά!



Ἡ Μητέρα, στοὺς δυὸ γυιούς της: Θὰ σᾶς κάνω καπαμᾶ.

Ὁ ἕνας γυιὸς τρομαγμένος.
Καὶ τοὺς δυὸ καλὲ μαμᾶ;!

της μὲ μιὰν ἀγκλίτσα στὸ χέρι.

Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ τέλος ἔτρεξε κατὰ πάνω τους...

— Ὤχ.. εἶπε ὁ Ζαχαρίας.

— Γιατί; ρώτησε σιγὰ ὁ Προκόπης.

— Γιατὶ θὰ φᾶμε... ξύλο...

Ὁ χωριάτης τοὺς εἶχε ἀνακαλύψει καὶ πήγαινε τρέχοντας κατὰ πάνω τους.

Τὰ παιδιὰ πάλι μόλις κατάλαβαν ὅτι τὴν εἶχαν σκοῦρα σηκώθηκαν πάνω καὶ τὄβαλαν στὰ πόδια...

Μπρὸς αὐτοὶ καὶ πίσω ὁ χωριάτης ποὺ τοὺς πετοῦσε καὶ πελώριες κοτρῶνες.

Ποῦ ὅμως νὰ τοὺς φθάση... Ὁ φόβος τοὺς εἶχε δώσει φτερὰ στὰ πόδια καὶ πετοῦσαν.

Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτι ἐνῶ ἔτρεχαν ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα «κουβάνι»



Εἶχαν σταθῆ στην ὄχθη κι' ἔκλαιαν.

ἀπὸ σφῆκες, ποὺ ἐπειδὴ τὶς ἀνησύχησαν τοὺς πῆραν στὸ κυνηγητὸ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ χωριάτη καὶ τοὺς περιποιήθηκαν.. Ἔπεσαν σὰν βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα πάνω στὰ γυμνὰ τῶν παιδιῶν κι' ἔκαναν πανωλεθρία.

Ἔδωσαν βέβαια τὰ παιδιὰ... ἀερομαχία ἀλλὰ τὴν ἔπαθαν...

Σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ μοῦτρο τοῦ Ζαχαρία εἶχε πρησθῆ τούμπανο ἀπ' τὰ κεντήματα κι' ὁ Προκόπης βογγοῦσε ἄσχημα...

— Μολόχες φώναξε, νὰ βάλουμε μολόχες...

....

Σὲ κακὰ χάλια ἔφθασαν στὸν μύλο. Ὁ κὺρ Στάθης ποὺ τοὺς εἶδε πῆγε κοντά τους σκασμένος στὰ γέλια.

— Σὰν τὰ χιόνια, τοὺς εἶπε τί εἶναι αὐτά;

Τὰ παιδιὰ εἶπαν τί ἔπαθαν.

— Ἔτσι ἔ; ὁ κλέφτης τιμωρεῖται ἀπάντησε ὁ κὺρ Στάθης σκασμένος στὰ γέλια...

Τέλος πάντων ἡ κυρὰ Πελαγία τοὺς γιάτρεψε τὰ μοῦτρα καὶ τοὺς τάϊσε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τὄρριξαν στὸν ὕπνο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ν' ἀναλάβουν καὶ πάλι δουλειά....

* * *

Οἱ μέρες περνοῦσαν.. Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἡσύχαζε. Σήμερα ἔστηνε δίχτυα γιὰ πουλιά, αὔριο ἔπιανε μὲ τὴν θηλιὰ ἀγριόγατες καὶ δενδρογαλιὲς ποὺ τοῦ ξέσκιζαν τὰ χέρια καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῶς διάβολο τὰ κατάφερνε καὶ ἔπιανε φίδια.

Ἄ ὅλα κι' ὅλα· ἐδῶ ὁ κὺρ Στάθης τρόμαξε γιατὶ ἂν τὸν δάγκωνε κανένα; Τί θὰ γινόταν μὲ τὸν κ. Μαρουλῆ τὸν πατέρα του;

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ τὸν εἶδε καὶ κρατοῦσε ἕνα διχαλωτὸ ξύλο γιὰ νὰ τσακώση φίδια τὸν ἅρπαξε καὶ τοῦδωσε ἕνα τέτοιο ξύλο ποὺ χρειάστηκε καταπλάσματα ὁ Ζαχαρίας γιὰ νὰ συνέλθη...

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης νὰ παίζης μὲ τόν... χάρο, ἔλεγε ὁ κὺρ Στάθης.

Ὁ Ζαχαρίας τὶς ἔφαγε κι' ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ...

Δὲν θύμωσε λοιπὸν ἢ δὲν τὄδειξε. Τὶς ἔφαγε κι' ἡσύχασε. Τὸ βράδι ὅμως ἔλυσε τὸν Ψαρρῆ κρυφὰ ἀπ' τὸ σταῦλο καὶ τὸν ἀπόλυσε πρὸς τὸ ἀμπέλι..

Ὁ Ψαρρῆς βέβαια παραξενεύτηκε γι' αὐτὸ τό... δῶρο, ἀλλὰ μιὰ καὶ τοῦ τὸ πρόσφεραν τὸ δέχτηκε εὐχαρίστως κι' ὅλη νύχτα ὠργίασε μέσα στὰ σταφύλια...

Πρωΐ-πρωΐ ὁ Ζαχαρίας ξύπνησε καὶ τὸν Προκόπη καὶ πῆγαν νὰ σπάσουν κέφι...

(Ἀκολουθεῖ)



Τὰ Σκαπανάκια Πάνος, Μῖχος καὶ Ἀλέκος Νικολ. Καλλιγέρη.



Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Σκύλος ποὺ γαυγίζει...

Ἕνας ταχυδρόμος μπῆκε μιὰ μέρα στὸν κῆπο κάποιας βίλλας, ὅταν ἕνας μεγάλος σκύλος ὥρμησε ἐπάνω του γαυγίζοντας. Καταφοβισμένος ὁ ταχυδρόμος ὠπισθοχωροῦσε, ὅταν ὁ κύριος τῆς βίλλας φάνηκε στὴν πόρτα.

— Μὴ φοβᾶσαι καθόλου τοῦ φώναξε. Δὲν ξέρεις λοιπὸν τὴν παροιμία «σκύλος ποὺ γαυγίζει δὲ δαγκώνει»;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ταχυδρόμος φοβισμένος ἀκόμα καὶ διστάζοντας νὰ προχωρήσῃ· τὴν παροιμία αὐτή, ποὺ τὴ λένε οἱ ἄνθρωποι, τὴν ξέρω καὶ ἐγὼ κι' ἐσεῖς. Τὴν ξέρει ὅμως καὶ ὁ σκύλος;

Ὁ μεγάλος βλάκας

Ὁ δάσκαλος, στ' ἀστεῖα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἕνα μαθητή.

— Πῶς κάνει τὸ οὐδέτερο τοῦ βλάξ;

Ὁ μαθητής: μετὰ σκέψιν.

— Τοῦβλο!

Ὁ μόνος τρόπος!

— Τοτὸ ἔχουμε δέκα πατάτες καὶ θέλουμε νὰ τὶς μοιράσουμε σὲ τρία ἄτομα. Τί θὰ κάνουμε;

— Πουρὲ κύριε!

Ἐπίσης....

Ἡ Λίτσα ἔχει τὴν γιορτή της καὶ ὁ θεῖος της τῆς εὔχεται:

Χρόνια πολλὰ καὶ καλὰ μυαλά.

Κι' ἐκείνη:

— Εὐχαριστῶ θεῖε μου, ἐπίσης.

Μὴ σβήσῃ....

— Γιατὶ μαμά, τώρα ποὺ βρέχει δὲν βγαίνει ὁ ἥλιος;

Ὁ μικρὸς Τάκης πετιέται:

— Δὲν καταλαβαίνεις; Δὲν τὸν ἀφίνει ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὴ βραχῇ καὶ σβήσῃ.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ



Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1) μὲ καφέ, 2 μὲ μπλέ, 3 μὲ κόκκινο, 4 μὲ κίτρινο, 5 μὲ μαῦρο, 6 μὲ πράσινο ἀνοικτό.

Τὰ μέρη ποὺ εἶναι 0 θὰ μείνουν λευκά.

Ρόμβος

```
   +
 * + *
** + **
*** + ***
** + **
 * + *
   +
```

1η σειρά: Φωνῆεν, 2α σειρά: Συμπερασματικόν, 3η σειρά: Δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι, 4η σειρά: Χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Εὔξεινον, πρὸς νότον τοῦ Καυκάσου, 5η σειρά: Ὄρος τῶν Βαλκανίων, 6η σειρά: Ἀόριστος ἀντωνυμία, 7η σειρά: Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀκροστιχὶς

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ χώρα τῆς Δ. Εὐρώπης.

1) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2) Ἡ κορυφὴ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τοῦ κόσμου, 3) Πρωτεύουσα μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 4) Πόλις τῆς Νοτίου Πελοποννήσου, 5) Κράτος τῆς Νοτίου Εὐρώπης, 6) Τὸ βουνὸ τῶν Θεῶν, 7) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.

Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Πόπη, Μαρία, πῶς μυρίζουν;

— Ποιὰ καλέ;

— Σᾶς τὸ εἶπα.

Λ. ΛΑΠΙΩΤΗΣ

Ἀναγραμματισμὸς

Τοῦ ἔτους μῆνα ζηλευτὸ
ἂν ἀναγραμματίσῃς
τῶν Βαλκανίων κάποιο
ὄρος
στὸ λεπτὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αἴνιγμα

Τρώγω πικρὰ
καὶ γίνονται γλυκά.
Τί εἶναι;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 44ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 ἀντίο—Σπάθη, 2 ὀρε—Ἥρα, 3 παρά—πρωΐ, 4 ἅμα—Θεά, 5 ἐάν—Κῶς, 6 ρινός, 7 καὶ 8 σωστά, 9 σάν—ἦτα, 10 αἴς—ὕλη, 11 ὁσία—ὄντα, 12 στά—ἰός, 13 ἀσίας—παιάν. Καθέτως: 1 ὀπῶρα—ἄρτος, 2 ὅρα—στά, 3 νερά—αἴας, 4 ἀμέ—Σία, 5 Ἀαρ—σας, 6 νικῶν, 7 ΝΑΣ, 8 κοίτη, 9 Θῶς—ἄτι, 10 πές—ἀλό, 11 Θήρα—ἡνία, 12 Ἡρῶ—τόν, 13 αἶμος.

Δικτυωτόν: Νικαίας, Μεταξᾶς, Πλοῦτος, Ἰούλιος, σπατάλη, σχολεῖα, Ἱσπανία, Νεολαία.

Σταυρόλεξον μὲ λαβύρινθον

Θέλετε νὰ λύσετε τὸ ὡραῖο μικρὸ σταυρόλεξο ποὺ εἶναι στὸ κέντρο τοῦ σχήματος; Ἀσφαλῶς ναί. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν εἶναι ἁπλό, γιατὶ ὁ ἀποστολεὺς τοῦ σταυρολέξου, ὁ φίλος μας Ε. Ν. Μόσχος, θέτει ἕνα ὅρο: γιὰ ν' ἀρχίσετε τὴν προσπάθεια τῆς λύσεως πρέπει πρῶτα νὰ φθάσετε ἀπὸ τὸ λαβύρινθο στὸ σταυρόλεξο. Θὰ μπῆτε στὸ λαβύρινθο ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀριστερὰ ἐπάνω τετραγωνίδιο, θὰ περάσετε ἀπ' ὅλα τὰ λευκά, ἀποφεύγοντας τὰ σημαδεμένα καὶ θὰ μπῆτε στὸ σταυρόλεξο ἀπὸ τὸ τόξο ποὺ φαίνεται στὸ 4 καθέτως.

Ἂν ἐπιτύχετε, μπορεῖτε νὰ προβῆτε στὴ λύσι τοῦ σταυρολέξου:

Ὁριζοντίως:

1) Σύμφωνον.

2) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.

3) Χρῆμα (δημ.).

4) Μᾶς κατατρέχει παντοῦ καὶ κυττάζει νὰ ἀνατρέψῃ τὶς ἀγαθές μας πράξεις.

5) Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου.

6) Προτρεπτικόν.

7) Σύμφωνον.

Καθέτως:

1) Σύμφωνον.

2) Καθένας.

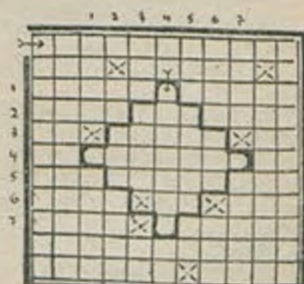
3) Πρόθεσις.

4) Νηστήσιμη τροφὴ ποὺ τρώγεται ἰδίως τὴ σαρακοστή.

5) Θεὸς τῶν Ρωμαίων.

6) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δημ.).

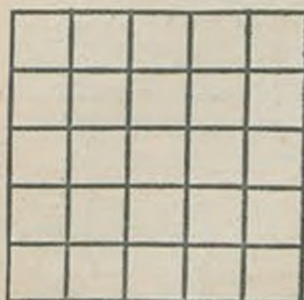
7) Σύμφωνον.



Διασκεδάζοντας



Ἄθροισμα 65



Σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια νὰ τεθῇ ἕνας ἀριθμός, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 25, ὥστε τὸ ἄθροισμα κάθε γραμμῆς, ὁριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ εἶναι πάντοτε 65.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τοποθέτησις τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ σὲ δύο ἢ καὶ περισσότερα τετραγωνίδια. Στὰ 25 τετραγωνίδια πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν ἀπαραιτήτως—ἡ σειρὰ θὰ κανονισθῇ ἀπὸ τὸν λύτην — οἱ ἀριθμοί: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25.

Ψέματα

Κάποιος διηγεῖτο:

Ἕνας ἄνθρωπος εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι λησταὶ τοῦ ἐπετέθησαν καὶ τόσο τρόμαξε, ὥστε ἀπέθανε στὴν πραγματικότητα!

Ὅλοι ἐθαύμασαν γιὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ἕνας εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι ψέματα.

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό; ρώτησε ὁ πρῶτος. Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξῃς;

— Βεβαίως!

Καὶ τὸ ἀπέδειξε, γιατὶ πραγματικότητα στὴ διήγησι τοῦ θανάτου ὑπῆρχε κάτι τὸ πολὺ περίεργον.

Μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε;

Σ. ΡΑΖΗ - Ν. ΤΣΙΠΗ

Τετράγωνον

* * * * 1η σειρά: Ἔχουν
* * * * ὅλα τὰ σπίτια, 2α
* * * * σειρά: Γεωμετρι-
* * * * κὸν διάστημα, 3η σειρά: Φροῦτο μὲ σκληρὸ ἐξωτερικὸ καὶ μὲ πολλοὺς κόκκινους σπόρους μέσα, 4η σειρά: Μία τῶν Ἠπείρων.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Σημαντικὸς λιμὴν εἰς τὸ Ν. Δ. ἄκρον τῆς Ἀραβίας, μεγάλης στρατηγικῆς ἀξίας — Ἀνανεώνει τὸν ὀργανισμόν μας. 2) Ἦτο ὁ Λεωνίδας, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Κανάρης, ὁ Καραϊσκάκης κλπ.



4) Δεικτικὸν (ἀρχὴ γνωστοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τροπαρίου).

5) Γυναικεῖον ὄνομα — Ὄσπριον ποὺ τρώγεται πολὺ τὴν περίοδο τῆς νηστείας.

7) Ἐπίρρημα τοπικὸν — Ἔχει πολλὲς σημασίες: Εἶναι γυναίκα τῆς Βίβλου — Στιλπνὴ ἐπιφάνεια καὶ λάφυρον πολέμου.

8) Ἡ πρώτη τροφὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν περισσοτέρων ζώων.

10) Ἡ πέμπτη εἰς ἔκτασιν νῆσος τῆς Ἀσίας.

11) Εἶναι ἡ ἀνεπιθύμητος ἔκβασις κάθε μάχης — Ἱερὸν ὄρος τῆς γραφῆς καὶ ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Καθέτως:

1) Ἡ ἀρχαία θεὰ ποὺ προστάτευε τὸν Ὀδυσσέα — Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ὁποίας ἠγωνίζοντο ἡρωϊκῶς τὰ τέκνα της ἐπὶ δεκαετηρίδας.

2) Τὰ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας.

4) Εἰς αὐτὰ τὰ σχολεῖα μαθαίνουν τὰ παιδιὰ τὰ πρῶτα γράμματα.

7) Εἰς αὐτοὺς ἀνατίθεται ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων (αἰτιατικὴ πληθυντικοῦ).

9) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.

10) Ἀνατροφὴ ἢ ἔνδικον μέσον — Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἡφαίστεια τῆς Εὐρώπης.

Α. Α. ΧΑΤΖΙΑΝ

Μαγικὴ εἰκόνα χωρὶς εἰκόνα

— Τὸ ἀπόγευμα πᾶμε στὸ πάρκο, Σταμάτη, μὲ τὸν ἀδελφό μου;

— Μὲ ποιὸν ἀδελφό σου;

— Μὰ σοῦ εἶπα!

Χ. ΚΩΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 44ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Τ—Ψ, 2 ΚΕ'—ἐς, 3 Ζάν, 4 σάλι—αἰ, 5 Νομός—σός, 6 πάσας—ἄναξ, 7 Σ.Ε.Κ., 8 λά, 9 νάνι, 10 Σ, 11 ἀραπιά—ἀλώπηξ, 12 Ἑλλάς——μαμιᾶς, 13 τάσι—νά—ἀγών, 14 ζῶα — ζῶν 15 ΝΤ—οἱ—ὦν, 16 Α—Α—Ν. Καθέτως 1 Π—Α, 2 νά—ρέ, 3 σός—ἄλτ, 4 Ζάμα—πλάζ, 5 καλός—Ἰάσων, 6 τένις—ἀσιάτα, 7 ἄς, 8 ἀγελάς, 9 νικᾶν—Ἰταλία, 10 Σ—Ι, 11 ψές—ἁμαζῶν, 12 λαγών, 13 ράσα—ἐμῶν, 14 Ἴον —Πᾶν, 15 σά—ὅς, 16 Ξ—Υ.

Μαγ. γράμμα: Πόνος, μένος, Θάνος, νέ.

Κρυπτογραφικὸν

123456789	=	Ποταμὸς Ἀμερικῆς.
91259	=	Ἕλλην. Νῆσος.
23759	=	Μήν.
1723	=	Πολύτιμον ὑγρόν.
6359	=	Ἱερὸς χῶρος.
8689	=	Ἥμερον ζῶον.
2361	=	Προσφιλὲς πρόσωπον.
989	=	Σῆμα.
786	=	Ἄνθος.

Ι. ΜΠΕΡΕΣΗ

Λεξίγραφος

Τὸ φωνάζουν τὰ παιδιὰ ἅμα παίζουνε κρυφτό. Ἑνωσέ το μὲ κλαδιὰ ποὺ δοξάσαν τὸ Χριστὸ καὶ νυχτόβιο πουλὶ κάνεις ἄσχημο βραχνό.

Α. Β. ΤΖΩΡΤΖΙΔΗΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἒξ καὶ Αἲξ

Αὐτὰ ἐγένοντο στὰ παλιὰ χρόνια.

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, ἀγράμματος ἀλλὰ καὶ καθαρευουσιᾶνος, ὅταν ἔπεσε κάποτε ἕνας βράχος καὶ σκότωσε μιὰ γίδα, ἐτηλεγράφησε στὸ Διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ νομοῦ του λακωνικώτατα: «Βράχος καταπεσὼν ἐφόνευσεν ἕξ». Δὲν ἤξερε, βλέπετε, τὴν διαφορὰ τοῦ αἲξ ἀπὸ τὸ ἕξ..

Ὁ Διοικητὴς τὸν διέταξε νὰ τοῦ στείλῃ ἀμέσως τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ σκοτώθηκαν.

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντησε πάλι λακωνικώτατα: «Ἓξ οὐκ ἐστὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ γίδα κουτσοκέρατος».

Κάθε μέρα καὶ Λαμπρή....

Ἡ μικρὴ Ἔλλη, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι κατενθουσιασμένη:

— Πᾶμε μπαμπᾶ καὶ αὔριο;

Βάρος καὶ χρόνια..

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Νασούλη:

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Κι' ἐκεῖνος:

— Μὰ δὲν ζυγίστηκα ἀκόμη.

Παρεξήγησις.

— Μπαμπᾶ, ρωτᾷ ὁ Κωστάκης, πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ ὄργανο;

Ὁ μπαμπᾶς δυνατά:

— Ἅρπα!

Κι' ὁ Κωστάκης τρομάζει:

— Τί, νάρπάξω, μπαμπᾶ;

Τὸ ἴδιο πάθανε!

Ἡ μητέρα: — Τοτό, παιδί μου, κάθησε πιὰ ἥσυχος. Σχίσθηκε ἡ καρδιά μου, ποὺ σὲ εἶδα ἀπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο!...

Ὁ Τοτός: — Καὶ μένα, μαμά, σχίσθηκε τὸ πανταλόνι μου.

Ἐξυπνάδα!

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Ντίνου:

— Ἀπὸ τί νὰ πέθανε ἡ νεκρὰ Θάλασσα;...



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Η Ε. Ο. Ν. ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ 4ΕΤΙΑΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπανηγύρισεν ἐφέτος μὲ μεγαλείτερο ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐπιβλητικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιὰ τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὸν πανηγυρισμὸν αὐτὸν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας μετέσχεν εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ 1.200.



Ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης χαιρετίζουν τὴν παρελαύνουσαν Ἐθνικὴν νεότητα.

000 μέλη της. Ἦτο δὲ καὶ ὁ πανηγυρισμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀφάνταστα ἐνθουσιώδης, ἐπιβλητικός, μεγαλοπρεπής. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, παντοῦ, μὲ ἑορτές, θεατρικὲς παραστάσεις, συγκεντρώσεις, παρατάξεις καὶ μεγαλειώδεις παρελάσεις ἑώρτασαν ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἐνθουσιωδῶς τὴν μεγάλην ἑλληνικὴν ἡμέραν.

Ἰδιαιτέρως ἐπιβλητικὸς ἦτο ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἐποπτείας Πρωτευούσης. Ἤρχισε τὴν 1ην Αὐγούστου καὶ ἐσυνεχίσθη μέχρι τῆς 7ης τοῦ μηνός, χωρὶς νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ ἑορταστικὴ παράστασις τῆς «Ἱερῆς Φλόγας», ἡ ὁποία ἀνεβλήθη διὰ τὴν Κυριακὴν 11ην Αὐγούστου.

Τὴν ἔναρξιν τοῦ ἑορτασμοῦ ἔκαμεν ἡ μικτὴ χορῳδία τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης μὲ τὴν ὑπαίθριον συναυλίαν της εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Ζαππείου τὴν 7ην μ. μ. τῆς 1ης Αὐγούστου. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς χορῳδίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Γλυκοφρίδη, κατεχειροκροτήθησαν ἀπὸ χιλιάδας κόσμου ποὺ παρηκολούθησαν τὴν συναυλίαν των. Τὰ τραγούδια ποὺ ἐξετέλεσαν ἦσαν πατριωτικά, τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ λαϊκά. Τὰ ἴδια τραγούδια ἡ ἰδία χορῳδία ἐξετέλεσεν ἀργότερα ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

Τὴν 2αν Αὐγούστου ἐδόθη εἰς τὸ «Ρὲξ» ἡ παράστασις τοῦ ἔργου «Τὸ ξαναζωντάνεμα» τοῦ κ. Α. Ἀβδῆ. Τὴν παράστασιν, ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, παρηκολούθησαν ὁ Ἀρχηγός, πλεῖστοι τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν, ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλόπουλος καὶ πολὺς κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Τὴν 3ην Αὐγούστου τὸ πρωΐ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Καπνικαρέας ἡ Δ.Α.Σ. Ἀρρένων ἐτέλεσε δοξολογίαν ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ μεγαλειώδους ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἔργου τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Παρευρέθησαν ὁ Κ.Ε.Ν., οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Πρωτευούσης, ὁ Διοικητὴς τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας, οἱ Διοικηταὶ Δ.Α.Σ. Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ βαθμοφόροι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων κλπ.

Τὸ ἀπόγευμα στὰς 6 κατετέθη στέφανος εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην — παρουσίᾳ τοῦ Κ.Ε.Ν. — ἐκ μέρους τῶν Διοικήσεων τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Πρωτευούσης.

Τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ παράστασις τῆς «Ἱερῆς Φλόγας» τοῦ κ. Δ. Μπόγρη, ἡ ἀπογευματινὴ ὅμως βροχὴ ἐπέφερε βλάβας εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ ὑπαιθρίου θεάτρου τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπου θὰ ἐδίδετο ἡ παράστασις, ἡ ὁποία οὕτω ἀνεβλήθη διὰ τὴν 8ην μ. μ. τῆς Κυριακῆς 11ης Αὐγούστου.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιαι χιλιάδες Ἑλληνόπουλα — Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι — ἐπανηγύρισαν στὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐνθουσιασμό, ἀνάλογο μὲ τὰ αἰσθήματά τους πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, 1936.

Οἱ Ἑλληνικοὶ κάμποι, τὰ λαγκάδια καὶ τὰ βουνὰ δονήθηκαν ἀπὸ τὶς ἰαχὲς τοῦ πανηγυρισμοῦ αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Κι' οἱ ἰαχὲς ἔφθασαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ποὺ πάλλουν πιὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα αἰσθήματα καὶ τὰ πιὸ εὐγενικὰ ἰδανικά, δῶρα πολύτιμα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν γενεάν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ φοροῦν τὴν τιμημένην στολὴν τῆς Ε. Ο. Ν. στὸ μεγάλο πανηγυρισμὸ τῆς Πρωτευούσης ἀντιπροσώπευσαν οἱ Συναγωνισταὶ των Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης οἱ Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ οἱ ἐθελονταὶ τῆς Διοικήσεως Ταγμάτων Ἐργασίας καὶ αἱ Συναγωνίστριαι των Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Περιφερειακῆς



Φαλαγγίτισσαι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρελαύνουσαι.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Κεντρική Διοίκησις

διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Αἱ ἑκατὸ δηλαδὴ χιλιάδες μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ποὺ ἔλαβον μέρος στὴν μεγαλειώδη παράταξιν θριάμβου τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὴν ὁποίαν ἐπεθεώρησεν ὁ Ἀρχηγός.

Ο ΠΡΩΪΝΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Αἱ Ἀθῆναι, ὁ Πειραιεύς, τὰ προάστεια καὶ οἱ Συνοικισμοὶ ἐξύπνησαν τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μὲ τὰ τραγούδια, τὶς σάλπιγγες καὶ τὶς τυμπανοκρουσίες τῶν παιδιῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ποὺ ἔσπευδαν γεμᾶτα χαρὰ γιὰ τὴν Ἐπιθεώρησι τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν ὁποίαν μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμεναν σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν ὅλοι μαζὶ τὰ αἰσθήματά τους λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς αὐτόν.

Ἀπὸ τοὺς τόπους συγκεντρώσεώς των ξεκινοῦσαν τὰ διάφορα τμήματα — ἀφοῦ ἄκουσαν πρῶτα τὴν ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἐπανάστασιν ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου — ἐν παρελάσει καὶ μὲ τραγούδια. Στὰς ὀκτὼ τὸ πρωῒ θὰ ἄρχιζε ἡ Ἐπιθεώρησις καὶ ἡ παράταξις ἔπρεπε νὰ εἶχε συμπληρωθῆ. Μιὰ παράταξις εἰς μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων. Στρατιῶται ὅμως ἀληθινοὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν., ἦσαν ἐγκαίρως εἰς τὶς θέσεις των. Στὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ ἀκριβῶς, ἑκατὸ χιλιάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν εἶχον συμπληρώσει τὴν παράταξίν των, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Διοικητὰς τῶν Μονάδων των, τοὺς σαλπιγκτὰς καὶ τοὺς τυμπανιστάς των.

Πίσω δὲ ἀπὸ τὴν παράταξίν των εἶχον συγκεντρωθῆ χιλιάδες λαοῦ. Οἱ μεγάλοι ἔσπευσαν νὰ ἑνώσουν μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τῶν παιδιῶν των καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τὶς ἰδικές των, ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, διότι ἐχάρισε στὰ παιδιά τους, στὰ μικρότερά τους ἀδέλφια, τὰ ἀγαθὰ ποὺ οὔτε καὶ νὰ ὀνειρευθῆ μπόρεσε ἡ πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 Νεολαία τῆς Ἑλλάδος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Στὶς ὀκτὼ ἀκριβῶς ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν. κ. Α. Κανελλοπούλου, ἔφθασεν, ἐπ' ἀνοικτοῦ αὐτοκινήτου, εἰς τὴν Κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς Κοκκινιᾶς ἀπ' ὅπου ἤρχισεν ἡ πρωτοφανὴς εἰς ὄγκον παράταξις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἡ ὑποδοχή του ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Κοκκινιᾶς ὁ ὁποῖος ἐπλαισίωνε τὴν παράταξιν τῶν παιδιῶν του μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Δήμαρχον, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ συμβούλια τῶν διαφόρων Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων ποὺ εἶχον προσέλθει μὲ τὰς σημαίας καὶ τὰ λάβαρά των ἦτο ἐνθουσιωδεστάτη. Τὰ πρῶτα τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ τὰ Ἐπιτελεῖα των ἀπέδιδον τιμάς.

Αἱ μουσικαὶ ἐπαιάνιζον. Οἱ σημαιοφόροι ἔκλινον τὰς σημαίας των πρὸς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἅγιος Κοζάνης κ. Ἰωακεὶμ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλήρου Κοκκινιᾶς εὐλογοῦσε. Ὑπέροχος εἰκὼν ἀποθεώσεως καὶ θριάμβου τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔσπευσαν δύο μικρὰ Σκαπανάκια, ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι, καὶ προσέφεραν λουλούδια ἐκ μέρους τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Πειραιῶς.

Ψηλὰ πετοῦσαν ἀεροπλάνα τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐσκόρπιζαν στὸν ἀέρα προκηρύξεις τῆς Ὀργανώσεως. Μὰ οὔτε αὐτῶν οἱ βόμβοι, οὔτε τῶν μουσικῶν οἱ ἦχοι μποροῦσαν νὰ ἀκουσθοῦν σὲ λίγο, κάτω ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῶν παιδιῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοῦ Λαοῦ ποὺ συμμετεῖχε εἰς αὐτάς.

Ὥρα ὀκτὼ καὶ πέντε ἀκριβῶς ὁ Ἀρχηγὸς ἀρχίζει τὴν Ἐπιθεώρησιν. Οἱ σαλπιγκταὶ σαλπίζουν προσοχή. Τὰ παρατεταγμένα τμήματα δεξιὰ τῶν Σχηματισμῶν Θηλέων καὶ ἀριστερὰ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο χαιρετοῦν. Ἀλλὰ τὰ χέρια δὲν ἔμεναν γιὰ πολὺ τεντωμένα σὲ χαιρετισμό. Μόλις περνοῦσε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀριστερά του τὸν Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον κατέβαιναν.



Ἀπὸ τὰς ἐπιδείξεις τοῦ Σταδίου κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν.

Ἄρχιζαν τότε χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, χίλιες ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Ἔτσι ὅπως περνοῦσεν ὁ Ἀρχηγός, ἄφινε πίσω του σὰν μιὰ ἀτελείωτη ἠχὼ τὶς ζητωκραυγὲς τῶν ἀπομακρυνομένων τμημάτων τῆς παρατάξεως.

Στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς προσετίθεντο σὲ λίγο οἱ ἐκδηλώσεις τῶν τμημάτων ποὺ περίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν τὸν Ἀρχηγόν. Μόλις ἐνεφανίζετο τὸ αὐτοκίνητό του μακρυὰ καὶ πρὶν λάβουν παραγγέλματα δι' ἀπόδοσιν τιμῶν ξεσποῦσαν σὲ χαρούμενα: Ἔρχεται! Ἔρχεται!



Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὴν μεγαλειώδη παρέλασιν τῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ὅλη ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Κοκκινιὰ ἕως τὸν Πειραιᾶ καὶ διὰ τοῦ Πειραιῶς ἕως τὸ Ν. Φάληρον, ὅπου ἐτελείωνεν ἡ παράταξις τῶν Σχηματισμῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς γείτονος, ἦτο διαδρομὴ θριάμβου διὰ τὸν Ἀρχηγόν. Εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς διαδρομῆς προσεφέρθησαν ἀνθοδέσμαι ἀπὸ παιδιὰ τῆς Ε..Ο.Ν. εἰς ἄλλα δὲ Φαλαγγίτισσαι ἔρραινον τὸ πέρασμά του μὲ λουλούδια καὶ φύλλα δάφνης.

Πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς ὁ Δήμαρχος κ. Μ. Μανοῦσκος ἐχαιρέτησε τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην ἐκ μέρους τῶν Δημοτῶν τῆς πόλεώς του ἐνῶ χιλιάδες λαοῦ ξεσποῦσαν σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν στάθμευσιν πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς ἐσυνέχισε ὁ Ἀρχηγὸς τὴν Ἐπιθεώρησίν του.

Τὸ πέρασμά του πόση χαρά, πόση ἀγαλλίασι σκορποῦσε στὰ παιδιά του.

Ὅλα πετοῦσαν ἀπὸ χαρά. Τὰ προσωπά τους λάμπανε. Κι' ἡ λάμψις τους ἀντανακλοῦσε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ αὐτοῦ ἡ



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις



'Ο 'Αρχηγὸς ἐπιθεωρῶν εἰς τὴν Κοκκινιὰν τὴν παράταξιν τῆς Ε.Ο.Ν.

χαρὰ ἦταν μεγάλη καὶ ἐφώτιζε λαμπερὰ τὸ πρόσωπό του.

Μὰ εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ χαίρεσαι χαρὲς ποὺ χαρίζεις καὶ μάλιστα σὲ παιδιὰ ποὺ πρῶτα ζοῦσαν χωρὶς καμμιὰ χαρὰ μεγάλων καὶ εὐγενικῶν αἰσθημάτων;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ

Κοντὰ στοὺς τελευταίους Σχηματισμοὺς τῆς 'Υποδιοικήσεως Πειραιῶς στὸ Ν. Φάληρο ἐχαιρέτησαν τὸν 'Αρχηγὸ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Φαλήρου, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μοσχάτου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Κοινοτικῶν των Συμβουλίων καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ν. Φαλήρου.

Καὶ ἐσυνεχίσθη ἡ 'Επιθεώρησις εἰς Καλλιθέαν. 'Απὸ τὶς Τζιτζιφιὲς ἕως τὴν Λεωφόρο Συγγροῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Θησέως καὶ 4ης Αὐγούστου ἦσαν παρατεταγμένα τὰ τμήματα Θηλέων (Δεξιὰ) καὶ 'Αρρένων ('Αριστερὰ) τῆς 'Υποδιοικήσεως Νότου. 'Επὶ κεφαλῆς αὐτῶν οἱ Διοικηταὶ των καὶ τὰ 'Επιτελεῖα των.

Καὶ ἡ διαδρομὴ διὰ τῆς Καλλιθέας ὑπῆρξε θριαμβευτική, ὅπως καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Κοκκινιᾶς. Καὶ ἐδῶ ὁ λαὸς συμμετεῖχε τῶν ἐκδηλώσεων τῶν παιδιῶν. 'Απὸ τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια τῶν σπιτιῶν ἐπευφημοῦσαν τὸν 'Αρχηγὸ στὸ πέρασμά του.

Μὰ πόσο πιὸ συγκινητικὲς ἦσαν αἱ ἐκδηλώσεις τῶν παιδιῶν τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας. Οἱ ζητωκραυγές των μιλοῦσαν στὶς ψυχὲς τῶν μεγάλων, ὅπως βγαίνανε βαθειὰ ἀπὸ τὶς ἀγγελικὲς ψυχές τους.

Καὶ ἦταν πολὺ συγκεκινημένος ὁ 'Αρχηγὸς ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῶν «παιδιῶν του», ἐκδηλώσεις ἀναγνωρίσεως τοῦ καλοῦ ποὺ ἔκανε καὶ κάνει γι' αὐτά.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Εἰς τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ ἔληξεν ἡ παράταξις τῶν Τμημάτων 'Υποδιοικήσεων Νότου. 'Η παράταξις τῶν 'Υποδιοικήσεων 'Αθηνῶν ἄρχιζεν ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς μὲ τὴν αὐτὴν παράταξιν μὲ τὰ τμήματα Θηλέων δεξιὰ καὶ 'Αρρένων ἀριστερά. Μόνον ὅτι εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς παρατάξεως Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι εἶχον παράταξιν ἐπὶ δύο ζυγῶν, γιὰ νὰ χωρέσουν ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἔσπευσαν ἐν συναγερμῷ διὰ τὴν 'Επιθεώρησιν ἐκ μέρους τοῦ 'Αρχηγοῦ.



Τὰ Τάγματα 'Εργασίας χαιρετίζοντα τὸν 'Αρχηγόν.

'Η παράταξις τῶν τμημάτων 'Αθηνῶν διὰ τῆς Λεωφόρου 'Αμαλίας, τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, τῆς Πλατείας Συντάγματος, τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τῆς πλατείας 'Ομονοίας, τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, τῆς ὁδοῦ 'Ιουλιανοῦ καὶ τῆς Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας κατέληγεν εἰς τὸ τέρμα 'Αμπελοκήπων.

'Επὶ κεφαλῆς τῆς ὅλης παρατάξεως εἰς τὰς Στήλας τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἡ μουσικὴ καὶ οἱ σαλπιγκταὶ τῆς 'Υποδιοικήσεως 'Αθηνῶν ἀπένειμαν τιμάς. Πρὸ τοῦ Μεγάρου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου ἦταν παρατεταγμέναι αἱ μουσικαὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης αἱ ὁποῖαι μὲ θριαμβευτικὰ σαλπίσματα καὶ ἐμβατήρια ὑπεδέχθησαν τὸν 'Αρχηγόν.

Εἰς τὰ Χαυτεῖα ἦσαν παρατεταγμέναι ἀριστερὰ αἱ Σπουδάστριαι καὶ αἱ Φοιτήτριαι τῆς Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολῶν Θηλέων, δεξιὰ δὲ παρατεταγμένοι οἱ σπουδασταὶ καὶ Φοιτηταὶ τῆς Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολῶν 'Αρρένων. Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐπίσης ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ Φαλαγγῖται τῆς 13ης προτύπου Φάλαγγος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητήν των καὶ τὴν μουσικήν των.

Εἰς τὴν Λεωφόρον 'Αλεξάνδρας ἀριστερὰ ἦσαν παρατεταγμένα τὰ Σκαπανάκια μὲ τὰ ξύλινα τους τουφέκια.

Αἱ χιλιάδες τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν ποὺ μετεῖχον τῆς παρατάξεως εἰς τὰς 'Αθήνας στὸ πέρασμα τοῦ 'Αρχηγοῦ ξεσποῦσαν σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ αὐτοκίνητον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινεν ὁ 'Εθνικὸς Κυβερνήτης ἀπεμακρύνετο πολὺ ἐσυνέχιζον μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν τὰς ἐκδηλώσεις των αὐτάς.

Καὶ εἰς τὰς 'Αθήνας συμμετέσχε τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Νεολαίας μὲ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας ὑπὲρ τοῦ 'Αρχηγοῦ κατὰ τὴν διέλευσίν του ἐκ τῆς παρατάξεως καὶ ὁ λαός. Εἰς τὰ κεντρικώτερα σημεῖα τῆς διαδρομῆς τοῦ 'Αρχηγοῦ εἶχον συγκεντρωθῆ χιλιάδες λαοῦ ὁ ὁποῖος ἤνωσε τὰς ζητωκραυγάς του μὲ τὰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς τῶν παιδιῶν.



'Η θημωνιὰ ἡ συμβολίζουσα τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καλιεργητικῆς ἐξορμήσεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑΝ

Τὰ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. 'Υποδιοικήσεων Βορρᾶ ('Αρρένων καὶ Θηλέων) ἀποτελοῦσαν τὸ τελευταῖον μέρος τῆς μεγαλειώδους παρατάξεως τὸ ὁποῖον ἤρχιζε διακόσια μέτρα πρὸ τῆς Κεντρικῆς πλατείας τοῦ 'Αμαρουσίου καὶ κατέληγεν ἀκριβῶς πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ 'Εθνικοῦ Κυβερνήτου εἰς τὴν Κηφισιάν.

'Ο δρόμος τοῦ 'Αμαρουσίου ἀνάμεσα στὰ παρατεταγμένα τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. ἦταν σκεπασμένος μὲ δάφνες ποὺ εἶχαν σκορπίσει ἀπὸ τὸ πρωῒ ἀγόρια καὶ κορίτσια τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν 'Υποδιοικήσεων Βορρᾶ.

Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ μέρος τῆς διαδρομῆς τοῦ 'Αρχηγοῦ κατὰ τὴν ἱστορικὴν 'Επιθεώρησιν ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἐκδηλώσεις ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας τῶν παιδιῶν τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς τὸν Μεγάλον των Πατέρα, γεμᾶτο ἐκδηλώσεις ἀποθεώσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν μεγάλων του ἔργων διὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Νεολαίαν της, ἀπὸ τοὺς μεγάλους οἱ ὁποῖοι καὶ εἰς τὸ Μαροῦσι καὶ εἰς τὴν Κηφισιὰν ἐπλαισίωναν τὴν παράταξιν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Μετὰ τὴν 'Επιθεώρησιν ὁ 'Εθνικὸς Κυβερνήτης ἐδέχθη εἰς τὸν Κῆπον τῆς ἐν Κηφισίᾳ οἰκίας του τὰς ἀντιπροσωπείας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν ὅλης τῆς 'Ελλάδος αἱ ὁποῖαι τοῦ ηὐχήθησαν «Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς Νεολαίας της».

'Ακολούθως ἐδέχθη τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν 'Αρρένων καὶ Περιφερειακὴν Διοικήτριαν Θηλέων πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξέφρασε πλήρη ἱκανοποίησιν διὰ τὴν παράταξιν τῶν τμημάτων των.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν μεγαλειώδη παράταξιν τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν μετέσχε τὸ ἕν τρίτον τῆς δυνάμεως τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης, δεδομένου ὅτι πενήντα περίπου χιλιάδες μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀθηνῶν ἀπουσιάζουν εἰς ἐξοχὰς μὲ τὰς οἰκογενείας των καθὼς καὶ εἰς στρατόπεδα καὶ κατασκηνώσεις τῆς Ὀργανώσεώς των. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ μετέσχον τοῦ προχθεσινοῦ πανηγυρισμοῦ μὲ τὰ τμήματα τῶν τόπων εἰς τοὺς ὁποίους παραθερίζουν, εἰς τὰ στρατόπεδα καὶ τὰς κατασκηνώσεις, ὅπου διωργανώθησαν μεγάλαι ἑορταί.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ Στάδιον παρηκολούθησαν τὸν μεγάλον ἑορτασμὸν τῆς ἡμέρας τὸ πρόγραμμα τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσαν ἀποκλειστικῶς καὶ μονον παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, εἴκοσι χιλιάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ποὺ ὑπεδέχθησαν τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλώσεις.

Τὸ θέαμα τῶν παιδιῶν αὐτῶν μὲ τὶς ὡραῖες στολές των στὶς κερκίδες ποὺ κατέκλυζαν ἦτο ἀφαντάστως ἐπιβλητικόν.

Μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου ὅσα παιδιὰ τὴν παρηκολούθησαν, σκορπίστηκαν στοὺς Κεντρικοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὲ τὶς μουσικὲς καὶ τὰ τραγούδια τους καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τους διὰ τὸν Ἀρχηγὸν ἐτόνωσαν τὴν πανηγυρικὴν ὄψιν ποὺ εἶχεν ἡ πόλις. Ἀπὸ τὰ τμήματα αὐτὰ ἄλλα ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς των ἐν παρελάσει καὶ ἄλλα, τῶν ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν, μὲ τὰ αὐτοκίνητα.

Τμήματα ἐξ ἄλλου τῶν Ὑποδιοικήσεων Βορρᾶ παρήλασαν τὸ βράδυ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν Κηφισιὰν μὲ πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ζητωκραυγές.

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Η «Ε. Ο. Ν.»

Ὁ Φαλαγγίτης Ἀγγελίδης Ἀθανάσιος ἀνεῦρεν εἰς τὸν Κινηματογράφον «ΣΙΝΕΑΚ» φάκελλον περιέχοντα (700) ἑπτακοσίας δραχμὰς καὶ διαφόρους σημειώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων διηυκολύνθη διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κατόχου. Ὁ καλὸς Φαλαγγίτης ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἀνευρεθὲν ποσὸν εἰς τὸν ἀπολέσαντα αὐτὸ Σ. Ἀντωνιάδην πτωχὸν ὑπάλληλον τῶν Φόρων Δημοσίων θεαμάτων.

Ἡ πρᾶξις αὐτη τοῦ Φαλαγγίτου Ἀγγελίδη προδίδει ποίαν ἀπήχησιν ἔχουν τὰ ἠθικὰ διδάγματα τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου στὶς ψυχὲς τῶν νέων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ὁ Ἐνωμοτάρχης τοῦ 1ου Λόχου Φαλαγγιτῶν τῆς 296ης Φάλαγγος (Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας) μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του κατέσβεσεν ἐκραγεῖσαν πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πτωχοῦ Γεωργίου Παπακωστοπούλου.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Τάγματος τῆς Α. 135 Φάλαγγος Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονίκης συνελέγη δι' ἐράνου μεταξὺ Φαλαγγιτῶν χρηματικὸν ποσὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἠγοράσθησαν 1250 τεμάχια σοκολάτας καὶ ἀριθμὸς κυτίων σιγαρέττων, τὰ ὁποῖα τμῆμα τοῦ Τάγματος τούτου διένειμε μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν τοῦ Νοσοκομείου Φυματιώντων Ἀσβεστοχωρίου (Θεσσαλονίκης) παρουσίᾳ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων.

Ἡ μανδολινάτα τοῦ ἀνωτέρω τμήματος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διανομῆς τῶν δώρων διεσκέδασε τοὺς ἀσθενεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ὡραία χειρονομία τῶν Φαλαγγιτῶν μας ἀφῆκεν ἀρίστας ἐντυπώσεις.

ΤΙΠΟΤΕ ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ

Τὴν 12ην Αὐγούστου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν αὐτοκίνητα θὰ περιέλθουν τὰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ Περίχωρα μὲ Φαλαγγίτας διὰ τὴν συλλογὴν ἀχρήστων ἀντικειμένων. Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν ταύτης, ὅπως παραδώσωσι πᾶν ἄχρηστον ἀντικείμενον, ἤτοι: παλαιὰ βιβλία, τετράδια, κατάστιχα, ἄχρηστον χάρτην, κυτία σιγαρέττων, κυτία χαρτονίου, ἀσημένια



Ἀπὸ τὴν συμβολικὴν ἐπίδειξιν τῶν κοριτσιῶν εἰς τὸ Στάδιον.



Φαλαγγίτισσαι προσερχόμεναι εἰς τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμόν.

χαρτιὰ σιγαρέττων, ἐφημερίδας, περιοδικά, σωληνάρια ὀδοντοπαστῶν, γλυκερίνης, φαρμακευτικῶν εἰδῶν, ἀντσούγιας, ξυριστικὰς λεπίδας, μέταλλα ἐν γένει, σίδηρα, χαλκόν, ἀλουμίνιον.

Ἐμπρὸς ὅλοι βοηθῆστε τὴν Ὀργάνωσι στὸ νέο της σύνθημα:

ΤΙΠΟΤΕ ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἐχορηγήθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἄδεια ἱδρύσεως ἐν Θεσσαλονίκῃ ἰδιωτικοῦ νυκτερινοῦ ἑξαταξίου Γυμνασίου Ἀρρένων νέου τύπου, οὗτινος αἱ μὲν Α', Β', Γ', καὶ Δ' τάξεις θέλουν λειτουργήσει ἀπὸ τοῦ Σχολικοῦ Ἔτους 1940 - 1941 αἱ δὲ λοιπαὶ δύο ἀνὰ μία καθ' ἕκαστον τῶν ἐφεξῆς Σχολικῶν ἐτῶν μέχρις ὁλοκληρώσεώς του.

Εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦτο θὰ φοιτῶσι μαθηταὶ οἵτινες κατὰ βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἐργάζονται βιοποριστικῶς ἐπ' ἑξάωρον τοὐλάχιστον τὴν ἡμέραν.

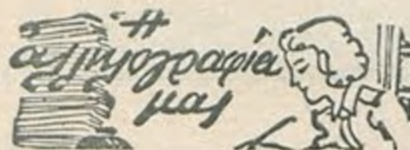
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΣ

Τὰ ναυτικὰ Τάγματα Ε. Ο. Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης ἀντὶ μονίμου κατασκηνώσεως κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον θὰ ἐκτελέσουν ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν μὲ εἰδικῶς ναυλωθὲν μεγάλον πετρελαιοκίνητον ἱστιοφόρον 220 τόννων πλήρους ἀσφαλείας. Ὁ περίπλους οὗτος, ὅστις ἀρχίζει ἀπὸ τῆς 6ης Αὐγούστου, ἔχει προσεγγίσεις εἰς Ραφῖναν, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Ὠρεούς, Βόλον, Ἁλμυρόν, Τρίκκερι, Σκίαθον, Σκόπελον, Ἀλόννησον, Κασάνδραν, Θεσσαλονίκην, Σκῦρον, Ἄνδρον, Τῆνον, Μύκονον, Δῆλον, Πάρον, Σῦρον, Σούνιον καὶ τερματίζεται εἰς Φάληρον τὴν 8ην Σεπτεμβρίου. Ἡ διαβίωσις ἐπὶ τοῦ ἱστιοφόρου θὰ εἶναι τελείως ἄνετος καὶ εὐχάριστος, ἡ δὲ μορφωτικὴ ὠφέλεια διὰ τοὺς συμμετέχοντας θὰ εἶναι μεγάλη ὡς ἐκ τοῦ ποικίλου ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος καὶ τῆς ἐπισκέψεως τόσων ἄλλων πόλεων καὶ λιμένων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Εἰς ὅλα τὰ Στρατόπεδα τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης, ἐκτὸς τῆς ἄλλης Ἐθνικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν ἐκπαιδευομένων ἐκεῖ νέων καὶ νεανίδων, γίνονται ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν καὶ μαθήματα Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Διαπαιδαγωγήσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Νεολαίας. Τὰ μαθήματα ταῦτα στρέφονται κυρίως εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν διὰ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἡ Ἑλλὰς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε μετὰ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπανάστασιν τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμερομηνίας. Ἐπίσης εἰς τὰς διδασκαλίας αὐτὰς ἀναπτύσσονται αἱ κατευθύνσεις καὶ ἐπιδιώξεις ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ γίνεται διαφώτισις ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐλύθησαν καὶ θὰ λυθοῦν καὶ τὰ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον ἄλλοτε νὰ ἴδουν τὸ φῶς τῆς πραγματοποιήσεως.

Τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Νεολαίας, τὰ ὁποῖα περνοῦν εὐχάριστα καὶ ὠφέλιμα τὶς ὧρες των εἰς τὰς ἐξοχάς, μαθαίνουν ἔτσι μὲ τὸν πλέον ἀκριβῆ τρόπον ποία εἶναι ἡ κατάστασις τὴν ὁποίαν ζοῦν καὶ τί ἐπιδιώκει. Μετὰ τὸ πέρας ἑκάστου μαθήματος γίνεται διαλογικὴ συζήτησις εἰς τὴν ὁποίαν λαμβάνουν μέρος ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ τὴν σειράν των καὶ διὰ τῆς ὁποίας διαφωτίζονται ἐναργέστερον ἐπὶ τῶν σημείων ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα δὲν κατετοπίσθησαν τυχὸν καλά.



Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θ. ΙΣΚΑΚΗΝ. Στροφὲς μὲ περισσοτέρους ἀπὸ ὀκτὼ στίχους δὲν συνηθίζονται. Οἱ στίχοι μιᾶς στροφῆς ὁμοιοκαταληκτοῦν κατὰ 4 διαφόρους τρόπους. Ἔχομε 1ο τὴ «ζευγαρωτὴ» ὁμοιοκαταληξία, δηλαδὴ τοῦ πρώτου μὲ τοῦ δευτέρου στίχου καὶ τοῦ τρίτου μὲ τοῦ τετάρτου. 2ο τὴν «πλεκτὴ» ἢ «δικτυωτὴ» ὁμοιοκαταληξίαν, δηλαδὴ τοῦ πρώτου μὲ τοῦ τρίτου στίχου καὶ τοῦ δευτέρου μὲ τοῦ τετάρτου. 3ο τὸ «σταυρωτὴ» ὁμοιοκαταληξία, δηλαδὴ τοῦ πρώτου μὲ τοῦ τετάρτου στίχου καὶ τοῦ δευτέρου μὲ τοῦ τρίτου καὶ 4ο τὴν «μικτὴ» ὁμοιοκαταληξία, π. χ. ὁμοιοκαταληξία πρώτου μὲ δευτέρου στίχου, τρίτου μὲ ἕκτου καὶ τετάρτου μὲ πέμπτου. Ἀλλὰ γιατὶ τόση μεγάλη σημασία στὴν ὁμοιοκαταληξία. Μᾶς γράφεις «δυσκολεύομαι νὰ βρίσκω ὁμοιοκαταληξίες». Δὲν ξεύρεις ὅτι ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ ὡραίου καὶ σωστοῦ ποιήματος; Ὑπάρχουν ὡραιότατα ποιήματα χωρὶς ὁμοιοκαταληξίες. Ἂν ἔχῃς ἔμπνευσι γράφε χωρὶς νὰ δεσμεύεσαι ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξία. — ΝΙΚ. ΣΚΑΦΙΔΑΝ. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ 4ο τετράστιχο ἀπὸ τὸ «Ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Κυβερνήτης».

Τὸ πλοῖο ἀκυβέρνητο στὰ κύματα κουνάει
κι' «οἱ ναῦτες», ποὖσαν μιὰ φορὰ λεβέντες, [μὲ καρδιά
τώρα ὅλοι σὰ μικρὰ παιδιὰ ὁ φόβος τοὺς νι- [κάει
καὶ περιμένουν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν Παναγιά.

Τί παρατηρεῖς; Πρόκειται περὶ λάθους ἐκ παραδρομῆς. — Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ. Ὡραῖο κι' ἐμπνευσμένο τὸ γράμμα σου. Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ βαθὺ σου σεβασμὸ στὸν Ἀρχηγό μας. — ΝΙΚΗΝ ΠΕΓΙΟΥ. Ἀξιέπαινη γιὰ τὸ γράμμα σου. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ συγχαίρομε θερμότατα. Διαβιβάστε ἐκ μέρους τῆς «Νεολαίας» τὰ δέοντα εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ συναγωνιστρίας. Ἡ ἀνταπόκρισις δὲν ἐδημοσιεύθη ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τοῦ μήκους της καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ καθυστερήσεως. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα καὶ τὸ ποίημά σου «Τὰ μάτια τοῦ πατέρα μας». Σ' εὐχαριστοῦμε. Τί θέλεις νὰ πῇς μὲ τὸ πρῶτο τετράστιχο, τὸ ὁποῖο δὲν δημοσιεύομε οὔτε στὴ στήλη αὐτή, ἐπειδὴ — ἂν δηλοῖ ἐκεῖνον, ποὺ συμπεραίνομε — δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια. — ΚΩΝΣΤ. ΣΚΙΑΔΑΝ. Μᾶς γράφεις αὐτολεξεὶ «εἶμαι ὑπερήφανος ἐπειδὴ ἀνήκω εἰς τὰς τάξεις τῆς τεμιμημένης Ε.Ο.Ν. Θὰ καταβάλλω πάντοτε κάθε δυνατὴ προσπάθεια ν' ἀνταποκριθῶ πλήρως στὰ καθήκοντα ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ ἰδιότης τοῦ φαλαγγίτου. Δὲν εὑρίσκω λόγια νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν χαρά, καὶ ἐνθουσιασμό, τὴ συγκίνησί μου ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ — ντυμένος τὴ στολὴ τοῦ φαλαγγίτου — προσῆλθα στὴν ὁμάδα μου. Ὢ! πόσο μεγάλο ἔργο εἶναι ἡ ἵδρυσις τῆς Ε.Ο.Ν.! Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ σεβαστὸς Ἀρχηγός μας χάρις στὸν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ νέοι εὑρήκαμε τὸ δρόμο μας». Τὸ γράμμα σου αὐτὸ λέγει τόσα ὥστε κάθε δικό μας σχόλιο εἶναι περιττό. — ΝΙΚ. ΜΩΡΑΪΤΗΝ. Πολὺ ὀρθά. Συμφωνοῦμε κι' ἐμεῖς. Θὰ ἐνεργήσωμε καταλλήλως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν μας θὰ σοῦ ἀνακοινώσωμε ἀπὸ τὴν παροῦσαν στήλην. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΑΤΘΑΙΟΥ. Πρὸς Θεοῦ! Τί χειρόγραφο ἦταν αὐτό! Ἀποροῦμε πῶς τὸ ἔστειλες! Τσαλακωμένο, στραβοκομμένα τὰ φύλλα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ μουτζοῦρες, σβυσήματα! Πρόσεξε, Νῖκο. Ἂν πράγματι ἔχῃς τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀκαταστασίας νὰ τὸ θεραπεύσῃς. Καὶ μάλιστα γρήγορα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή. Ξέρεις τί φανερώνει τὸ χειρόγραφό σου; Ἀπερίγραπτη κακομοιριά! Φανταζόμαστε τὸ δωμάτιό σου. Τὸ τραπέζι ποὺ μελετᾷς ἄνω - κάτω: βιβλία, τετράδια, μολύβια, κονδυλοφόροι, γομολάστιχες, μαντήλια, γραβάτες ἴσως καὶ κανένα ζευγάρι κάλτσες μαζὶ ὅλα αὐτά, ἀνάκατα! Τὰ ροῦχα σου πεταμένα, τὸ σακκάκι σὲ μιὰ καρέκλα, τὸ παντελόνι «ὅπως πέσει» τὰ κάγκελλα τοῦ κρεββατιοῦ, τὸ πουκάμισό σου κρεμασμένο στὸ χεροῦλι τῆς πόρτας, τὰ παπούτσια σου ἀντίστροφα πεταμένα στὸ πάτωμα, τὸ δεξὶ ἀριστερὰ καὶ τὸ ἀριστερὸ δεξιά. Πῶς μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς ἕνα τέτοιο περιβάλλον; Δοκίμασε νὰ γίνῃς τακτικὸς καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ σοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνεχθῇς πιὰ τὴν ἀκαταστασία ὄχι μόνο τὴ δική σου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων. Βάζε πάντα σὲ τάξι τὰ πράγματά σου γιὰ νὰ ἔχῃς οἰκονομία χρόνου καὶ χώρου καὶ γιὰ νὰ μὴ σὲ χαρακτηρίζουν ὡς ἀκατάστατο παιδί. Εἴμεθα σὲ θέσι νὰ γνωρίζωμε ὅτι τὸ ἐλάττωμά σου αὐτὸ θλίβει πολὺ τὴ μητέρα σου. Λοιπὸν τί λές; Τὸ παραμυθάκι σου ξαναστεῖλέ το καθαρογραμμένο κι' ἂν ἀξίζῃ θὰ δημοσιευθῇ. — ΔΙΟΝ. ΠΟΛΙΤΗΝ. Εἶναι ἔκδοσις «Πυρσοῦ» 1939. Προλογίζει ὁ κ. Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης. Ζητήσατέ το Κ. Καρκαβίτσα «Ὁ Διαολῆς καὶ ἄλλα διηγήματα». Περιέχονται τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ διαολῆς», «Ἡ Ἀστρινή», «Ὁ Δουρκάνος», «Ὁ Ντέλφινας», «Μνημόσυνο παληαδελφοῦ», «Τῆς Κόλασης τὸ μάτι», «Τὸ μπουρὶ τοῦ γύφτου», «Ἡ βίκα τοῦ κὺρ - Ἀσημάκη». — Κ. ΤΖΙΑΚΟΝ. Κοινοτυπία καὶ εὐκολία. Χρειάζεται δουλειά, γιὰ νὰ βγῇ κάτι καλό. Ἄλλωστε — καθὼς μᾶς γράφεις — εἶναι τὸ πρῶτο σου. Ξαναδούλεψέ το. Πρόσεξε τὸν δεύτερο στίχο τοῦ τρίτου τετραστίχου. Περιμένομε. — ΠΕΤΡΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ. Ἐλήφθη. Τὸ ἐδιαβάσαμε. Καλογραμμένο, ἀλλὰ πολὺ μακρύ. Δέκα περίπου πυκνογραμμένες σελίδες. Τὰ χειρόγραφα κατ' ἀρχὴν δὲν ἐπιστρέφονται. — Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΝ. Τὸ παραμυθάκι «Ὁ Βλάχος καὶ ὁ Διάβολος» ἴσως δημοσιευθῇ μὲ μερικὲς μεταλλαγὲς στὴ γλῶσσα. — ΑΛΕΞ. ΔΑΝΙΩΛΟΝ. «Ὁ μικρὸς σωτὴρ» εἶναι μᾶλλον νουβέλλα παρὰ διήγημα. Κάνεις ἀκριβῆ διαγραφὴ τῶν πραγμάτων, ὄχι ὅμως καὶ τῶν προσώπων, ποὺ τὰ βάζεις σὲ δεύτερη μοῖρα. Σημειώνομε ἐπίσης τὴν ἐλαττωματικὴν ἀρχιτεκτονικήν του. Γράψε το ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει σκελετοῦ. — ΜΑΡΙΑΝ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ. Συμφωνοῦμε καὶ μεῖς ὅτι τὸ «Κάποιο πρωϊνὸ» εἶναι συμβολικὸ ποίημα, μὲ τὴν ἑξῆς διαφορά: ἂν μᾶς ρωτοῦσαν τί θέλει νὰ πῇ, δὲ θὰ ἤμεθα σὲ θέσι ν' ἀπαντήσωμε, ἂν δὲν εἴχαμε ὑπ' ὄψιν μας τὴ συνημμένη ἑρμηνεία. — Μ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ. Τί ἐννοεῖς νὰ τὸ δημοσιεύσωμε σὲ κάποιο «εὐπρεπέστερο μέρος» τοῦ περιοδικοῦ; Δὲν νομίζαμε ὅτι οἱ σελίδες τῆς «Νεολαίας» εἶναι ἄλλες εὐπρεπεῖς καὶ ἄλλες εὐπρεπέστερες! Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ἀνεξαιρέτως ὅλες οἱ σελίδες της εἶναι εὐπρεπέστατες καὶ κατάλληλες γιὰ τὴ δημοσίευσι τῶν ποιημάτων σου, ἐφ' ὅσον κριθοῦν δημοσιεύσιμα. Στὸ «Ἡ πεταλούδα καὶ τὸ πουλάκι» νὰ προσέξῃς τὸ στίχο:

«καὶ τὰ παλάτια τὰ ψηλά, ποὺ γιὰ ἐμένα [στήνεις»

καθὼς καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξία: ἄνθος - κάμπος. Καλὸ ὡς ἰδέα. Δούλεψέ το ἀκόμη καὶ στεῖλέ το μὲ τὰ στοιχεῖα Σ 508 γιὰ νὰ τὸ βροῦμε εὔκολα καὶ νὰ παραβάλωμε τὴν πρώτη μὲ τὴ δεύτερη γραφή. Τὸ δεύτερο «Ὁ πολιτισμός μας» ἔχει πολλὰ μετρικὰ λάθη καὶ χασμωδίες. — ΗΛΙΑΝ ΣΚΛΗΚΑΝ. Ἰδοὺ τὸ ὡραῖο ποίημά σου:

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μητέρα μας, Μητέρα μας Ἑλλάδα,
ποὺ σοὔπλεξαν στεφάνια τὰ παιδιά σου,
καὶ τὴ σβηστὴ ἀνάψανε λαμπάδα,

τοῦ Λυτρωτῆ τὸ βῆμ' ἀκολουθοῦμε,
ποὺ στὴ καρδιὰ μᾶς ξύπνησε τὰ θεῖα
τὰ φλογερὰ τραγούδια σου νὰ ποῦμε.

Μᾶς ἄναψε τὸ φῶς Σου ποὖχε σβήσει,
τὴν Ἱερὴ μᾶς ἔδωκε λαμπάδα,
σ' Ἀνατολὴ μᾶς ἔστειλε σὲ Δύσι,

νὰ τρέξωμε καὶ πάλι φωτοδότες
νὰ δρέψωμε τὶς Δάφνες καὶ τὴ Δόξα,
νὰ ψάλωμε τὶς Νῖκες σου τὶς πρῶτες.

Μᾶς ἔστειλε στὴ μάχη λεοντάρια,
σὰν παλαιὸς Σπαρτιάτης, Λεωνίδας,
μᾶς ἔκανε σὰν πρῶτα παλληκάρια.

Στὰ χέρια μας μᾶς ἔδωκε τὰ τόξα,
μᾶς φύσηξε στὸ στόμα τὸν παλμό Σου,
«Γιὰ τῆς Πατρίδος τρέξετε τὴ Δόξα».

Μᾶς εἶπε, καὶ κρατῶντας μέσ' στὸ χέρι
τὸ θεῖο Σου τὸ Φῶς καὶ τὶς Ἀλήθειες,
γιὰ τἄγνωστα βαδίζομε τὰ μέρη.

ΝΙΚ. ΓΚΟΡΤΣ. Προφανῶς ἀπερρίφθησαν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπήν. Σημείωσε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται ὅσα λαβαίνομε, ἔστω κι' ἂν εἶναι δημοσιεύσιμα. Δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος. — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ ἄρθρο σου «Τὸ Νέον Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου» περιέχει ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ νοήματα, ἀλλ' εἶναι γραμμένο σὲ γλῶσσα πολὺ σχολαστικὴ καὶ τὸ χειρότερο σὲ ὕφος ἄσχημο. Δημοσιεύομε στὴ στήλη αὐτὴ μιὰ πρότασι, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 150 λέξεις καὶ πάνω. Πολλὲς φορὲς σοῦ τὸ συνεστήσαμε, νὰ γράφῃς λιγώτερα πράγματα καὶ νὰ τὰ ἐπεξεργάζεσαι ἐπιμελέστερα. Ἰδοὺ τὸ ἐν λόγῳ κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρο σου, αὐτολεξεί:

«Ὁ κομματισμός, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ λερναία ὕδρα ὁ κομμουνισμὸς ἀφ' ἑτέρου εὑρίσκοντο ἐν μεσουρανήσει ὀλίγου δεῖν καὶ τὸ κλυδωνιζόμενον ἐθνικὸν σκάφος θὰ παρεσύρετο αὐτανδρον οὐχὶ βεβαίως εἰς τοὺς ὑφάλους καὶ τοὺς σκοπέλους τῆς λυσσώδους θαλάσσης, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρυθρᾶς ἀταφίας, καὶ οὕτως εὑρισκομένη ὑπὸ τὸ πέλμα της ἡ Ἑλλὰς καὶ οἰμώζουσα ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς της θὰ ἦτο ἀργὰ νὰ σωθῇ, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν δὲν ἐμφανίζετο εἷς χαλύβδινος ἀνήρ, εἰς τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐσπάρασσε ὅσον κανενὸς ἄλλου διὰ τὴν ἐθνικὴν συμφοράν, θὰ ἐχάνετο λέγω ἡ Ἑλλὰς ἐὰν δὲν εὑρίσκετο ἕνας Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὅστις μὲ ἀκατάσχετον προθυμίαν ἀπεφάσισε μετὰ τῶν ἄλλων συνεργατῶν του νὰ διατρέξουν ὁλόκληρον τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν ἐσπαρμένον μὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καὶ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του ὅλας τὰς εὐθύνας καὶ τὰ βάρη τοῦ Κυβερνήτου, ἵνα τοιουτοτρόπως στήσῃ ὑπερήφανον τὴν κλανόλευκον ἐπὶ τοῦ νέου οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον ἐχτίσθη ἀπὸ τὰ συντρίμματα εἰκοσαετοῦς διχασμοῦ».

Ἴσως ὑποτεθῇ ὅτι παρεσύρθης ἀπὸ τὴ σχολαστικὴ γλῶσσα, ποὺ μεταχειρίζεσαι. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ζήτημα γλώσσης — καθαρευούσης ἢ δημοτικῆς — ἀλλὰ ζήτημα «ὕφους». Σύντομες, κομψὲς κι' εὐκολονόητες φράσεις μποροῦμε νὰ γράψουμε τόσο στὴ δημοτικὴ ὅσο καὶ στὴν καθαρεύουσα, ὅπως καὶ τὸ ἀντίθετο. Σοῦ παραθέτομε ἐδῶ ἕνα μέρος ἀπὸ μιὰ μελέτη, γραμμένη ἀπὸ δόκιμη πέννα. Ἡ φράσις αὐτὴ ξεπερνᾷ στὸ μῆκος τὴ δική σου. Κι' ὅμως εἶναι γραμμένη στὴ δημοτική. Ὁ Ξενόπουλος, ποὺ θεωρεῖται δάσκαλος στὸ ὕφος, τὰ ἴδια πράγματα θὰ τὰ ἔγραφε μὲ δέκα φρασοῦλες καλογραμμένες καὶ σφικτοδεμένες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Προτίμησε τὴ συντομία καὶ ἀπόφευγε ὅσο μπορεῖς νὰ χρησιμοποιῇς δευτερεύουσες προτάσεις. Μόνον ἔτσι ἡ φράσις σου θὰ εἶναι ἁρμονικὴ καὶ θὰ φαίνουνται καθαρὰ τὰ νοήματά σου. Νά τὸ ἐν λόγῳ κομμάτι:

«Ὁ Χρῆστος Χρηστοβασίλης ἂν καὶ τὸν συγκλόνισαν ἀρκετὲς περιπέτειες, ἂν καὶ μετακινήθηκε ἀρκετὰ κι' ἄλλαξε συχνὰ ὁρίζοντα, — δὲν ἔφυγε ἔξω ἀπὸ τὰ ἑλληνόγλωσσα μέρη, δὲν πῆγε ποτὲ στὴ Δύση ποὺ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ καθόλου, ἀλλὰ ταξίδεψε στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία, καὶ διέμεινε καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του τὴν Ἤπειρο, στὴ Σμύρνη, στὴ Θεσσαλία καὶ στὰς Ἀθήνας — ἂν καὶ ἔζησε μέσα στὴν πολὺ τρικυμισμένη ἐποχὴ τοῦ Πρώτου Μεγάλου Πολέμου καὶ τοῦ Μεταπολέμου, δὲν φαίνεται ποτὲ οὔτε νὰ ὑποπτεύθηκε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀδιάκοπη ἀλλαγὴ καὶ ὅτι ἰδιαίτερα στὸν καιρό του πολλὲς οὐσιαστικὲς καὶ σημαντικώτατες μεταβολὲς συντελοῦσαν γύρω του, δὲν φαίνεται νὰ διαταράχθηκε ποτὲ ἀπὸ καμιὰ ἀγωνία, οὔτε κἂν ἀνησυχία, νὰ ἀντελήφθηκε ποτὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἐπιταχτικὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετώπιζε ἡ σύγχρονή του ἀνθρωπότητα».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΓΚΗΣΕΩΝ

Α. Σ. ΜΑΓΓΟΥ. Καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. — Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Πολὺ γνωστὰ τὰ ἀστεῖά σας. — Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΔΗΜ. ΧΡΥΣΙΚΟΝ. Δὲν εἶναι καλό. Τέτοια σχήματα νὰ τὰ σχεδιάζετε ἄλλη φορὰ μὲ σινικὴ μελάνη. — Μ. Δ. ΑΡΚΟΥΛΗΝ. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μία ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Ι. Δ. ΔΗΜΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. — Λ. ΖΗΣΙΑΔΗΝ. Ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. — Π. Μ. ΜΠΑΝΤΙΝΕΛΛΗ. Μᾶς διδάσκετε ὅτι ἡ ἐξαίρεσις δὲν ἐπιτρέπεται κι' ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὰ ἰδικά σας ἀστεῖα εἶναι νοστιμώτερα ἄλλων ἀναγνωστῶν μας. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας κρίσιν καὶ νὰ μὴ ζητῆτε τὴν ἰδικήν μας. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ὑπάρχουν μερικὰ ἀστεῖα ποὺ στέλλονται συγχρόνως ἀπὸ πολλούς. Γι' αὐτὸ δημοσιεύονται χωρὶς ὑπογραφήν. — Ν. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Μάλιστα τὸ γκάζι μπροστὰ ἀπὸ τὰ σπίτια, τὸ νερὸ πίσω ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τὸ φῶς μὲ κολῶνες, στὸν ἀέρα. Ἔτσι δὲν ἔρχονται σὲ ἐπαφή. — Κ. Ε. ΜΑΪΛΙΑΝΗΝ. Γιατὶ βάζετε δύσκολες λέξεις στὰς ἀσκήσεις σας (Οἰνόμαος); — Κ. Α. ΣΤΕΡΓΙΟΥ. Ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξον (ἄτρα, νέμω). Οἱ ἀσκήσεις γνωστές. — Λ. ΛΑΠΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Ε. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Ἐγκρίνονται. — Β. ΚΑΠΟΥ. Οἱ ἀσκήσεις καλές. — Κ. Α. ΛΥΜΠΕΡΙΑΔΗΝ. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Χ. Δ. ΜΙΧΑΛΑΚΗΝ. Ἐγκρίνονται. — Ε. Ρ. ΚΟΝΤΗΝ. Γίνονται τὰ σκάκια - σκαλιὰ καὶ μὲ δύο μεταμορφώσεις. Γιατὶ πέντε; Τὸ κυκλόλεξον ἔπρεπε κατ' ἀρχὴν νὰ εἶναι καλοσχεδιασμένο, μὲ σινικὴ μελάνη. — Ι. Α. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΝ. Ἐγκρίνονται. — Ε. Δ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗΝ. Κακοσχεδιασμένη ἡ Μ. Εἰκών. Τὰ σταυρόλεξα ἔχουν πολὺ μικρὲς λέξεις καὶ ὄχι τετράγωνα σχήματα. — Α. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗΝ, Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Γ. ΣΚΙΑΔΑΝ. Γνωστὰ ἢ ἀνεπιτυχῆ. — Ι. Γ. ΜΟΥΤΣΙΑΝΟΝ. Ἀπορρίπτονται. — Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. — Ι. ΚΑΤΣΑΛΟΥΛΗΝ, Α. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΑΝ. Ἀπορρίπτονται. (Τὰ σταυρόλεξα δὲν χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα, κ. Α. Α. Μ.).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.



Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 45 (96)
10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1940 - Ε'